

REGUŁA ŻYCIA

REGUŁA ŻYCIA

ZGROMADZENIA KSIĘŻY
NAJŚWIĘTSZEGO SERCA JEZUSOWEGO
(Księża Sercanie)

Konstytucje
i Dyrektorium generalne

Rzym, 1 października 2009
Wydanie polskie

REDAKCJA

ks. Dariusz Salamon SCJ, ks. Marek Białożył SCJ

KOREKTA

Joanna Matusiak

TŁUMACZENIE

ks. Mirosław Daniluk SCJ, ks. Kazimierz Sławiński SCJ

DTP

Klemens Knap

Teksty Pisma Świętego wg V wydania Biblii Tysiąclecia, Poznań 2000

Kuria Prowincjalna Polskiej Prowincji
Zgromadzenia Księża Najświętszego Serca Jezusowego
(Księża Sercanie)

ul. Łowicka 46, 02-531 Warszawa

ISBN 978-83-7519-274-2

Wydawnictwo Księża Sercanów DEHON

ul. Saska 2, 30-715 Kraków

tel./fax: 12 290 52 93, 12 290 52 98

e-mail: dehon@wydawnictwo.net.pl

sprzedaz@wydawnictwo.net.pl

www.wydawnictwo.net.pl

Druk: EKODRUK, Kraków 2014

„Pozostawiam wam największy skarb:
Serce Jezusa”

(*Testament duchowy ojca Leona Dehona*)

Skróty:

- DG – *Dyrektorium generalne*
- DZ – Dekret o przystosowanej do współczesności odnowie życia zakonnego *Perfectae caritatis* II Soboru Watykańskiego
- ET – *Evangelica testificatio*. Adhortacja apostolska Pawła VI, 1971
- kan. – kanon
- KDK – Konstytucja duszpasterska o Kościele *Gaudium et spes* II Soboru Watykańskiego
- KK – Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium* II Soboru Watykańskiego
- Konst. – *Konstytucje SCJ*
- KPK – Kodeks Prawa Kanonicznego (1983)
- NAB – *Norme sull'Amministrazione dei Beni* (Normy zarządzania dobrami)
- NQ – o. Leon Dehon, *Notes Quotidiennes*

Prezentacja nowego wydania typicznego z 2009 roku

Dekretem z 22 września 2009 roku Kongregacja Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego zaaprobowwała i zatwierdziła zmiany *Konstytucji* zaproponowane przez XXII Kapitułę Generalną.

To, co się tu prezentuje, to nie są nowe *Konstytucje*, lecz tylko nowe wydanie typiczne, ponieważ naniesione zmiany dotyczą dostosowania terminologii odpowiadającej bardziej aktualnym strukturom Zgromadzenia oraz, w niektórych przypadkach, innej numeracji.

Do nowości należą urzędy wikariusza generalnego i prowincjalnego, ustanowione na stałe jako przełożeni wyżsi, nominacja ekonoma generalnego przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady zamiast wyborów podczas kapituły generalnej, jak było wcześniej.

Praca bardziej pogłębiona i szersza dotyczyła *Dyrektorium generalnego*, które razem z *Konstytucjami* tworzy *Regułę życia*. Ten tekst prawniczy, poza adaptacją terminologiczną, miał wprowadzić nowe normy, do uściślenia niektórych numerów *Konstytucji*, jako odpowiedź na nowe sytuacje, które spotykamy w życiu i jako owoc doświadczeń Zgromadzenia w ostatnich dziesięcioleciach.

Dzięki temu typicznemu wydaniu *Reguły życia*, wchodzącemu w życie dekretem z dnia 1 października 2009 roku, otrzymujemy do rąk podstawowe narzędzie, odpowiednie do aktualnej sytuacji Zgromadzenia, które prowadzi naszą drogę wierności Panu śladami naszego Założyciela.

Duch prowadzi do zrealizowania dzieła rozpoczętego od wezwania ojca Leona Dehona do założenia Zgromadzenia

i odnajduje w nas osoby posłuszne jego działaniu i dyspozycyjne, aby uczestniczyć w obłacji Chrystusa dla Ojca.

Przez wstawiennictwo naszego Założyciela i tych wszystkich, którzy nas poprzedzili w Zgromadzeniu, niech Serce Boże błogosławi tym, którzy podążają drogą wskazaną przez te teksty, i uczyni ich świadkami swojej miłości, w uważnym słuchaniu Jego słowa, we wspólnocie braterskiej i w darze samego siebie dla Jego Królestwa, na wzór Maryi, Jego Matki.

ks. José Ornelas Carvalho SCJ
przełożony generalny

Rzym, 1 lipca 2011 roku,
w uroczystość Najświętszego Serca Jezusowego

Prezentacja wydania z 1986 roku

„Głęboką radość stanowi dla mnie dostarczenie Wam wreszcie tekstu nowych *Konstytucji*”, pisał ojciec Dehon w 1924 roku, przedstawiając jedno z wydań drugiego projektu *Konstytucji*. Tę samą radość odczuwam dzisiaj, prezentując Wam ostateczne wydanie naszej *Reguły życia*. Jest ona owocem odnowy, której domagał się II Sobór Watykański (por. *Perfectae Caritatis*, z jego przedłużeniem, jakim była *Ecclesiae Sanctae*, II, 12-14). Stanowi to rezultat pracy obejmującej wiele lat badań, dialogu, prowadzonych przede wszystkim w prowincjach, a następnie w trakcie licznych kapituł generalnych.

W aspekcie historycznym *Konstytucje* te stanowią trzecią ich postać. Pierwsze pochodziły z 1885 roku, drugie – w języku łacińskim – były wydawane sukcesywnie w latach 1906, 1924, 1956.

Tekst, który przedstawiamy obecnie, jest już znany. Od lat wszyscy mają go w rękach. Wszędzie został przyjęty jako wierny naszemu duchowi i dostosowany do naszych czasów, stosownie do wymagań Kościoła i dzisiejszego społeczeństwa. Wszyscy zdajemy sobie sprawę, że jest to tekst inspirowany, bogaty tradycją sercańską, przeniknięty bogactwem II Soboru Watykańskiego.

Konstytucje wytyczają drogi naszej duchowości, określają sposób naszego życia zakonnego jako sercanów, wskazują na kierunki naszego zaangażowania duszpasterskiego.

Stanowią one dla nas „Boże dziś” (por. 147). Mówią, co robić, „by wydać owoce tego charyzmatu zgodnie z wymogami Kościoła i świata” (1). Dla każdego z nas stanowią księ-

gę, która biorąc za punkt wyjścia Ewangelię, przypomina, co jest istotne, jeżeli chcemy wiernie przeżywać naszą zakonną konsekrację.

Konstytucje te otrzymały ostateczną aprobatę. Tym mocniej ciąży na nas stałe wezwanie do przemyślenia ich na nowo i ujmowania w nowy, odpowiedni sposób naszego posłannictwa, formy naszej obecności i naszego świadectwa (por. 147), stosownie do wezwania Kościoła i świata. Oznacza to, że *Reguła życia* wzywa nas do życia w prawdzie i dyspozycyjności, wstępując w ślady Chrystusa, aby głosić Jego miłość do naszego świata.

„Tak więc w przyszłości mamy kształtować nasze życie kapłańskie i zakonne według nowych *Konstytucji* i powinniśmy dążyć do właściwej naszemu stanowi doskonałości” (o. Dehon, *List z 10 maja 1924 r.*).

„Nie wystarczy zatem czytać je powierzchownie..., powinniśmy je czytać i odczytywać nieustannie, studiować troskliwie, ażeby dogłębnie poznać ich wymagania, przesycić się ich duchem i uczynić z nich wytyczne dla naszego życia” (tamże).

Wracając do tych refleksji naszego Założyciela, powierzamy Wam tę *Regułę życia*. Mamy nadzieję, że będzie ona dla wszystkich księgą codziennej praktyki, natchnieniem każdej naszej inicjatywy we wszystkich przedsięwzięciach zmierzających do budowania „królestwa Serca Jezusowego w duszach i społeczeństwie”.

ks. Antonio Panteghini SCJ
przełożony generalny

Rzym, 6 czerwca 1986 roku,
w uroczystość Najświętszego Serca Jezusowego

SACRA CONGREGATIO
PRO RELIGIOSIS
ET INSTITUTIS SAECULARIBUS

Prot. n. S. 13 - 1/80

D E C R E T

La Congrégation des Prêtres du Sacré-Coeur de Jésus, dont la maison générale est à Rome, puise dans le Coeur du Christ l'esprit d'amour et de réparation qui informe leur apostolat missionnaire et social.

En conformité avec les normes du Concile Vatican II et les autres dispositions de l'Eglise, elle a élaboré un nouveau texte de Constitutions que le Supérieur général, suivant le vote du Chapitre a présenté au St-Siège pour approbation.

Cette Sacrée Congrégation pour les Religieux et les Instituts séculiers, après avoir soumis ce texte à l'étude des Consultants, attendu le vote du Congrès, approuve et confirme le texte assorti des modifications voulues par le dit Congrès, selon l'exemplaire en langue française conservé dans ses Archives, observé tout ce qui doit être de droit observé.

Ce qu'ayant fait, cette Sacrée Congrégation a le ferme espoir que, fidèles au charisme de leur Institut, les Prêtres du Sacré-Coeur de Jésus seront de plus en plus d'authentiques témoins de l'amour du Verbe Incarné et de zélés artisans de la réconciliation des hommes avec Dieu et avec leurs frères.

Donné à Rome le 14 Mars, en l'anniversaire de la naissance du Fondateur de l'Institut, 1982.

E. Card. Pironio, Pref.

+ Augustin Mayer
Sec.

CONGREGATIO
PRO RELIGIOSIS
ET INSTITUTIS SAECULARIBUS

Prot. n. S. 13 - 1/80

DECRETUM

Moderator Generalis Congregationis Sacerdotum a Sacro Corde Iesu, cuius domus princeps Romae sita est, de mandato Capituli nuper celebrati, quasdam proposuit mutationes in Constitutiones iam a Sancta Sede adprobatas inducendas, rogans ut confirmarentur.

Hoc igitur Dicasterium pro Religiosis et Institutis saecularibus, omnibus attente perpensis, hoc Decreto mutationes allatas adprobat et confirmat, prout sunt in adnexis foliis, servatis de iure servandis.

Romae, diei 24 iulii, anno 1985.

*J. Verine Hansen, o.b.
Carl. Ref.*

+ V. fungicola
Klein.

CONGREGATIO
PRO INSTITUTIS VITAE CONSECRATAE
ET SOCIETATIBUS VITAE APOSTOLICAE

Dal Vaticano, 11 luglio 1997

Prot. n. S. 13 – 1/97

Reverendo Padre,

mi prego comunicarLe che abbiamo preso in esame le modifiche introdotte nelle Costituzioni e nel Direttorio, da Lei presentate per l'approvazione in nome del XX Capitolo Generale del suo Istituto.

Questa Congregazione per gli Istituti di vita consacrata e le Società di vita apostolica prende nota delle modifiche al Direttorio e approva quelle delle Costituzioni, secondo il testo che si conserva nel suo Archivio, e si permette consigliare, per conformare meglio il diritto proprio al diritto universale, di dire "consenso" anziché "voto deliberativo" del suo Consiglio (cfr. can. 627).

Profitto della circostanza per confermarLe la mia cordiale stima nel Signore.

Eduardo Card. Martínez Somalo
Prefetto

Jesús Torres, CMF
Sottosegretario

CONGREGAZIONE
PER GLI ISTITUTI DI VITA CONSACRATA
E LE SOCIETÀ DI VITA APOSTOLICA

Prot. n. S. 13-1/2009

TRES SAINT-PERE,

le Supérieur Général de la Congrégation des Prêtres du Sacré-Coeur de Jésus,
demande à Votre Sainteté
l'approbation des modifications apportées par le XXII Chapitre Général
aux articles des Constitutions, pour les motifs présentés.

La Congrégation pour les Instituts de vie consacrée et les Sociétés de vie apostolique,
après un examen attentif des modifications, par le présent rescrit, les approuve et les
confirme selon le texte proposé.

Nonobstant toutes choses contraires.
Du Vatican, le 22 septembre 2009.

+ *Gianfranco A. Gardin, ofm conv.*
* Gianfranco A. Gardin, OFM Conv.
Archevêque Secrétaire

Paciolla
P. Sebastiano Paciolla, O. Cist.
Sous-secrétaire

CZĘŚĆ PIERWSZA

ZGODNIE Z CHARYZMATEM ZAŁOŻYCIELA

1. Zgromadzenie powołane i posłane przez Ducha Świętego

1

Zgromadzenie Księży Najświętszego Serca Jezusowego
zostało założone w 1878 roku w Saint-Quentin
przez ojca Jana Leona **Dehona**,
który otrzymał łaskę i misję
wzbogacenia Kościoła
zakonnym instytutem apostołskim,
żyjącym jego natchnieniem ewangelicznym.

Zostało ono powołane,
by wydać owoce tego charyzmatu
zgodnie z wymogami Kościoła i świata.

2. Zgodnie z doświadczeniem wiary ojca Dehona

2

Zgromadzenie bierze swój początek
z doświadczenia wiary ojca Dehona.

To samo doświadczenie św. Paweł
wyraził w następujący sposób:

*Choć nadal prowadzę życie w ciele,
jednak obecne życie moje
jest życiem wiary w Syna Bożego,
który umiłował mnie i samego siebie
wydał za mnie (Ga 2,20).*

Otwarty Bok i przebite Serce Zbawiciela
są dla ojca Dehona
najbardziej sugestywnymi wyrazami miłości,
której czynną obecność doświadcza
w swoim życiu.

3

W tej miłości Chrystusa,
który godząc się na śmierć,
składa największy dar swego życia dla ludzi
i okazuje synowskie posłuszeństwo Ojcu,
ojciec Dehon dostrzega samo źródło zbawienia.

Z Serca Chrystusa otwartego na krzyżu
rodzi się człowiek o nowym sercu,
ożywiony przez Ducha Świętego
i zjednoczony z braćmi
we wspólnocie miłości, którą jest Kościół
(por. *Études sur le Sacré-Coeur*, I, s. 114).

4

Ojciec Dehon jest bardzo uwrażliwiony na grzech,
który osłabia Kościół,
zwłaszcza ze strony *osób Bogu poświęconych*.

Zna zło tkwiące w społeczeństwie;
z uwagą przestudiował jego przyczyny
na płaszczyźnie ludzkiej, osobistej i społecznej.

Najgłębszą jednak przyczynę
tej nędzy ludzkiej
widzi w odrzuceniu miłości Chrystusa.

Oczarowany tą niedocenianą miłością,
chce odpowiedzieć na nią
głębokim zjednoczeniem z Sercem Chrystusa
i budowaniem Jego Królestwa
w duszach i w społeczności.

5

To przyłgnięcie do Chrystusa,
płynące z głębi serca,
będzie się realizować w całym jego życiu,
zwłaszcza w apostołstwie,
nacechowanym baczną uwagą na ludzi,
w szczególności bezbronnych,
i troską o czynne zapobieganie
duszpasterskim brakom
Kościoła w jego czasach.

To przyłgnięcie wyraża się i koncentruje
w ofierze eucharystycznej
w taki sposób, że całe jego życie
staje się *nieustanną mszą*
(por. *Couronnes d'amour*, III, s. 199).

3. W służbie Kościoła

6

Zakładając Zgromadzenie *Oblatów*,
Księżę Najświętszego Serca Jezusowego,
ojciec Dehon chciał, aby jego członkowie
w sposób wyraźny łączyli

swe życie zakonne i apostołskie
z oblacją wynagradzającą,
którą Chrystus złożył Ojcu za ludzi.

Na tym właśnie polegała jego *specyficzna i pierwotna idea*
i charakter własny Instytutu (por. KK i DZ),
czyli posługa Kościołowi, do której został powołany.

Według ojca Dehona:

W słowach: Ecce venio... Ecce ancilla...
zawarte jest całe nasze powołanie,
nasz cel, nasze zobowiązania i obietnice
(Dyrektorium duchowe, cz. I, § 3).

7

Od swoich zakonników ojciec Dehon oczekuje,
aby byli prorokami miłości
i sługami pojednania
ludzi i świata w Chrystusie (por. 2 Kor 5,18).

Tak zaangażowani razem z Nim,
by zapobiegać grzechowi oraz brakowi miłości
w Kościele i świecie,
oddawać będą całym swoim życiem,
modlitwami, pracami, cierpieniami i radościami,
kult miłości i wynagrodzenia,
którego pragnie Jego Serce (por. NQ XXV, 5).

4. W braterskiej wspólnotocie

8

Zgromadzenie Księży Najświętszego Serca Jezusowego
jest kleryckim, apostołskim instytutem zakonnym,
na prawie papieskim,
składającym się z prowincji, regionów
i dystryktów zależnych.

Jego członkowie składają śluby publiczne
celibatu Bogu poświęconego, ubóstwa i posłuszeństwa,
zgodnie z Regułą i normami Instytutu.

Wszyscy są sobie równi
w tej samej profesji życia zakonnego,
z wyjątkiem różnicy wynikającej ze święceń.

Jako członki Chrystusa,
wierni jego nagłacemu wezwaniu *Sint unum*,
nieść będą po bratersku ciężary jedni drugich
w tym samym życiu wspólnotowym.

DG 8

1. Życie i organizację Zgromadzenia reguluje powszechne prawo kościelne, odnoszące się do życia zakonnego, oraz prawo własne zawarte w *Konstytucjach*, zatwierdzonych przez Stolicę Apostolską, oraz w *Dyrektorium generalnym*, zatwierdzonym przez kapitułę generalną i promulgowanym przez przełożonego generalnego.

Konstytucje i Dyrektorium generalne tworzą razem *Regułę życia* Zgromadzenia.

2. Wszystkie pozostałe normy, użyteczne dla życia i organizacji Zgromadzenia zawarte są w *Zbiorze prawnym*: zwłaszcza w *Nor-*

mach zarządzania dobrami (Norme sull'Amministrazione dei Beni = NAB), Zasadach formacji generalnej (Ratio formationis generalis) i Regulaminie kapituły generalnej.

3. Obok *Dyrektorium generalnego* zastosowanie norm *Konstytucji* do charakterystycznych warunków życia, kultury i działalności określonej części Zgromadzenia precyzuje *Dyrektorium partykularne* (prowincjalne, regionalne i dystryktowe). *Dyrektorium partykularne* jako stała norma prawa własnego dystryktu/regionu/prowincji po zatwierdzeniu i promulgacji zachowuje swą ważność do czasu kolejnych zmian.

4. Różne posługi i urzędy, które dotyczą życia i posłannictwa Zgromadzenia w Kościele, są powierzane zgodnie z normami prawa powszechnego i własnego, z uwzględnieniem osobistego powołania i uzdolnień każdego zakonnika, jak również potrzeb wspólnoty i jej posłannictwa (por. kan. 145-183).

5. Wszystkim członkom Zgromadzenia należy zapewnić, zgodnie z naszymi *Zasadami formacji (Ratio formationis)*, wspólną formację, przystosowaną do naszego życia zakonnego, do jego wymogów duchowych i apostołskich, a także formację, jakiej w zależności od sytuacji wymagają odmienne posługi i urzędy.

6. Również tym spośród nas, którzy powołani są do życia zakonnego bez przyjmowania święceń, umożliwi się realizację ich formacji ludzkiej, zawodowej i apostołskiej według zdolności każdego i w zależności od zadań, jakie mogą im zostać powierzone.

Dyrektoria partykularne powinny dać w tym względzie odpowiednie wskazania.

CZĘŚĆ DRUGA

W NAŚLADOWANIU CHRYSTUSA...

A. Z CHRYSTUSEM W SŁUŻBIE KRÓLESTWA

1. Nasze doświadczenie wiary

9

W Kościele zostaliśmy włączeni
w Dobrą Nowinę Jezusa Chrystusa:
*Myśmy poznali i uwierzyli miłości,
jaką Bóg ma ku nam* (1 J 4,16).

Otrzymaliśmy dar wiary,
który ugruntowuje naszą nadzieję,
kieruje naszym życiem
i skłania nas do opuszczenia wszystkiego,
by pójść za Chrystusem;
pośród wyzwań świata
powinniśmy potwierdzać naszą wiarę,
żywąc nią w miłości.

Z wszystkimi braćmi chrześcijanami
w Duchu Świętym wyznajemy,
że Chrystus jest Panem,
w którym Ojciec objawił nam swą miłość
i który przebywa w naszym świecie, aby go zbawić.

*Nikt też nie może powiedzieć bez pomocy Ducha Świętego:
„Panem jest Jezus”* (1 Kor 12,3).

2. Świadkowie prymatu Królestwa

10

Posłany w pełni czasów,
posłuszny Ojcu
Chrystus spełnia swą służbę dla wielu.

Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służono, lecz żeby służyć i dać swoje życie jako okup za wielu (Mk 10,45).

Przez solidarność z ludźmi,
jako Nowy Adam,
objawił On miłość Boga i zwiastował Królestwo:
świat nowy, obecny już w załączku
poprzez czynione po omacku wysiłki ludzi,
świat, który znajdzie swe wypełnienie
ponad wszelkie oczekiwania,
gdy przez Jezusa Bóg będzie wszystkim we wszystkich.

*Wiemy przecież, że całe stworzenie aż dotąd jęczy
i wdycha w bólach rodzenia. Lecz nie tylko ono,
ale i my sami, którzy już posiadamy pierwsze dary
Ducha, i my również całą istotą swoją wdychamy,
oczekując przybrania za synów
– odkupienia naszego ciała (Rz 8,22-23).*

*A gdy już wszystko zostanie Mu poddane, wtedy
i sam Syn zostanie poddany Temu, który Synowi
poddął wszystko, aby Bóg był wszystkim we wszystkich
(1 Kor 15,28).*

11

Chrystus modlił się, aby nadeszło Królestwo,
 które buduje się już teraz przez Jego obecność pośród nas.
 Przez swoją mękę i zmartwychwstanie
 otworzył nas na dar Ducha Świętego
 i na wolność dzieci Bożych (por. Rz 8,21).

On jest dla nas Pierwszym i Ostatnim, Żyjącym
 (por. Ap 1,17-18).

12

W Nim człowiek nowy został stworzony według Boga
 w sprawiedliwości i prawdziwej świętości (por. Ef 4,24).

On pozwala nam wierzyć,
 że pomimo grzechu, niepowodzeń i niesprawiedliwości
 odkupienie jest możliwe, zaofiarowane i już obecne.

Jego droga jest naszą drogą.

13

Z wszystkimi naszymi braćmi chrześcijanami
 zostaliśmy wezwani do pójścia w ślady Chrystusa,
 aby osiągnąć świętość (por. 1 Tes 4,7).

*Do tego bowiem jesteście powołani. Chrystus przecież
 również cierpiał za was i zostawił wam wzór, abyście szli
 za Nim Jego śladami (1 P 2,21).*

Nasze bowiem powołanie zakonne,
 zakorzenione w chrzcie i bierzmowaniu,
 jest szczególnym darem dla oddania chwały Bogu
 i świadectwa o prymacie Królestwa.

Znajduje ono swój sens
w radosnym i pełnym przyłgnięciu do osoby Jezusa.

Skłania nas ono do pójścia za Chrystusem,
*który będąc dziewiczy i ubogi,
przez posłuszeństwo aż do śmierci krzyżowej
odkupił i uświęcił ludzi (DZ 1).*

Składamy profesję dążenia do doskonałej miłości,
oddając się całkowicie
miłości Boga i naszych braci.

Dla każdego z nas i dla naszych wspólnot
życie zakonne jest historią:
od łaski początków rozwija się ono i żywi tym,
co Kościół oświecany przez Ducha Świętego
czerpie stale ze skarbcza wiary.

DG 15

Pilne studiowanie kontekstu kulturowego, społecznego i eklesjalnego, w jakim zostało założone Zgromadzenie, zgłębianie doświadczenia duchowego i apostołskiego ojca Dehona, jego pierwotnej inspiracji, a także historii początków i rozwoju Zgromadzenia jako całości oraz historii poszczególnych prowincji, regionów i dystryktów jest dla nas koniecznością. Jest to jednocześnie warunek wierności i owocności wobec wymogu stałej odnowy i kreatywności.

3. Zjednoczeni z Chrystusem w Jego miłości i oblacji dla Ojca

16

Nasza odpowiedź na powołanie do służby Kościołowi
w Zgromadzeniu Księży
Najświętszego Serca Jezusowego
zakłada życie duchowe:
oznacza ono wspólne przybliżanie się
do tajemnicy Chrystusa
pod kierownictwem Ducha Świętego
oraz zwracanie bacznej uwagi na to,
co w niewyczerpanym bogactwie tej tajemnicy
odpowiada doświadczeniu ojca Dehona
i naszych pierwszych ojców.

17

Jako uczniowie ojca Dehona
pragniemy ze zjednoczenia z Chrystusem
w Jego miłości ku Ojcu i ludziom
uczynić zasadę i centrum naszego życia.

Ze szczególnym upodobaniem rozważamy te słowa Pana:

*Trwajcie we Mnie, a Ja w was będę trwać. Podobnie jak
latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie – jeśli nie
trwa w winnym krzewie – tak samo i wy, jeżeli we Mnie
trwać nie będziecie (J 15,4).*

Wierni słuchaniu Słowa i dzieleniu Chleba
zostaliśmy zaproszeni, by coraz bardziej
odkrywać osobę Chrystusa i tajemnicę Jego Serca

oraz głosić Jego miłość,
która przewyższa wszelką wiedzę.

*Niech Chrystus zamieszka przez wiarę w waszych sercach;
abyście w miłości zakorzenieni i ugruntowani,
wraz ze wszystkimi świętymi zdołali ogarnąć duchem,
czym jest Szerokość, Długość, Wysokość i Głębokość,
i poznać miłość Chrystusa, przewyższającą wszelką wiedzę,
abyście zostali napełnieni całą Pełnią Boga (Ef 3,17-19).*

18

Także przez naszą dyspozycyjność
i miłość do wszystkich,
zwłaszcza maluczkich, którzy cierpią,
przeżywamy zjednoczenie z Chrystusem.
Faktycznie bowiem, czyż można zrozumieć
miłość Chrystusa do nas inaczej,
niż kochając tak jak On w czynie i w prawdzie?

W tej miłości Chrystusa
znajdziemy pewność
osiągnięcia braterstwa ludzi
i siłę do współpracy w jego realizacji.

19

Zgodnie ze swoim planem miłości
podjętym przed stworzeniem świata (por. Ef 1,3-14),
Ojciec posłał swego Syna:
za nas wszystkich Go wydał (Rz 8,32);
wskrzeszając Go z martwych, ustanowił Panem,
Sercem ludzkości i świata

oraz nadzieją zbawienia dla wszystkich,
którzy słuchają Jego głosu.

*I chociaż był Synem, nauczył się posłuszeństwa przez to,
co wycierpiał. A gdy wszystko wykonał, stał się sprawcą
zbawienia wiecznego dla wszystkich, którzy Go słuchają
(Hbr 5,8-9).*

20

Zbawienia tego dokonał Chrystus,
wzbudzając w sercach miłość ku Ojcu
i wzajemną miłość między nami:
miłość odradzającą,
źródło rozwoju osób i wspólnot ludzkich,
miłość, która ujawni się w pełni,
gdy wszystko znajdzie swe dopełnienie w Chrystusie.

21

Razem ze św. Janem
w otwartym boku Ukrzyżowanego
widzimy znak miłości,
która przez całkowity dar z siebie samej
na nowo stwarza człowieka według Boga.

Kontemplując Serce Chrystusa,
uprzywilejowany symbol tej miłości,
utwierdzamy się w naszym powołaniu.
Istotnie, zostaliśmy powołani,
by włączyć się w ten nurt zbawczej miłości,
oddając się naszym braciom z Chrystusem
i za Jego wzorem.

Po tym poznaliśmy miłość, że On oddał za nas życie swoje. My także winniśmy oddać życie za braci (1 J 3,16).

22

Uwikłani w grzech,
lecz uczestnicząc w zbawczej łasce,
pragniemy przez służebne pełnienie różnych zadań
złączyć się z Chrystusem
obecnym w życiu świata,
a solidarni z Nim,
z całą ludzkością i stworzeniem,
oddać się Ojcu
w ofierze żywej, świętej, Bogu miłej (por. Rz 12,1).

*Postępujcie drogą miłości, bo i Chrystus was umiłował,
i samego siebie wydał za nas w ofierze i dani na woń
miłą Bogu (Ef 5,2).*

23

Przez wynagrodzenie rozumiemy więc:
przyjęcie Ducha Świętego (por. 1 Tes 4,8),
odповідź na miłość Chrystusa względem nas,
ściśłą łączność z Jego miłością ku Ojcu
oraz współpracę z Jego zbawczym dziełem w świecie.

W tym świecie bowiem
uwalnia On dzisiaj ludzi od grzechu
i odnawia ludzkość w jedności.
W tym świecie wzywa także nas,
abyśmy żyli powołaniem wynagrodzenia,
które jest inspiracją naszego apostołatu (por. KDK 38).

Życie wynagrodzenia

przeżywać się będzie czasami,
 ofiarując cierpienia znoszone z cierpliwością
 i całkowitym zdaniem się na Boga,
 nawet w ciemności i samotności,
 jako wzniosłe i tajemnicze zjednoczenie
 z cierpieniami i śmiercią Chrystusa
 dla zbawienia świata.

*Teraz raduję się w cierpieniach za was i ze swej strony
 dopełniam niedostatki udręk Chrystusa w moim ciele
 dla dobra Jego Ciała, którym jest Kościół (Kol 1,24).*

Nasza miłość,

ożywiając w ten sposób wszystko to, czym jesteśmy,
 co czynimy i cierpimy w służbie Ewangelii,
 przez nasze uczestnictwo w dziele pojednania,
 uzdrawia ludzkość,
 gromadzi ją w Ciele Chrystusa
 i poświęca na chwałę i radość Boga.

4. Uczestnicząc w misji Kościoła

Jako Księża Najświętszego Serca Jezusowego
 żyjemy dzisiaj w naszym Instytucie
 dziedzictwem ojca Dehona.

Jesteśmy zakonnikami
poświęconymi Chrystusowi przez śluby,
zgodnie z uznaną przez Kościół
duchowością Założyciela.

Za jego wzorem, dzięki specjalnej łasce Boga,
jesteśmy powołani w Kościele
do poszukiwania i prowadzenia,
jako czegoś jedynie koniecznego,
życia zjednoczenia z obłacją Chrystusa.

27

To poświęcenie już samo przez się
zawiera rzeczywistą owocność apostolską.
Jak każdy charyzmat w Kościele,
tak i nasz charyzmat proroczy oddaje nas w służbę
zbawczej misji Ludu Bożego
w dzisiejszym świecie (por. KK 12).

28

Spragnieni głębokiej przyjaźni z Chrystusem
poszukujemy znaków
Jego obecności w życiu ludzi,
gdzie działa Jego zbawcza miłość.

Dzieląc nasze radości i trudy,
Chrystus utożsamiał się
z małuczkimi i biednymi,
którym zwiastuje Dobrą Nowinę.

*Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, co uczyniliście
jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście
uczynili (Mt 25,40).*

Duch Pański spoczywa na Mnie... Posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski Pana (Łk 4,18-19).

29

Za Jego wzorem powinniśmy żyć
w skutecznej solidarności z ludźmi.

Wrażliwi na to, co w obecnym świecie
jest przeszkodą dla miłości Chrystusa,
świadczymy, że ludzkie wysiłki,
aby osiągnąć pełnię Królestwa,
należy nieustannie oczyszczać i przemieniać
przez krzyż i zmartwychwstanie Chrystusa.

*Zakonnicy zaś przez swój sposób życia dają wspaniałe
i zaszczytne świadectwo, że świat nie może przemienić
się i ofiarować Bogu bez ducha ewangelicznych
błogosławieństw (KK 31).*

30

Zgromadzenie nasze ze swej natury
jest instytutem apostołskim.
Dlatego też oddajemy się chętnie
na służbę Kościoła
w jego różnorodnych zadaniach duszpasterskich.

Chociaż Zgromadzenie nie zostało założone
dla określonego dzieła,
otrzymało od Założyciela
pewne ukierunkowania apostołskie,
charakteryzujące jego misję w Kościele.

Według ojca Dehona, do wspomnianej misji
 w duchu oblacji i miłości
 należy adoracja eucharystyczna,
 jako prawdziwa służba dla Kościoła (por. NQ, 1.3.1893),
oraz posługa dla maluczkich i pokornych,
robotników i biednych (por. *Souvenirs* XV),
 aby głosić im niezgłębione bogactwo Chrystusa (por. Ef 3,8).

Uwzględniając tę posługę,
 ojciec Dehon przywiązywał wielką wagę
 do formacji kapłanów i zakonników.

Działalność misyjna jest dla niego
 uprzywilejowaną formą służby apostołskiej.

Biorąc to wszystko pod uwagę, troszczy się on stale,
 aby wspólnota ludzka,
 uświęcona w Duchu Świętym,
 stawiała się ofiarą miłą Bogu (por. Rz 15,16).

Za wzorem ojca Założyciela,
 zgodnie ze znakami czasu
 i w łączności z życiem Kościoła,
 pragniemy przyczynić się do wprowadzenia w świat
królestwa sprawiedliwości i chrześcijańskiej miłości
 (por. *Souvenirs* XI).

Dyrektoria partykularne,
 uwzględniając czas i miejsce,

ustalą konkretne zaangażowania, odpowiadające tym orientacjom apostołskim w Kościele lokalnym.

DG 32

1. Zarządzanie jakimś dziełem kościelnym (np. parafią), powierzone którejś z jednostek Zgromadzenia, jest określone normami prawa powszechnego i partykularnego. Relacje pomiędzy Zgromadzeniem a powierzonym dziełem regulowane są umową, podpisaną przez przełożonego wyższego, z wyjątkiem regionów, które wymagają uprzedniego zezwolenia przełożonego generalnego, o czym mowa w nr. 123,2 *Dyktorium generalnego*.
2. Zakonnik odpowiedzialny za dzieło kościelne powierzone którejś z jednostek Zgromadzenia, zanim rozpocznie procedurę, by otrzymać zezwolenie kompetentnej władzy kościelnej zlecającej dzieło, celem podjęcia się jakiegokolwiek budowy, naprawy czy innych działań wymagających nakładu pieniężnego przekraczającego limit ustalony przez własnego przełożonego wyższego, winien uzyskać zgodę w formie *nie ma przeszkód (nulla osta)* tegoż przełożonego, który ma ją wydać na piśmie, po wysłuchaniu zdania własnej rady.

33

Dla nas, jak i dla ojca Dehona,
szczególną wagę ma działalność naszych misjonarzy.

Całe Zgromadzenie jest obecne
w ich posłudze ewangelizacyjnej,
przez którą dają ludziom ten dowód przyjaźni,
że są wśród nich sługami Dobrej Nowiny.

1. Jako Zgromadzenie międzynarodowe czujemy wezwanie do uniwersalnej misji Kościoła i chcemy wziąć w niej udział na płaszczyźnie indywidualnej i wspólnotowej. Misja poza naszymi granicami stanowi dla wszystkich fundamentalny wymiar konsekracji.
2. Każda jednostka, również niedawno założona, odda z hojnością swoich zakonników dla zadań apostołskich poza granicami własnej prowincji, regionu czy dystryktu.
3. Każdy współbrat, po rozeznaniu z pomocą własnego przełożonego wyższego, otrzyma możliwość, by wziąć udział w misyjnych projektach Zgromadzenia.
4. Nowe fundacje misyjne, czy to powołane przez przełożonego generalnego, czy powstałe z inicjatywy pojedynczych jednostek lub też o charakterze międzynarodowym, koordynowane przez samego przełożonego generalnego, powinny spełniać następujące kryteria:
 - mają być odpowiedzią na konkretne potrzeby – socjalne lub eklesjalne – w dialogu z Kościołem lokalnym;
 - winny angażować przestrzeń geograficzno-kulturową, do której się zwracają;
 - winny być inicjatywami realistycznymi i przewidywać plan pozyskania personelu i funduszy;
 - winny od początku uwzględniać realia lokalne oraz perspektywę powołańską;
 - winny zagwarantować przynajmniej trzyosobowy personel na każdą wspólnotę.

spełniamy w łączności z odpowiedzialnymi
za Kościoły lokalne.

Razem z nimi mamy poszukiwać
takich sposobów naszego uczestnictwa
w misji kościelnej,
które pozwolą rozwijać
bogactwo naszego powołania.

DG 34

1. Refleksję na temat naszego posłannictwa w Kościele, jego treści i sposobów realizacji należy kontynuować na płaszczyźnie generalnej, prowincjalnej, regionalnej, dystryktowej i lokalnej.
2. Biorąc pod uwagę odmienność sytuacji i kultur oraz kierując się rozwojem potrzeb i konkretnymi możliwościami, uwzględnić się będzie następujące zasady (por. Konst. 30-34):
 - W naszym życiu zakonnym wszystko jest posłannictwem: duchowość, życie wspólne, śluby, prace i święte posługi.
 - Inspiracją przy wyborze konkretnych zadań będą nasze ukierunkowania zasadnicze:
 - Świadczenie o transcendencji Boga i Jego miłości w Chrystusie Jezusie; pogłębianie naszej duchowości, życie modlitwy, sprawowanie najświętszej Ofiary i adoracja eucharystyczna.
 - Posługa ewangelizacji: pośród innych działalność misyjna, katechizacja, formacja kleru i laikatu, działalność wychowawcza, obecność w świecie kultury.
 - Promocja godności osoby ludzkiej: zaangażowanie na rzecz sprawiedliwości społecznej, obecność w świecie ludzi ubogich i z marginesu społecznego.

5. Wrażliwi na wezwania świata

35

Życie obłacji, wzbudzone w naszych sercach
przez darmo daną miłość Chrystusa,
upodabnia nas do obłacji Tego,
który z miłości oddał się całkowicie Ojcu i ludziom.

Skłania nas ono do coraz wierniejszego poszukiwania,
razem z Chrystusem ubogim i posłusznym,
woli Ojca wobec nas i świata.

Uwrażliwia nas ono na wezwanie,
które kieruje On do nas
poprzez małe i wielkie wydarzenia
oraz ludzkie oczekiwania i dokonania.

36

Wiemy, że dzisiejszy świat
przepojony jest ogromnym wysiłkiem,
zmierzającym do wyzwolenia:
z tego, co rani godność człowieka
i zagraża urzeczywistnianiu jego najgłębszych aspiracji,
a więc prawdy i sprawiedliwości,
miłości i wolności (por. KDK 26-27).

*Pod tymi wszystkimi wymaganiami kryje się głębsze
i powszechniejsze dążenie: osoby i grupy ludzkie pragną
mianowicie pełnego i wolnego, godnego człowieka życia...
Świat współczesny okazuje się zarazem mocny i słaby,
zdolny do dokonania tak najlepszych, jak i najgorszych
rzeczy, skoro tylko otwiera się przed nim droga do*

wolności albo niewoli, postępu albo zacofania, braterstwa albo nienawiści. Poza tym człowiek staje się świadomy tego, że jego zadaniem jest właściwe kierowanie siłami, które sam wzbudził i które mogą go bądź pogłębić, bądź mu służyć. Dlatego człowiek pyta sam siebie (KDK 9).

37

W pytaniach i poszukiwaniach
dostrzegamy oczekiwanie na odpowiedź,
której spodziewa się człowiek,
mimo że nie osiąga pełnego jej sformułowania.

Podzielamy te aspiracje
ludzi nam współczesnych,
jako możliwe otwarcie się
na nadejście świata bardziej ludzkiego,
nawet jeśli mogą zawierać ryzyko
niepowodzenia i poniżenia.

W świetle wiary, wierni nauce Kościoła,
wiążemy je z nadejściem Królestwa,
które Bóg obiecał i zrealizował w swoim Synu.

38

Nasza profesja rad ewangelicznych
daleka od tego, by wyobcować nas spośród ludzi,
czyni nas jeszcze bardziej solidarnymi z ich życiem.

Uczestnicząc w tworzeniu społeczności ziemskiej
i w budowaniu Ciała Chrystusowego,
przez nasz sposób życia i działania,
powinniśmy skutecznie świadczyć,

że w pierwszym rzędzie i ponad wszystko
należy szukać królestwa Bożego
i jego sprawiedliwości (por. Mt 6,33).

*Niech nikt nie sądzi, że zakonnicy z racji swej
konsekracji stają się bądź wyobcowani spośród ludzi,
bądź nieużyteczni w społeczności ziemskiej. Bo chociaż
niekiedy nie wspomagają wprost swych współczesnych,
to jednak w głębszy sposób czują się z nimi związani
wewnętrznym związkiem w Chrystusie i współpracują
z nimi duchowo, aby budowanie państwa ziemskiego
zawsze było oparte na Bogu i ku Niemu skierowane,
by przypadkiem ci, którzy je budują, nie trudzili się na
próżno (KK 46).*

39

Jest to świadectwo prorocze,
jakie za łaską Bożą chcemy dawać
poprzez nasze życie zakonne,
angażując się bez zastrzeżeń
na rzecz nadejścia nowej ludzkości
w Jezusie Chrystusie.

B. ABY KONTYNUOWAĆ WSPÓLNOTĘ UCZNIÓW

1. Wezwani do wyznania błogosławieństw

40

Aby wyrazić i zrealizować

naszą pełną konsekrację dla Boga
i aby zjednoczyć całe nasze życie z obłacją Chrystusa,
składamy profesję rad ewangelicznych
przez śluby celibatu poświęconego Bogu,
ubóstwa i posłuszeństwa (por. KK 44; DZ 1),
które wyzwalają nas do prawdziwej miłości
w duchu błogosławieństw (por. KK 31).

Wysiłek, aby osiągnąć tę wolność w Chrystusie Jezusie,
jest świadectwem dla świata,
a dla nas trwałym obowiązkiem.

a. Żyjąc w celibacie poświęconym Bogu

41

Chrystus oddał się całkowicie
Ojcu i ludziom
w bezgranicznej miłości.

Przez ślub celibatu poświęconego Bogu,
stanowiącego dar Boga dla tych,
którzy go pojmują (por. Mt 19,11),
zobowiązujemy się wobec Boga

do życia w doskonałej czystości
w celibacie dla Królestwa
i do naśladowania Chrystusa
w Jego miłości do Boga i do braci,
i w Jego sposobie obecności wśród ludzi.

42

Zobowiązanie to wiernie zachowywane,
często za cenę wielkiego wysiłku (por. Mt 5,29),
zwłaszcza przez zjednoczenie z Chrystusem
w sakramentach i osobistą ascezę,
wyzwała nasze serce;
otwiera nas na natchnienie Ducha Świętego
i na spotkanie bliźniego w braterskiej miłości.

Pozwala nam ono tworzyć wspólnoty,
w których przez autentyczne spotkanie
możemy osiągnąć nasz ludzki rozwój
i kształtować związek nowej rodziny,
opartej na duchowej mocy miłości.

DG 42

Obowiązek celibatu w czystości zakłada dojrzałość duchową i uczuciową. By móc się do niego przygotować i nim żyć, oprócz dyspozycji duchowych, należy mieć na uwadze to, co na temat uczuciowości i umiejętności nawiązywania zdrowych i pogodnych relacji międzyludzkich mówią psychologia i nauki pokrewne.

Aby pomóc w osiągnięciu równowagi uczuciowej, przywiązywać się będzie wielką wagę do przyjaźni i życzliwości przeżywanej we wspólnocie, do osobistej realizacji poprzez pracę i podjęcie odpowiedzialności.

Za wzorem ojca Dehona

naszą misją jest dawanie świadectwa
o miłości Chrystusa w świecie
poszukującym trudnej do osiągnięcia jedności
i nowych relacji między osobami i grupami.

Nasz celibat poświęcony Bogu sprawia,
że uczestniczymy w budowaniu nowej ludzkości
otwartej na komunie w Królestwie.

b. Ubodzy według Ewangelii

Chrystus stał się ubogim,
by nas wszystkich ubogacić swoim ubóstwem.

*Znacie przecież łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa,
który będąc bogatym, dla was stał się ubogim, aby was
ubóstwem swoim ubogacić (2 Kor 8,9).*

On zaprasza nas do życia błogosławieństwem ubogich
w synowskim zdaniu się na Ojca (por. Mt 5,3).

Będziemy pamiętać o Jego usilnym zaproszeniu:

*Idź, sprzedaj, co posiadasz, i daj ubogim...
Potem przyjdź i chodź za Mną! (Mt 19,21).*

Przez ślub ubóstwa

wyrekliśmy się także prawa
do rozporządzania i używania dóbr,

które można oszacować w pieniądzu,
bez pozwolenia przełożonych.

- a) Owoce naszej pracy, renty, zasiłki, ubezpieczenia oraz to wszystko, co otrzymujemy, należy do Zgromadzenia.
- b) Zachowujemy własność dóbr dziedzicznych i zdolność nabywania innych.
- c) Przed naszą pierwszą profesją powierzamy administrację tymi dobrami komukolwiek chcemy, a także decydujemy o ich używaniu i dochodach z nich płynących. Przed profesją wieczystą sporządzamy testament, który powinien mieć ważność również wobec prawa cywilnego.

Nie można zmieniać jego postanowień bez pozwolenia przełożonego wyższego.

- d) Własności naszych dóbr możemy zrzec się za zezwoleniem przełożonego generalnego, udzielonym za zgodą jego rady, nie wcześniej niż dziesięć lat po pierwszej profesji.

DG 45

1. Akty związane z używaniem i dysponowaniem dobrami dziedzicznymi dokonane bez zezwolenia przełożonych są niegodziwe, ale ważne.
2. Zakonnik jest odpowiedzialny wobec prawa cywilnego za akty, jakie podejmuje w stosunku do swoich dóbr dziedzicznych (por. kan. 639 §§ 2 i 3).
3. Aby dokonać aktów wymaganych przez prawo cywilne w celu zabezpieczenia dóbr dziedzicznych, a także wprowadzenia

w życie decyzji podjętych w chwili profesji, zakonnik winien mieć zezwolenie przełożonego swojej wspólnoty oraz zasięgnąć rady osób kompetentnych.

4. W wypadku, gdyby tego typu działanie dotyczyło „alienacji” w sensie, w jakim jest to rozumiane przez kan. 638 § 3 i 1295, wymagane jest zezwolenie właściwego przełożonego wyższego, a w wypadku nagłym, przełożonego lokalnego.

5. Wszystkie posługi i funkcje pełnione w Zgromadzeniu są nieodpłatne. Z tego powodu zarówno ci, którzy są w Zgromadzeniu, jak i ci, którzy je opuszczają, nie mogą żądać zapłaty lub odszkodowania osobistego.

Zgromadzenie ze swej strony postąpi ze sprawiedliwością i miłością w wypadku faktycznego odejścia któregoś ze swoich członków.

6. Tekst testamentu i innych dokumentów dotyczących zrzeczenia się lub dyspozycji co do dóbr własnych należy zachować w archiwum kurii prowincjalnej, regionalnej czy dystryktowej. Dokumenty te, z wyjątkiem testamentu, tracą wszelką wartość w wypadku, gdy zakonnik opuszcza Zgromadzenie lub zostaje z niego wydalony.

46

Dzielenie się naszymi dobrami
w duchu braterskiej miłości
jest dla nas sprawdzianem,
że w Kościele i z Kościołem
jesteśmy znakiem wśród braci.

To ewangeliczne ubóstwo
wzywa nas do wyzwolenia się
z żądz posiadania i upodobań,
które przepełniają serce człowieka.

Pobudza nas ono do życia
w ufnej i bezinteresownej miłości.

47

W tym duchu każdy z nas
przyjmuje w pełni swą osobistą odpowiedzialność
co do ubóstwa.

Zachowanie ubóstwa zależności
jest tylko wtedy sprawdzianem prawdziwej wierności,
jeżeli czerpie inspirację z ducha rzeczywistego
i dobrowolnie przyjętego ubóstwa i jeśli go wyraża.

DG 47

Ubóstwo zależności wymaga, aby zakonnik przedstawiał swemu
przełożonemu rozliczenie z tego, co otrzymuje i jak z tego korzysta.

48

Nasza różnorodna praca,
wynagradzana czy też nie,
sprawia, że prawdziwie uczestniczymy w życiu
i warunkach ludzi naszych czasów;
jest także wyrazem naszego ubóstwa
w służbie Królestwa.

49

Tak pojęte ubóstwo wymaga,
abyśmy wspólnie szukali
skromnego i prostego stylu życia
i czuli się odpowiedzialni przed wspólnotą
za używanie dóbr.

1. Gdy idzie o wydatki na wyposażenie, utrzymanie, rozrywki, należy zachować właściwą miarę, dostosowaną do lokalnej sytuacji oraz środowiska, w którym się żyje, biorąc szczególnie pod uwagę sposób życia ubogich, wymogi naszych dzieł czy spełnianie posługi.
2. Z wielkodusznością i roztropnością będziemy gotowi podjąć ryzyko niepewności.
3. Każda wspólnota starać się będzie o zaspokajanie własnych potrzeb przez pracę swoich członków. Ponieważ jednak musimy częściowo żyć z hojności naszych dobroczyńców, otrzymywane rzeczy będziemy używać jak ubodzy, zgodnie z wolą ofiarodawców (por. kan. 1300).
4. Normalnie budżet domowy będzie poddany pod refleksję wspólnoty.

50

Ubóstwo więc oddaje nas

na służbę Boga i naszych braci.

Dzisiaj bardziej niż kiedykolwiek uświadamiamy sobie
 nędzę tak wielu współczesnych ludzi:
słyszemy krzyk biednych (ET 17).

To uporczywe trwanie nędzy indywidualnej i zbiorowej
 jest ciągłym nawoływaniem do zmiany
 naszej mentalności i naszych postaw.

51

Jeżeli traktujemy poważnie

nasze zaangażowanie co do ubóstwa,

będziemy gotowi dzielić się między sobą
i łączyć się z ubogimi i potrzebującymi.

Szczególną troską otaczać będziemy tych,
którzy najbardziej potrzebują akceptacji i miłości;
wszyscy solidaryzować się będziemy z naszymi braćmi,
którzy poświęcają się ich służbie.

Dołożymy starań, aby unikać
każdej formy niesprawiedliwości społecznej.

Tylko w ten sposób,
postępując według wskazań Kościoła,
będziemy mogli budzić sumienia na dramaty nędzy
i wymogi sprawiedliwości (por. ET 17).

DG 51

1. Unikać się będzie kumulacji dóbr (por. kan. 634 § 2).

Na miarę możliwości i dla osiągnięcia faktycznej solidarności gotowość dzielenia się z innymi uczyni nas wrażliwymi na potrzeby Kościoła i ubogich; nakaże nam wesprzeć wspólnotę lub prowincję, region czy dystrykt, które znajdują się w trudnościach, oraz uczestniczyć w finansowaniu projektów Zgromadzenia.

2. Pod kierownictwem przełożonego generalnego i jego rady działającą fundusze wzajemnej pomocy w Zgromadzeniu.

Fundusze te są tworzone ze składek różnych jednostek Zgromadzenia.

Zarządza nimi ekonom generalny zgodnie z ich własnym statutem. Sprawozdanie dotyczące zarządu funduszami składane jest każdego roku przełożonym wyższym i z okazji konferencji generalnych; ich właściwa weryfikacja ma miejsce z okazji kapituł generalnych.

3. Kryteriami, jakimi należy się kierować przy realizacji naszych projektów, będą przede wszystkim te, które wynikają z naszego posłannictwa.

Nasze domy powinny służyć tym celom, dla których zostały przeznaczone. O ile będzie to możliwe, udostępniemy je chętnie również dla dzieł socjalnych i duszpasterskich.

4. Ten wymóg sprawiedliwości będziemy szczególnie wprowadzać w czyn poprzez wywiązywanie się ze zobowiązań sprawiedliwości wobec osób, które zatrudniamy.

5. Czuwać będziemy nad tym, by unikać wszelkich inwestycji kontrastujących z naszym zaangażowaniem na rzecz pokoju i promocji osoby ludzkiej.

52

Będziemy w tym uczniami ojca Dehona,
który zawsze troszczył się,
by być obecnym pośród ludzi swoich czasów,
zwłaszcza najbiedniejszych:
tych, którym brakuje środków, sensu życia i nadziei.

Dla nas, tak jak dla niego,
zobowiązanie ubóstwa
ma oznaczać ofiarę z całego naszego życia
w służbie Ewangelii.

c. Otwarcia na Boga w posłuszeństwie

53

Jezus z miłości poddał się woli Ojca.
Jest to dyspozycyjność szczególnie widoczna

w Jego wrażliwości i otwarciu się
na potrzeby i oczekiwania ludzi.

*Moim pokarmem jest wypełnić wolę Tego, który Mnie
posłał, i wykonać Jego dzieło (J 4,34).*

Za Jego przykładem,
przez ślubowanie posłuszeństwa,
chcemy złożyć ofiarę Bogu z siebie samych
i zjednoczyć się w sposób bardziej trwały
z Jego zbawczą wolą.

*Przeto przychodząc na świat, mówi: Ofiary ani daru nie
chciałeś, ale Mi utworzyłeś ciało; całopalenia i ofiary za
grzech nie podobały się Tobie. Wtedy rzekłem: Oto idę...
aby spełnić wolę Twoją, Boże.*

*Na mocy tej woli uświęceni jesteśmy przez ofiarę ciała
Jezusa Chrystusa raz na zawsze (Hbr 10,5-7.10).*

54

W tym celu przez ślub posłuszeństwa
oddajemy się całkowicie
na służbę Zgromadzenia
w misji Kościoła.

Zobowiązujemy się więc do posłuszeństwa
wobec naszych przełożonych,
pełniących prawomocnie posługę władzy,
zgodnie z *Konstytucjami*,
w tym wszystkim, co dotyczy życia Zgromadzenia
i zachowywania ślubów.

Posłuszeństwo to winniśmy także
ojcu świętemu i Stolicy Apostolskiej.

Profesja obowiązuje nas nie tylko wtedy,
kiedy przełożeni domagają się czegoś na mocy ślubu:
umieszcza ona całe nasze życie w ramach planu Bożego.

DG 54

1. Obowiązek posłuszeństwa posiada wyjątkową wagę, gdy prawowity przełożony zmuszony jest wydać formalne polecenie, powołując się wyraźnie na ślub posłuszeństwa.

2. Oprócz papieża i kompetentnej dykasterii Stolicy Apostolskiej polecenie w imię ślubu posłuszeństwa mogą wydać kapituły generalne, prowincjalne, regionalne, przełożeni wyżsi i lokalni oraz ich ewentualny wikariusz w czasie, gdy posiada faktyczną odpowiedzialność za prowincję, region, dystrykt czy wspólnotę.

Oni też, w konkretnym wypadku, mogą delegować tę władzę.

3. Przełożeni będą używać tej władzy rzadko i roztropnie, i to jedynie w wypadkach, których znaczenie jest proporcjonalne do wagi tej procedury i po wyczerpaniu innych środków, jakie mają do dyspozycji.

Przełożeni lokalni nie będą się uciekać do tego typu rozkazów. Gdyby jednak jakiś pilny wypadek zmusił ich do tego, natychmiast zawiadomią o tym przełożonego wyższego.

4. Przełożony zmuszony wydać polecenie w imię posłuszeństwa uczyni to na piśmie lub wobec co najmniej dwóch świadków.

5. Zakonnicy nie mogą przyjmować poza Zgromadzeniem urzędów lub innych zadań we własnym imieniu bez zezwolenia właściwego przełożonego wyższego, udzielonego pisemnie za zgodą jego rady, z zachowaniem prawa powszechnego i partykularnego danego Kościoła lokalnego. Ponadto zakonnicy są zobowiązani do zachowania szczególnych wskazań tych prze-

łożonych, zwłaszcza gdy urzędy i inne zadania dotyczą obszaru zarządzania dobrami materialnymi.

Do kompetencji przełożonego wyższego należy żądanie od zakonnika złożenia dymisji z zadania przyjętego we własnym imieniu poza Zgromadzeniem, dla motywów wskazanych przez tego przełożonego.

55

Profesja jednoczy nas w życiu wspólnotowym,
w którym dzięki gotowości wszystkich
przez dialog otwarty i pełen szacunku dla każdego,
zgodnie z inspiracją naszych przełożonych,
poszukujemy woli Bożej.

Naszym przełożonym okazujemy szacunek i lojalność;
przez autentyczną współodpowiedzialność
współpracujemy z nimi w służbie dobra wspólnego.

56

Przełożony jest pierwszym sługą
wobec dobra wspólnego,
ale nie jedynym odpowiedzialnym za to dobro.

On ożywia wierność zakonną i apostołską
poszczególnych członków i wspólnoty,
tak jak Chrystus Sługa łączył swoich
we wspólnej służbie dla planu Ojca.

57

Jesteśmy wrażliwi
na natchnienia Ducha Świętego,
które kieruje do nas przez słowo Boże
otrzymane w Kościele i przez wydarzenia życia.

W ten sposób w świecie,
gdzie ludzie dążą do wolności,
chcemy świadczyć o prawdziwej wolności,
zdobytej dla nas przez Chrystusa,
a osiąganey tylko przez uległość Ojcu.

58

Według ojca Dehona

Ecce venio (Hbr 10,7)

określa fundamentalną postawę naszego życia.
Czyni z naszego posłuszeństwa akt oblacji;
upodabnia nasze życie do życia Chrystusa
dla zbawienia świata i chwały Ojca.

2. Wezwani do życia we wspólnotcie

59

W Kościele jesteśmy wezwani,
by pójść za Chrystusem
i być w świecie
świadkami i sługami
jedności między ludźmi
poprzez braterską wspólnotę.

W to życie wspólnotowe
angażujemy się dobrowolnie,
dzięki darowi Ducha Świętego.

Jego natchnienia i wzoru
szukamy we wspólnotcie uczniów

zgromadzonych wokół Pana
i w pierwszych wspólnotach chrześcijańskich.

*Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie,
w łamaniu chleba i w modlitwach... Ci wszyscy, którzy
uwierzyli, przebywali razem i wszystko mieli wspólne.
Sprzedawali majątki i dobra i rozdzielali je każdemu
według potrzeby (Dz 2,42.44-45).*

To życie wspólnotowe
realizujemy właśnie we wspólnocie Instytutu,
ustanowionego zgodnie z prawem ogólnym.

DG 59

Oprócz warunków prawnych i praktycznych wymaganych przy otwieraniu nowej wspólnoty (por. kan. 608-610) w ramach projektu prowincjalnego, regionalnego i dystryktowego należy uwzględnić następujące kryteria:

- istnienie zasadniczej zgodności członków co do wspólnego projektu życia zakonnego, którego wspólnie należy poszukiwać i realizować poprzez dialog i faktyczne współdziałanie;
- wystarczająco jasno określony projekt apostolski, który umożliwiłby znalezienie właściwego miejsca i włączenie się wspólnoty w posłannictwo Kościoła, w porozumieniu z odpowiedzialnymi za Kościół lokalny;
- faktyczna jedność i solidarność ze wspólnotą prowincjalną, regionalną i dystryktową, które ze swej strony uznają i przyjmują za swoje posłannictwo nowej wspólnoty i którą zatwierdzają za pośrednictwem własnego przełożonego wyższego.

a. W służbie wspólnej misji

60

Profesja rad ewangelicznych
przeżywana we wspólnocie
jest pierwszym wyrazem naszego życia apostołskiego:
świadczy ona o obecności Chrystusa
i zwiastuje nadejście królestwa Bożego (por. DZ 15).

61

Nasze życie wspólnotowe
pozostaje w służbie misji apostołskiej
w duchu właściwego nam powołania.
Umacnia się ono przez spełnianie tej posługi.

Wspólnota pozwoli kwestionować siebie
ludziom, wśród których żyje.
Zaofiaruje ona uczestnictwo i pomoc
w ich wysiłkach zmierzających
do pojednania i braterstwa.

62

Jest rzeczą ważną, aby każdy na swoim stanowisku
był świadomy, że jest wysłannikiem własnej wspólnoty,
i aby wszyscy czuli się zainteresowani
i zaangażowani w działalność i misję każdego,
zwłaszcza kiedy wspólnota
musi podejmować różne posługi.

b. Wierni braterskiej wspólnotcie (Dz 2,42)

63

Nasze życie wspólnotowe
nie jest tylko środkiem:
choć ciągle musi się ono doskonalić,
jest najgłębszą realizacją
naszego życia chrześcijańskiego.

Pozwalamy się przeniknąć miłością Chrystusa
i wsłuchujemy się w Jego modlitwę *Sint unum*:
staramy się uczynić z naszych wspólnot
prawdziwe ogniska życia ewangelicznego,
szczególnie przez podejmowanie bliźnich,
dzielenie się z innymi i gościnność,
z poszanowaniem jednak w pełni miejsc
zarezerwowanych dla wspólnoty.

DG 63

1. Jedność Zgromadzenia wyrażona przez *Sint unum* realizuje się konkretnie w komunii osób, we współpracy w projektach i w dzieleniu się dobrami.
2. Nasze wspólnoty, mając na względzie własne cele, będą w miarę możliwości otwarte na gościnność i na przyjmowanie innych z braterską życzliwością. Aby ta gościnność mogła stać się prawdziwym świadectwem, przełożony lokalny razem ze wspólnotą określi jej styl i sposoby realizacji, zastrzegając jednak zawsze miejsca i czas zarezerwowane dla życia wspólnoty (por. kan. 667 § 1).

Z pewnością niedoskonali jak wszyscy chrześcijanie,
 pragniemy jednak tworzyć środowisko
 sprzyjające duchowemu rozwojowi każdego.

Jak to osiągnąć,
 jeżeli nie przez pogłębianie w Chrystusie naszych relacji,
 nawet tych najzwyczajniejszych,
 z każdym z naszych braci?

Miłość powinna być żywą nadzieją tego,
 czym inni mogą stać się
 z naszą braterską pomocą.

Znakiem jej prawdziwości będzie prostota,
 z jaką wszyscy starać się będą o zrozumienie tego,
 co każdemu leży na sercu (por. ET 39).

Przez naszą jedność,
 mimo powstających konfliktów,
 i przez wzajemne przebaczenie
 pragniemy dać świadectwo,
 że braterstwo, którego ludzie pragną,
 jest możliwe w Jezusie Chrystusie
 i że chcemy być jego sługami.

Życie wspólnotowe wymaga od każdego,
 by zaakceptował drugich takimi, jakimi są:
 z ich osobowością i zajęciami,

z ich inicjatywami i ograniczeniami,
i aby pozwolił współbraciom zwrócić sobie uwagę.

67

Te wymogi są podstawą prawdziwego dialogu,
we wzajemnym szacunku,
miłości braterskiej,
solidarności i współodpowiedzialności.

Także przez to wspólnota stara się
świadczyć o Chrystusie,
w którego imię jest zgromadzona.
Równocześnie może ona wnieść
cenną pomoc dla rozwoju osób, które ją tworzą.

68

W ramach wspólnoty
lokalnej, dystryktowej, regionalnej i prowincjalnej
będziemy otaczać szczególną miłością
naszych chorych współbraci i tych w podeszłym wieku.

Zwłaszcza przez nich
Pan Jezus skłania nas
do prawdziwego i całkowitego oddania,
przypomina nam ułomność naszej natury
i pragnie, abyśmy Go w nich rozpoznali
i w nich służyli Mu w sposób szczególny (por. Mt 25,40).

Współbracia ci ze swej strony
okazywaną im troskę będą uważać
za przejaw miłości Chrystusa,

który prosił swoich uczniów,
by przyjęli Jego najpokorniejsze posługi (por. J 13,8).

69

Komunia, która nas jednoczy,
znajduje swoje pełne urzeczywistnienie w wieczności.
Stąd łączymy się z naszymi zmarłymi współbraćmi
przez modlitwę i w nadziei.

DG 69

1. O śmierci zakonnika lub nowicjusza przełożony wspólnoty lokalnej zawiadomi natychmiast właściwego przełożonego wyższego, który ze swej strony prześle tę wiadomość przełożonym lokalnym własnej prowincji, regionu i dystryktu, jak również przełożonemu generalnemu, na którym spoczywa obowiązek poinformowania pozostałych przełożonych wyższych oraz przełożonych dystryktów od niego zależnych.
2. *Dyrektorium partykularne* określa, jakie modlitwy należy odprawić za własnych zmarłych, jak i za zmarłych z innych prowincji, regionów czy dystryktów.
3. Jeśli *Dyrektorium partykularne* nie postanawia inaczej, za zmarłych rodziców zakonnika lub nowicjusza należy odprawić jedną mszę św. żałobną we wspólnocie, do której należy.
4. Przełożony generalny lub jego wikariusz określa rodzaj modlitw, jakie należy odprawić po śmierci przełożonego generalnego lub innego zakonnika, który aktualnie jest lub w przeszłości był członkiem rady generalnej albo należał do współpracowników zarządu generalnego.
5. Każdego roku w tygodniu po Dniu Zadusznym wszyscy księża odprawią jedną mszę św., natomiast pozostali zakonnicy

uczestniczyć będą we mszy św., w intencji wszystkich zmarłych ze Zgromadzenia.

6. Co roku w każdej wspólnotie zostanie odprawiona przynajmniej jedna msza św. za zmarłych rodziców i dobroczyńców.

7. Po śmierci papieża w każdej z naszych wspólnot zostanie odprawiona jedna msza św.; podobnie należy uczynić po śmierci biskupa diecezjalnego we wspólnotach, które znajdują się na terenie danej diecezji.

c. We wspólnocie życia

70

Organizacja wspólnoty

jest pomocą i służbą dla wszystkich jej członków.

Dla zrealizowania swoich zadań duchowych i apostoelskich

każda wspólnota za zgodą przełożonych wyższych ustali swoje odrębne struktury zgodnie z jej celem.

Każdy będzie się starał je respektować.

Wspólnota powinna rewidować swoją organizację,

jak również swój styl życia,

i zastanawiać się regularnie nad swoją misją,
zgodnie ze wspólnym projektem Zgromadzenia.

71

Rozwój osobowy wymaga,

aby każdy wytyczył sobie

indywidualną regułę życia.

Ograniczona liczba reguł wspólnotowych

wzmacnia ten wymóg dla dobra wspólnego

i zakłada ze strony każdego troskę o klimat skupienia,
zwłaszcza przez umiarkowane używanie
środków społecznego przekazu.

DG 71

Używanie środków komunikacji społecznej, do którego należy się
wychowywać, będzie regulowane poczuciem odpowiedzialności
osobistej i wspólnotowej, w celu korzystania z nich jako instru-
mentów wzrostu osobistego i dla budowania świata bardziej bra-
terskiego. W ich używaniu konieczna jest postawa czuwania nad
zachowaniem wolnego serca, unikając wszelkiego korzystania sa-
mowolnego i takiego, które mogłoby sprzyjać indywidualizmowi.

72

Przełożony troszczy się o to,
by każdemu we wspólnocie
dać możliwość osobistego
i odpowiedzialnego działania.

Aby lepiej rozpoznać wolę Bożą,
będzie konsultował swoją wspólnotę
w braterskim dialogu.
Będzie podejmował decyzje roztropnie
i z poczuciem odpowiedzialności.
W sprawach personalnych
będzie otwarty na dialog z każdym.

73

Dla słusznych powodów duszpasterskich
właściwy przełożony wyższy za zgodą swojej rady
oraz zgodnie ze wskazaniem *Dyrektorium*

generalnego i partykularnego,
może zadecydować o ustanowieniu
i zorganizowaniu wspólnot terytorialnych.

Pod kierownictwem odpowiedzialnego
wszyscy członkowie tych wspólnot
wypracują razem projekt życia wspólnotowego,
podejmując środki do jego realizacji.

Zachowują oni zobowiązania wobec wspólnoty
i korzystają z praw do braterskiej pomocy,
które wynikają z profesji zakonnej.

Do przełożonych należy ocena autentyczności
wspólnotowego wymiaru ich życia zakonnego.

DG 73

1. Wspólnota terytorialna, która w *Dyrektorium partykularnym* może być inaczej nazwana, jest utworzona z zespołu wspólnot lokalnych określonego rejonu lub przez kilka rezydencji, które razem tworzą wspólnotę terytorialną, liczącą przynajmniej trzech zakonników. Aby ją utworzyć, należy pamiętać o kryteriach wskazanych w nr. 59 *Dyrektorium generalnego*.
2. Wspólnota terytorialna może zależeć od przełożonego prowincjalnego, regionalnego, dystryktowego lub bezpośrednio od przełożonego generalnego. Powołuje ją lub kanonicznie eryguje przełożony wyższy, któremu podlega, za zgodą swojej rady.
3. Przełożony wyższy, któremu podlega wspólnota terytorialna, określa wyraźnie jej status, zwłaszcza kompetencje koordynatora lub przełożonego wspólnoty, w wypadku gdy zostanie ona erygowana jako prawdziwa i własna wspólnota zakonna.

4. Przełożony wyższy nie może rozpocząć pracy apostołskiej lub też przystąpić do kanonicznego utworzenia wspólnoty poza swoją jurysdykcją terytorialną bez uprzedniego zezwolenia przełożonego generalnego, udzielonego za zgodą jego rady.

5. Do wspólnot terytorialnych kanonicznie erygowanych jako prawdziwe wspólnoty należy stosować normy prawa powszechnego i własnego, dotyczące domów zakonnych i przełożonych lokalnych.

74

Wspólnoty zróżnicowane ze względu na swe funkcje
wnoszą wkład do wspólnej misji
swojej prowincji, regionu i dystryktu.
Wszystkie te jednostki
wnoszą wkład do misji Zgromadzenia.

75

W duchu solidarności
będzie się popierać i nawiązywać
kontakty i wymianę
między różnymi wspólnotami,
pomiędzy nimi a ich prowincjami,
regionami i dystryktami,
pomiędzy tymi ostatnimi jednostkami,
i wreszcie pomiędzy nimi a zarządem generalnym.

Ta ustawiczna wymiana
jest rękojmią ciągłości i wierności,
koniecznej dla dynamicznego działania
wszystkich razem.
Pozwala ona na przystosowanie misji

i na poszukiwanie wspólnej inspiracji
nieodzownej dla jedności.
Zabezpiecza ona faktycznie i skutecznie
nasz czynny udział we wspólnym dziele.

d. Wierni modlitwie (Dz 2,42)

76

Przyznajemy, że od wierności w modlitwie
zależy wierność
każdego z nas i naszych wspólnot
oraz owocność naszego apostołatu.

Chrystus zaprasza do niej swoich uczniów,
a przede wszystkim swoich przyjaciół.
Na to zaproszenie pragniemy odpowiedzieć.

*Opowiadał im też przypowieść o tym, że zawsze powinni
się modlić i nie ustawać... (Łk 18,1). Czuwajcie i módlcie
się, abyście nie ulegli pokusie... (Mt 26,41).*

77

Często słuchamy słowa Bożego.
Kontemplujemy miłość Chrystusa
w tajemnicach Jego życia
i w życiu ludzi;
umocnieni naszym przyłgnięciem do Niego
jednoczymy się z Jego oblacją
dla zbawienia świata.

W ten sposób możemy otrzymać
ducha mądrości i objawienia,

aby odkryć i prawdziwie poznać Chrystusa Pana
i zrozumieć nadzieję, do której nas powołał
(por. Ef 1,17-18).

78

Przyjmując Ducha Świętego,
który modli się w nas
i przychodzi z pomocą naszej słabości (por. Rz 8,26nn),
chcemy w Synu wielbić i adorować Ojca,
który każdego dnia dokonuje wśród nas
dzieła zbawienia
i zleca nam posługę jednania (por. 2 Kor 5,18).

*Duch przychodzi z pomocą naszej słabości. Gdy bowiem
nie umiemy się modlić tak, jak trzeba, sam Duch
przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można
wyrazić słowami (Rz 8,26).*

*Albowiem wszyscy ci, których prowadzi Duch Boży, są
synami Bożymi... Otrzymaliście Ducha przybrania za synów,
w którym możemy wołać: „Abba, Ojcze!” (Rz 8,14-15).*

Przyczyniając się do coraz lepszego poznania Jezusa,
modlitwa zacieśnia więzy naszego życia wspólnego
i otwiera je stale na Jego miłość.

79

Podobnie jak Jezus kochał przebywanie z Ojcem,
tak i my znajdziemy czas milczenia i samotności,
by odnawiać naszą zażyłość z Chrystusem
i jednoczyć się z Jego miłością do ludzi.

Bez ducha modlitwy

zanika modlitwa osobista;
bez modlitwy wspólnotowej
słabnie wspólnota wiary.

Zgodnie z ustawicznym wezwaniem Pana do nawrócenia,
będziemy uważni, by rozpoznawać grzech
w naszym życiu;
będziemy mieć na uwadze,
by uczestniczyć często w Bożym przebaczeniu
poprzez sakrament pojednania.

- a) Każda wspólnota zatroszczy się o określenie czasu i form wspólnej modlitwy, które wyrażają ducha naszego życia zakonnego i naszego uczestnictwa w modlitwie Kościoła, zwłaszcza przez liturgię jutrzni i niesporów.
- b) Każdy ponadto przewidzi dostateczny czas na codzienną modlitwę, zgodnie ze wskazaniami *Dyrektorium prowincjalnego* i zaleceniem ojca Założyciela:
Aby utwierdzić się w życiu wewnętrznym, codziennie przeznaczycie dobre pół godziny na poranne rozmyślanie i pół godziny na adorację wynagradzającą
(*Testament duchowy*).
- c) Podjęte ustalenia dotyczące modlitwy wspólnota przedłoży przełożonemu wyższemu.
- d) Przełożony wyższy w ramach własnej prowincji czy regionu, a przełożony lokalny w ramach swojej wspólnoty udzielają zezwoleń naszym zakonnikom na głoszenie kazań w kościołach i kaplicach Zgromadzenia.

- e) Na publikację dzieł o treści religijnej lub moralnej, oprócz zezwolenia ordynariusza miejsca, wymagane jest zezwolenie przełożonego wyższego.

DG 79

1. W łączności z modlitwą Kościoła nasza codzienna modlitwa czerpie swą własną inspirację z ducha Zgromadzenia: wyraża się to szczególnie w akcie obłacji i adoracji eucharystycznej.
2. Aby wspólnotowo przeżywać ducha pokuty i pojednania zgodnie z zachętą Kościoła, każda wspólnota co jakiś czas odprawić będzie nabożeństwo pokutne.
3. *Dyrektorium partykularne* poda wskazówki dotyczące innych „ćwiczeń” życia duchowego czy tradycyjnych praktyk Zgromadzenia, takich jak: szczegółowy rachunek sumienia, godzina święta, odnowienie miesięczne, rekolekcje roczne, przygotowanie i obchody uroczystości Najświętszego Serca Jezusowego.
4. Uwzględniając wskazania Kościoła, dostosujemy treść i formę naszych modlitw do kultury i potrzeb współczesnych czasów.

3. Wierni w łamaniu chleba (Dz 2,42)

80

Całe nasze życie chrześcijańskie i zakonne
znajduje swoje źródło i osiąga swój szczyt w Eucharystii
(por. KK 11).

Sprawowanie pamiątki

śmierci i zmartwychwstania Chrystusa
jest uprzywilejowanym momentem naszej wiary
i powołania księży Najświętszego Serca Jezusowego.

DG 80

1. Celem pełniejszego wyrażenia sensu Eucharystii każda wspólnota w miarę możliwości będzie się starała preferować koncelebrę.
2. Kapłani zazwyczaj otrzymują intencje mszalne od przełożonego wspólnoty.
3. *Dyrektorium partykularne* przewidzi dla każdego zakonnika możliwość odprawienia osobiście lub przez kogoś innego kilku mszy św. we własnych intencjach.

81

Wezwani do codziennego uczestnictwa
w tej ofierze Nowego Przymierza,
jednoczymy się z doskonałą ofiarą,
którą Chrystus przedstawia Ojcu,
aby połączyć się z nią
przez duchową ofiarę naszego życia.

*A zatem proszę was, bracia, przez miłosierdzie Boże,
abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu
miłą, jako wyraz waszej rozumnej służby Bożej (Rz 12,1).*

Eucharystia,
jako testament miłości Chrystusa,
który wydaje siebie,
by Kościół urzeczywistniał się w jedności
i w ten sposób głosił światu nadzieję,
wywiera wpływ na to wszystko,
czym jesteśmy i czym żyjemy.

DG 81

Ojciec Dehon chętnie dołączał intencję wynagradzającą do swojej codziennej mszy św. W tym samym duchu będziemy starali

się wyrażać w sprawowaniu Eucharystii tę charakterystyczną cechę naszego powołania, a od czasu do czasu odprawimy mszę św. w intencji wynagradzającej.

82

Przez sprawowanie Eucharystii
zjednoczeni z całym Kościołem
we wspomnieniu i w obecności Chrystusa
przyjmujemy Tego,
który sprawia, że żyjemy razem,
który poświęca nas Bogu
i który nieustannie posyła nas na drogi świata
w służbie Ewangelii.

*„To jest Ciało moje za was wydane...
Kielich ten jest Nowym Przymierzem we Krwi mojej.
Czyńcie to... na moją pamiątkę!”*

*Ileć bowiem spożywacie ten chleb i pijecie kielich,
śmierć Pana głosicie, aż przyjdzie (1 Kor 11,24-26).*

83

W bardzo ścisłym związku
ze sprawowaniem Eucharystii
podczas adoracji
rozważamy bogactwa tej tajemnicy naszej wiary,
by Ciało i Krew Chrystusa,
pokarm życia wiecznego,
przemieniły głębiej nasze życie.

*Kto spożywa moje Ciało i pije moją Krew, ma życie
wieczne, a Ja go wskreszę w dniu ostatecznym. Ciało
moje jest prawdziwym pokarmem, a Krew moja jest*

*prawdziwym napojem. Kto spożywa moje Ciało i Krew
moją pije, trwa we Mnie, a Ja w nim (J 6,54-56).*

W ten sposób odpowiadamy
na wymóg naszego powołania wynagradzającego.
W adoracji eucharystycznej
pragniemy pogłębić
nasze zjednoczenie z ofiarą Chrystusa
dla pojednania ludzi z Bogiem.

DG 83

1. Każda wspólnota będzie posiadała własną kaplicę, w której będzie się sprawować i przechowywać Eucharystię (por. kan. 608).
2. Założenie „domów adoracji” zawsze było gorącym pragnieniem ojca Dehona. Widział on w nich jeden z aspektów posłannictwa Zgromadzenia. Postaramy się uwzględnić to jego pragnienie, co jednocześnie będzie odpowiedzią na odczuwaną w dzisiejszym Kościele potrzebę otwierania „domów modlitwy”.

84

Kult eucharystyczny uwrażliwia nas
na miłość i wierność Chrystusa
przez Jego obecność w naszym świecie.

Złączeni z Jego dziękczynieniem
i wstawiennictwem
jesteśmy wezwani,
by służyć przez całe nasze życie
przymierzu Boga z Jego ludem
oraz działać na rzecz zjednoczenia chrześcijan
i wszystkich ludzi.

Ponieważ jeden jest chleb, przeto my, liczni, tworzymy jedno ciało. Wszyscy bowiem bierzemy z tego samego chleba (1 Kor 10,17).

W ten sposób chcielibyśmy odpowiedzieć
na zaproszenie do spotkania i do jedności,
które kieruje do nas Chrystus
w tym uprzywilejowanym znaku swojej obecności.

4. Z Maryją Dziewicą

85

Matka Jezusa, Maryja,
jest ściśle zjednoczona
z życiem i zbawczym dziełem swego Syna.

Matka Kościoła
przez macierzyńskie wstawiennictwo
jest obecna przy tych wszystkich,
którzy zaangażowani w misję apostolską
pracują nad odrodzeniem ludzi (por. KK 65).

*Ona zajmuje pierwsze miejsce wśród
pokornych i ubogich Pana, którzy z ufnością oczekują
i dostępują od Niego zbawienia (KK 55).*

Przez swoje *Ecce ancilla*
pobudza nas Ona do dyspozycyjności w wierze:
jest doskonałym wzorem naszego życia zakonnego.

Dołożymy również starań,
by modlić się do Niej i czcić Ją
zgodnie z duchem i zarządzeniami Kościoła.

Odczuwać będziemy także
głębszą łączność z tymi świętymi,
którzy w sposób bardziej wyraźny
przeżyli naszą drogę zjednoczenia z Sercem Jezusa.

DG 85

Ojciec Dehon ukazuje nam świętych patronów Zgromadzenia jako wzory, z którymi mamy się jednoczyć, *aby czcić, pocieszać i wzywać Boże Serce* (Dyrektorium duchowe, cz. II, rozdz. VII). Spośród nich w sposób specjalny czcimy św. Józefa, wzór pokornej i wiernej dyspozycyjności wobec swego posłannictwa, oraz św. Jana, który jest *niezastąpionym wzorem i patronem Księży Najświętszego Serca Jezusowego* (tamże, cz. II, rozdz. IV, § 1).

CZĘŚĆ TRZECIA

WPROWADZENIE W NASZE ŻYCIE ZAKONNE

1. Duszpasterstwo powołań

86

To ten sam Duch
rozdziela różne dary i posługi
w służbie Ludowi Bożemu.

Świadomi wezwania,
które rozbrzmiewa w całym naszym życiu,
i zatroskani o wierną na nie odpowiedź
chcemy być wrażliwi na to działanie Ducha Świętego,
pomagając wszystkim, młodzieży i dorosłym,
rozpoznawać własne powołanie
i dać na nie odpowiedź pośród świata,
który ciągle potrzebuje ewangelizacji.

Troszczyć się będziemy szczególnie
o budzenie i rozwój powołań u tych,
którzy otrzymali charyzmat pójścia za Chrystusem
w sposób wyjątkowy.

87

Wezwani do tego,
by czynić owocnym charyzmat ojca Dehona,
chcemy uczestniczyć w tym działaniu Ducha Świętego;
odpowiadając na zachętę Chrystusa:
Proście więc Pana żniwa,
żeby wyprawił robotników na swoje żniwo (Łk 10,2),
będziemy jednocześnie obecni
w różnych inicjatywach Kościoła
dotyczących duszpasterstwa powołań.

Uznajemy pomoc,
 jaką różne dziedziny wiedzy ludzkiej i religijnej
 mogą przynieść temu duszpasterstwu.

Musimy być przekonani,
 że nade wszystko świadectwo życia,
 radość duchowa,
 zdecydowana wola służenia Bogu i ludziom
 jeszcze dziś przyciągają kandydatów (por. ET 55).

Dlatego każdy z nas
 w swoich kontaktach z innymi,
 każda nasza wspólnota w środowisku,
 w którym spełnia swoją misję,
 powinniśmy dawać świadectwo autentycznego życia.

W człowieku młodym czy też dorosłym
 zamiar posługi w życiu zakonnym i kapłańskim
 może się zrodzić bardzo często
 dzięki Duchowi Świętemu,
 przez pogłębianie wartości ludzkich i chrześcijańskich
 i przygotowanie do poświęcenia się dla innych.

Będziemy zwracać uwagę na to pogłębienie,
 zwłaszcza jeśli chodzi o wrażliwość na innych,
 wspólna myślność, autentyzm życia
 oraz świadomą i lojalną odpowiedzialność.

W miarę możliwości będziemy temu sprzyjać
 przez wkład w wychowanie chrześcijańskie
 w rodzinach i szkołach.

Podczas naszych różnorodnych spotkań
z młodzieżą i dorosłymi,
poprzez całą naszą posługę powinniśmy sprawić,
aby dotarło do nich zaproszenie Chrystusa:
Przyjdź i chodź za Mną (Mk 10,21).

Każdy z nas, jak i każda nasza wspólnota,
powinniśmy współpracować
w duszpasterstwie powołań, wypracowanym
w naszych prowincjach, regionach i dystryktach
przez wyznaczonych do tego współbraci.
Bardzo wskazana jest wymiana doświadczeń
między różnymi częściami Zgromadzenia.

2. Formacja

a. Różne aspekty formacji

Wspólnota przyjmie z radością każdego kandydata,
który poprosi o wprowadzenie
w życie i misję naszego Zgromadzenia.

Wszyscy członkowie wspólnoty,
w szczerej współpracy i poszanowaniu zadań każdego,
będą się starać o stworzenie wspólnoty życia
w atmosferze modlitwy,
pracy i posługiwania apostołskiego.

Każdy zakonnik powinien czuć się odpowiedzialny
za zadania wychowawcze.

W tak sprzyjającym środowisku
kandydat znajdzie pomoc
dla ludzkiego i duchowego
wzrostu swojego powołania.

DG 91

1. *Zasady formacji (Ratio formationis)* wspólne dla całego Zgromadzenia przedstawiają różne aspekty początkowej i stałej formacji zakonników na poszczególnych etapach włączania ich w życie Zgromadzenia.

Zasady te (Ratio), inspirowane wskazaniem Stolicy Apostolskiej, tworzone są i okresowo poprawiane z uwzględnieniem własnego charakteru naszego Zgromadzenia oraz biorąc pod uwagę ewolucję wrażliwości, metod i potrzeb. Są one zatwierdzane przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady. W każdej prowincji, regionie i dystrykcie *Zasady partykularne (Ratio particularis)* dostosują *Zasady generalne (Ratio generalis)* do sytuacji prowincji, regionu i dystryktu, do wskazań Kościoła lokalnego, dotyczących formacji przed przyjęciem święceń. Po zatwierdzeniu przez przełożonego generalnego, za zgodą swojej rady, te *Zasady partykularne (Ratio particularis)* zostaną dołączone do *Dyrektorium partykularnego* w formie aneksu.

2. Ze względu na wyjątkowe znaczenie wspólnot formacyjnych szczególną uwagę zwracać się będzie na ich skład i organizację. Wszyscy członkowie są wspólnie odpowiedzialni za formację, stanowiącą istotny cel wspólnoty.

W formacji zwróci się specjalną uwagę na aspekt ludzki, duchowy, duszpasterski i sercański.

3. Wyjątkowa odpowiedzialność spoczywa na tych, których przełożony wyższy wyznaczył do tej szczególnej posługi formacyjnej.

Dyrektorium partykularne dokładnie określi kompetencje każdego z członków w ekipie formacyjnej i w organizacji wspólnoty, zwłaszcza w tym, co dotyczy dopuszczania do ślubów i posług oraz przechodzenia przez poszczególne etapy formacji.

92

Wspólnota zapewni kandydatowi

częsty dialog z przełożonymi i pomoc wychowawców.

Pozwoli mu ona uczestniczyć w życiu wspólnym
i pobudzać go będzie do kształtowania życia modlitwy.

W ten sposób, dzięki ciągłej refleksji
dostosowanej do stadium jego rozwoju,
kandydat przejmie odpowiedzialność za swoją formację,
ucząc się rozpoznawania woli Bożej
i dawania na nią odpowiedzi.

93

Realizacja jedności życia zakonnego i apostołskiego
kierować będzie wszelką działalnością formacyjną
we wspólnocie.

Zmierzać się będzie w ten sposób
do stopniowego połączenia w konkretnym życiu
różnych aspektów działalności.

b. Cel formacji do naszego życia zakonnego

94

Kandydatowi przedstawi się
zasady życia zakonnego w całej ich rozciągłości,
jak również ducha, cel i życie
naszego Zgromadzenia.

Ponadto poprzez praktyczne doświadczenia
pomoże mu się odkryć,
że do życia zakonnego prowadzonego w Zgromadzeniu
na wzór naszego Założyciela
należy działalność apostołską,
ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb
współczesnej społeczności.

95

Sint unum (J 17,11), podkreślane przez ojca Założyciela,
domaga się od kandydata,
aby przez wychowanie do prawdziwej miłości
wyzwalał się stopniowo z egoizmu,
który jest przekreśleniem miłości Boga i braterstwa.

Ten prymat miłości
wzywa do stałego nawracania się
i powinien doprowadzić kandydata do dyspozycyjności
w służbie Bogu i braciom,
zwłaszcza najbiedniejszym i najsłabszym,
w duchu *Ecce venio*.

3. Formacja i stopniowe włączanie do Zgromadzenia

96

Różne fazy formacji,
które przechodzi kandydat,
nie stanowią tylko etapów chronologicznych
o ustalonych z góry ramach czasowych;
wskazują one raczej na wzrost
ku ludzkiej i duchowej dojrzałości osoby
i postępującą świadomość obowiązków
związanych z życiem zakonnym.

Poprzez te różne fazy
kandydat włącza się coraz głębiej
w życie Zgromadzenia;
w ten sposób Zgromadzenie może ocenić
przydatność kandydata do naszego życia zakonnego.

- a) *Dyrektoria partykularne* określają najniższy wiek i inne warunki wymagane, by dopuścić do poszczególnych etapów włączenia w nasze życie zakonne, uwzględniając przepisy prawa powszechnego. Sposoby tego włączenia powinny być zgodne z wytycznymi Kościoła i *Dyrektorium generalnego*.
- b) Właściwy przełożony wyższy dopuszcza do postulatu, a także, za zgodą swojej rady, dopuszcza postulanta do nowicjatu, kandydatów do pierwszej profesji, do odnowienia ślubów i do profesji wieczystej, jak również do posług i święceń.

1. Kandydaci do różnych etapów formacji będą przedstawiani właściwemu przełożonemu wyższemu przez przełożonego wspólnoty, po uprzedniej konsultacji z odpowiedzialnymi za formację, z członkami wspólnoty, w której żyją, oraz po zapoznaniu się z opinią rady lokalnej.
2. W tym, co dotyczy formacji do posług lektoratu i akolitu, i do święceń diakonatu i prezbiteratu, należy stosować się do norm generalnych Kościoła, jak również wytycznych konferencji biskupów poszczególnych krajów czy regionów. *Dyrektorium partykularne* zawierać będzie odpowiednie wskazania przystosowane do sytuacji danej prowincji, regionu czy dystryktu.
3. Do diakonatu i prezbiteratu mogą być przedstawieni jedynie zakonnicy po ślubach wieczystych. Do właściwego przełożonego wyższego należy wystawianie dymisoriów do diakonatu i prezbiteratu (por. kan. 1019 § 1).
4. Zaświadczenia o profesji wieczystej oraz o święceniach diakonatu i prezbiteratu winny zostać przesłane proboszczowi miejscy chrztu przez przełożonego wyższego (por. kan. 1054, 1088).

97

Zazwyczaj podczas tego ważnego okresu,
 jaki stanowi **postulat**,
 kandydat będzie szukał
 lepszego zrozumienia swojej wiary
 przez pogłębioną katechezę.

Przystosuje się on duchowo i psychicznie
 do nowego stylu życia,
 właściwego życiu zakonnemu.

Kandydat otrzyma pomoc, by wyzwolić się
z ludzkich i psychologicznych uwarunkowań,
które utrudniają wolny i odpowiedzialny
wybór powołania.

Do właściwego przełożonego wyższego
należy decyzja odesłania kandydata
po stwierdzeniu jego nieprzydatności.
Postulant ze swej strony
zawsze zachowuje swobodę odejścia z postulatu.

98

Czas **nowicjatu**

jest uprzywilejowanym okresem inicjacji
do życia zakonnego w naszym Zgromadzeniu.

Formacja nowicjuszy jest powierzona w sposób specjalny
mistrzowi nowicjatu,
zakonnikowi po ślubach wieczystych,
którego mianuje właściwy przełożony wyższy
za zgodą swojej rady,
zgodnie z wymogami *Dyrektorium generalnego*.

Nowicjusze angażować się będą
w praktykę życia wspólnotowego i ewangelicznego;
wprowadzi się ich w zachowywanie rad ewangelicznych.

- a) Do przełożonego generalnego, za zgodą jego rady,
należy decyzja o erygowaniu, przeniesieniu i zniesieniu
domu nowicjatu.
- b) Aby nowicjat odbywany w domu nowicjatu był ważny,
musi trwać przynajmniej dwanaście miesięcy. Absencja

trzymiesięczna, ciągła lub z przerwami, czyni nowicjat nieważnym. Absencja przekraczająca piętnaście dni powinna być uzupełniona.

- c) Jeżeli chodzi o strój Zgromadzenia, stosować się będzie prawo powszechne.
- d) Po konsultacji ze swoją radą właściwy przełożony wyższy może w określonym wypadku przedłużyć okres trwania nowicjatu, nie więcej jednak niż o sześć miesięcy. Czas nowicjatu nie może jednak nigdy przekroczyć dwóch lat.
- e) Nowicjusz może zawsze sam dobrowolnie opuścić Zgromadzenie; może być również wydalony przez właściwego przełożonego wyższego, z głosem doradczym jego rady.

DG 98

1. Rozpoczęcie nowicjatu będzie poprzedzone co najmniej pięciodniowymi rekolekcjami. Nowicjat rozpoczyna się w dniu wyznaczonym przez właściwego przełożonego wyższego.

Ceremonia przyjęcia do nowicjatu odbywać się będzie zgodnie z rytuałem zatwierdzonym dla prowincji, regionu i dystryktu przez przełożonego wyższego za zgodą jego rady. Zaświadczenie o przyjęciu należy wpisać do specjalnego rejestru.

2. Mistrzem nowicjuszy powinien być zakonnik, po ślubach wieczystych co najmniej od dziesięciu lat, posiadający odpowiednie zalety oraz przygotowanie niezbędne do pełnienia tej funkcji.

3. W tym, co dotyczy organizacji życia w domu nowicjatu, wszyscy podlegają przełożonemu lokalnemu w ramach życia wspólnotowego, charakteryzującego wspólnotę formacyjną.

4. Kierownictwo nowicjuszy, pod zwierzchnictwem właściwego przełożonego wyższego, zastrzeżone jest wyłącznie mistrzowi nowicjuszy (kan. 650 § 2). On też zdaje temu przełożonemu sprawozdanie dotyczące funkcjonowania nowicjatu oraz każdego nowicjusza, zgodnie ze wskazaniem *Dyrektorium partykularnego*.

5. Jeżeli na posiedzeniu rady prowincjalnej, regionalnej czy dystryktowej rozważa się sprawy dotyczące nowicjatu lub nowicjuszy, należy skonsultować się z mistrzem nowicjatu, który udzieli odpowiednich informacji.

99

Orientacja apostołska

stanowi istotny element naszego Zgromadzenia.

Nowicjusze będą nań uwrażliwiani w sposób szczególny.

Odpowiednia formacja zakonna

i niektóre konkretne formy apostołstwa

pomogą im w nabyciu ducha apostołskiego.

Dyrektorium partykularne może przewidzieć podczas trwania nowicjatu jedną lub więcej praktyk apostołskich na zewnątrz wspólnoty nowicjatu, jednak poza okresem dwunastu miesięcy wymaganych do jego ważności.

Ustali ono również czas jej trwania i formy.

DG 99

Przy wyznaczaniu funkcji oraz powierzaniu zadań nowicjuszom, tak na terenie nowicjatu, jak i poza nim, należy przede wszystkim brać pod uwagę ich przydatność dla samej formacji nowicjuszy, zgodnie z podstawowym celem nowicjatu. We wszystkim, co dotyczy formacji nowicjuszy, należy kierować się wskazaniem kan. 652.

Po ukończeniu nowicjatu
nowicjusz może być dopuszczony
do pierwszych ślubów.

Przez to zobowiązanie, podjęte na okres jednego roku,
nowicjusz zostaje inkorporowany do Zgromadzenia
jako jeden z jego członków.

Do pierwszej profesji przygotować się należy
przynajmniej przez pięciodniowe rekolekcje.

W czasie trwania ślubów czasowych,
wspierany przez swoją wspólnotę i wychowawców,
troszczyć się on będzie o własną,
wieloaspektową formację
i kontynuować będzie poszukiwania
w perspektywie ślubów wieczystych.

Przy składaniu pierwszych ślubów i profesji wieczystej
używać się będzie następującej formuły, w tłumaczeniu
załączonym do *Dyktorium partykularnego*
i zatwierdzonym przez przełożonego generalnego:

*Ego, N.N., ad Dei honorem, firma voluntate impulsus
intimius Ei in „hostiam suo amori dicatam” me
consecrandi Christumque pressius tota vita sequendi,
coram fratribus adstantibus, in manibus tuis, N.N.,
ad annum (vel perpetuam) castitatem, paupertatem,
oboedientiam voveo secundum Constitutiones
Congregationis Sacerdotum a Sacro Corde Iesu, et huic
familiae me toto corde trado, ut Sancti Spiritus gratia,*

*beata Maria Virgine adiuvante, in Dei Ecclesiaeque
servitio perfectam persequar caritatem.*

Przy odnowieniu ślubów można zastosować formułę
powyższą lub następującą:

*Ad peculiarem gloriam Cordis Iesu Christi, Salvatoris
mundi, ego, N.N., omnipotenti Deo vota mea castitatis,
paupertatis et oboedientiae, secundum Constitutiones
Congregationis Sacerdotum a Sacro Corde Iesu, renovo.*

DG 100

1. Pod koniec nowicjatu, w związku z pierwszą profesją oraz przed wygaśnięciem ślubów czasowych, kandydaci do dalszego etapu zaangażowania się w życie zakonne w wymaganym terminie skierują na ręce właściwego przełożonego wyższego pisemną prośbę o dopuszczenie do pierwszej profesji, do odnowienia ślubów lub do profesji wieczystej.
2. Kierując się kryteriami powołaniowymi, duszpasterskimi lub też innymi słusznymi przyczynami, własny przełożony wyższy określi miejsce, gdzie nowicjusze złożą pierwszą profesję, a zakonnicy profesję wieczystą.
3. Przy składaniu profesji czasowej i wieczystej oraz przy odnowieniu ślubów należy posługiwać się rytuałem zatwierdzonym dla prowincji, regionu i dystryktu przez właściwego przełożonego wyższego za zgodą jego rady.
4. Do ważności profesji, oprócz warunków wymaganych przez prawo powszechne (kan. 654-658), konieczne jest również, aby została ona przyjęta przez właściwego przełożonego wyższego Zgromadzenia lub jego delegata, w obecności przynajmniej dwóch świadków. Gdyby z jakiegoś powodu zabrakło także delegata, profesję może odebrać przełożony lokalny lub mistrz nowi-

cjatu. W szczególnych wypadkach ci ostatni mogą również subdelegować.

5. Przełożony wyższy, a w nagłym przypadku przełożony lokalny, może dopuścić nowicjusza w niebezpieczeństwie śmierci do profesji z zachowaniem zwyczajnej formuły, ale bez określenia czasu. Profesję taką w wypadku powrotu nowicjusza do zdrowia należy uznać za niebyłą, gdy idzie o skutki prawne.

6. Tekst profesji, sporządzony na piśmie i podpisany przez składającego, wraz z prośbą o dopuszczenie, będzie przechowywany w archiwum kurii prowincjalnej, regionalnej i dystryktowej.

7. Zaświadczenie o profesji należy wciągnąć do „Rejestru profesji”. Winno ono być zaopatrzone w podpis tak zainteresowanego zakonnika, jak i przełożonego lub delegata, który przyjął profesję.

8. Z chwilą pierwszej profesji zakonnik staje się członkiem tej prowincji, regionu i dystryktu zależnego od przełożonego generalnego, gdzie został dopuszczony do profesji. Natomiast w wypadku dystryktu zależnego od przełożonego prowincjalnego zakonnik staje się członkiem prowincji, której dystrykt podlega.

9. Na przejście zakonnika z jednej z jednostek wskazanych w nr. 8 do którejś z innych może zezwolić przełożony generalny na prośbę zakonnika złożoną po uzyskaniu zgody zainteresowanych przełożonych wyższych.

10. W ciągu roku pobytu poza własną prowincją, regionem czy dystryktem zakonnik winien poprosić o przejście do tej jednostki Zgromadzenia, dla której pracuje, z wyjątkiem szczególnych przypadków uzgodnionych pomiędzy przełożonymi wyższymi i zainteresowanym zakonnikiem.

11. Zakonnik żyjący poza jednostką Zgromadzenia, do której należy, zazwyczaj zależy od własnego przełożonego wyższego, ale w pewnych sprawach może zależeć od przełożonego wyższego

jednostki, w której przebywa; kwestie te uzgadniają między sobą zainteresowani przełożeni wyżsi.

12. Formacja młodych zakonników będzie miała miejsce w domach lub wspólnotach do tego dostosowanych. W formacji własnych kandydatów należy promować i preferować wspólnoty międzynarodowe, wychowując kandydatów do poznawania i poszanowania własnej tożsamości kulturowej i wielokulturowości oraz do komunii międzyprowincjalnej i do ducha Zgromadzenia.

Jest rzeczą pożądaną, aby każda prowincja lub region miały swoje wspólnoty studiów i formacji, tak z racji zapewnienia jedności formacyjnej, jak i celem animacji kultury religijnej w prowincji lub regionie.

Przełożony generalny za zgodą swojej rady i po wysłuchaniu zdania przełożonego dystryktu od niego zależnego ustala miejsca formacji początkowej kandydatów i zakonników w okresie formacji.

13. Tym spośród naszych zakonników, którzy są zmuszeni do odbywania studiów na innych uczelniach, należy stworzyć jak najkorzystniejsze warunki do prowadzenia prawdziwego życia wspólnotowego.

101

Profesja zakonna, chociażby tylko czasowa,
otwiera okres życia poświęconego Bogu,
stwarzając w ramach wspólnoty specjalną więź
z Bogiem, Kościołem i Zgromadzeniem.

102

Odnowienie ślubów,
bardziej niż zwykle, jednostronne dopuszczenie,

stanowi zobowiązanie,
owoc osobistej decyzji
podjętej we współpracy ze wspólnotą.

Interwencja przełożonych,
wyrażona przez sądy i opinie
w dopuszczeniu do ślubów i święceń,
jest pomocą dla tego, kto troszczy się o własną formację.

W ten sposób zakonnik
będzie mógł w sposób odpowiedzialny
wyrazić swoją decyzję
przed Bogiem, Kościołem i własnym sumieniem.

Do ważności profesji wieczystej wymaga się od kandydata
ukończenia dwudziestego pierwszego roku życia
oraz okresu przynajmniej trzech lat profesji czasowej,
ale nie więcej niż sześciu. Właściwy przełożony wyższy,
za zgodą swojej rady, może okres ten przedłużyć
najwyżej do lat dziewięciu.

DG 102

1. Ze słusznych powodów okres profesji czasowej może być przedłużony bądź to decyzją właściwego przełożonego wyższego po zasięgnięciu opinii swojej rady, bądź na prośbę zainteresowanego zakonnika (por. kan. 655, 657).
2. Zakonnik przygotowuje się do odnowienia ślubów czasowych przez co najmniej trzydniowe rekolekcje.

103

Profesja wieczysta jest urzeczywistnieniem
ostatecznego poświęcenia się Bogu.

Tak więc ten, kto będzie ją składał,
musi osiągnąć dojrzałość
pozwalającą na tak zasadniczy wybór w swoim życiu.

DG 103

1. *Dyrektorium partykularne* określi intensywniejszy czas przygotowania przed profesją wieczystą.
2. Przed dopuszczeniem do profesji wieczystej oraz do święceń diakonatu i prezbiteratu przełożony wyższy poinformuje uprzednio wspólnotę właściwej jednostki o tym wydarzeniu, dając możliwość wypowiedzenia się należącym do niej zakonnikom na temat kandydatów w sposób określony przez *Dyrektorium partykularne*.

104

W modlitwie każdy zakonnik będzie często odnawiał
świadomość swego poświęcenia Bogu;
w zmieniających się okolicznościach życia
będzie zadawał sobie pytanie,
jak odpowiedzieć wiernie na tę konsekrację.

Jakość naszego życia zakonnego
i skuteczność naszego apostołatu
zależą w dużej mierze od naszego ciągłego wysiłku
dostosowywania się i odnowy.

Aby osiągnąć postęp w życiu duchowym
i odpowiadać na coraz to nowsze problemy naszych czasów,
wszyscy powinni utrzymywać się
w klimacie stałej formacji.

DG 104

1. W Zgromadzeniu będzie się popierać tworzenie międzyprovincialnych ośrodków studiów, organizowanie spotkań,

konferencji, sesji międzyprowincjalnych lub generalnych, które mogłyby sprzyjać współpracy międzynarodowej, pogłębianiu przynależności do Zgromadzenia i formacji stałej.

2. Zadaniem przełożonego wyższego i jego rady, a także przełożonych lokalnych będzie uwrażliwianie zakonników na konieczność tej formacji oraz pobudzanie i popieranie inicjatyw, które mogą jej sprzyjać. *Dyrektorium partykularne* winno udzielić wskazań w tej materii.

3. Zakonnikom po dłuższym okresie lat pracy da się możliwość i udzieli niezbędnych środków do przeprowadzenia odnowy, której ramy organizacyjne, czasowe oraz program będą ustalane z zainteresowanymi zakonnikami.

105

W razie, gdyby ktoś z nas,
nawet po złożeniu profesji wieczystej,
pragnął opuścić Zgromadzenie,
postępować należy zgodnie z przepisami
prawa powszechnego;
to samo odnosi się do przebywania poza wspólnotą
i wydalenia przez Zgromadzenie.

Ten, kto nas opuszcza, nie może wymagać
żadnej rekompensaty za działalność prowadzoną
w okresie przynależności do Zgromadzenia.

My ze swej strony przyjmiemy wobec niego
postawę sprawiedliwą, braterską i duszpasterską
oraz okażemy mu pomoc moralną i materialną
w dostosowaniu się do innej sytuacji życiowej.

1. Przełożony prowincjalny lub regionalny za zgodą swojej rady może, dla słusznych powodów, udzielić zezwolenia na dłuższe przebywanie poza domem zakonnym. Zezwolenie to nie może być udzielone na okres dłuższy niż rok, poza wypadkami choroby, studiów czy w związku z działalnością apostolską wykonywaną w imieniu Zgromadzenia (por. kan. 655 § 1).
2. Przełożony generalny za zgodą swojej rady może z ważnej przyczyny udzielić zakonnikowi o ślubach wieczystych indultu eksklaustracyjnego na okres nieprzekraczający trzech lat. W wypadku zakonnika posiadającego święcenia potrzebna jest również zgoda ordynariusza diecezji, w której ma zamieszkać (por. kan. 686 §§ 1 i 3).
3. Dyspensy od ślubów czasowych może, z ważnej przyczyny, udzielić przełożony generalny za zgodą swojej rady (por. kan. 688 § 2).
4. Prawo powszechne (kan. 684-704) ściśle określa różne formy wyłączenia ze Zgromadzenia zakonnika o ślubach wieczystych.
5. Przejście zakonnika o ślubach wieczystych z innego instytutu do naszego określone jest kan. 684. W każdym wypadku wymaga się trzyletniego okresu próby, z czego przynajmniej rok należy odbyć w jednym z domów formacyjnych.

CZĘŚĆ CZWARTA

POSŁUGA WŁADZY

1. Zasady i podstawy

106

W Kościele, Mistycznym Ciele Chrystusa,
nasze Zgromadzenie
czerpie swoją jedność
z miłości Chrystusa, który nas jednoczy,
i z wierności każdego z nas
oraz naszych wspólnot
dla wspólnej misji, określonej przez regułę.

107

Jedność wspólnoty i jej wierność,
z zachowaniem szacunku dla osób i ich powołania,
przyświecać powinny sprawowaniu władzy
w naszym Zgromadzeniu
i rozwiązywaniu wszystkich problemów
związanym z zarządzaniem.

Na różnych stopniach jej sprawowania,
a więc lokalnym, dystryktowym, regionalnym,
prowincjalnym i generalnym,
władza jako posługa wspólnotowa i braterska
jest prawdziwym *ministerium*.

Przykład Chrystusa, *Mistrza i Pana*,
jako tego, który służy wśród uczniów,
jest normą i wzorem tego posługiwania
(por. Łk 22,24-27; J 13,13-15).

Przez zatwierdzenie *Konstytucji*
 Kościół w imieniu Chrystusa
 gwarantuje swoim autorytetem
 mandat powierzony przełożonym we wspólnocie
 (por. KK 45).

Przełożeni wyrażają swoją jedność z Kościołem
 przez wyznanie wiary
 składane z chwilą objęcia urzędu,
 według formuły zatwierdzonej przez Stolicę Apostolską.

a. Dialog i współodpowiedzialność

W naszych wspólnotach,
 w szczerym i braterskim dialogu,
 mając na względzie wspólne dobro,
 poszukujemy razem woli Bożej.

Słuchając chętnie swoich współbraci
 i biorąc pod uwagę ich zdanie,
 przełożeni, z pomocą swojej rady
 i zgodnie z postanowieniami prawa ogólnego,
 będą podejmować decyzje
 należące do ich kompetencji (por. DZ 14; ET 25).

W służbie dobra wspólnego
 władza i posłuszeństwo,
 we współodpowiedzialności,
 tworzą bowiem dwa komplementarne aspekty

tego samego uczestnictwa w oblacji Chrystusa
(por. ET 25).

110

Na różnych szczeblach życia Zgromadzenia,
a więc lokalnym, prowincjalnym czy generalnym,
ustanowione są odpowiednie i kompetentne organy,
rady, komisje, konferencje, kapituły,
by ułatwiać dialog i współpracę wszystkich,
wyrażając uczestnictwo
i wspólną troskę wszystkich członków
o dobro całej społeczności (DZ 14).

DG 110

1. Głosowania w radzie są tajne za każdym razem, gdy tego domaga się prawo powszechne lub własne oraz zawsze wtedy, gdy żąda tego jeden z radnych.
2. Protokoły z posiedzeń rady prowincjalnej, regionalnej i dystryktu zależnego od przełożonego generalnego należy wysyłać do przełożonego generalnego.
3. *Dyrektorium partykularne* zawierać będzie wskazania dotyczące protokołów z posiedzeń rad lokalnych oraz okresowych sprawozdań przełożonych lokalnych przesyłanych do własnego przełożonego wyższego.

111

Uczestnictwo to i współodpowiedzialność
znajdują szczególny wyraz
z chwilą wyznaczania różnych obowiązków
poprzez konsultację

wszystkich członków zainteresowanej wspólnoty lokalnej, regionalnej czy prowincjalnej, zgodnie z normami *Dyrektorium generalnego*.

Przełożonym może być wybrany lub mianowany tylko kapłan po ślubach wieczystych.

Wybory, dokonane zgodnie z *Dyrektorium partykularnym*, powinny być zatwierdzone przez kompetentnego przełożonego wyższego za zgodą jego rady.

DG 111

1. Wszyscy zakonnicy po ślubach wieczystych posiadają prawo głosu czynnego i biernego, z wyjątkiem wypadków przewidzianych prawem powszechnym lub własnym.
2. Zakonnikom na ślubach czasowych *Dyrektorium partykularne* może udzielić prawa głosu czynnego w sprawach dotyczących danej prowincji, regionu i dystryktu.
3. Wyznaczanie przełożonych i radnych odbywa się, czy to przez nominację, czy na drodze wyborów, według następujących zasad:
 - Każda nominacja będzie poprzedzona konsultacją wspólnoty i osób zainteresowanych. Konsultacja będzie zorganizowana pod kierunkiem przełożonego, który ma dokonać nominacji i zgodnie z procedurą przez niego wskazaną, zachowując również wytyczne *Dyrektorium generalnego* i *partykularnego*.
 - Jeśli wyznaczanie odbywa się na drodze wyborów, należy postępować zgodnie z procedurą wskazaną przez prawo powszechne, o ile *Dyrektorium partykularne* nie zawiera innych rozporządzeń.

Interwencja kompetentnej władzy (prowincjalnej lub regionalnej dla urzędów lokalnych lub dystryktowych, generalnej dla urzędów dystryktowych, regionalnych lub prowincjalnych) przewidziana jest:

- przed wyborami, w celu przedłożenia kompetentnemu przełożonemu, w wymaganym czasie, listy proponowanych kandydatów;
- po wyborach, w celu ich zatwierdzenia zgodnie z prawem przez kompetentnego przełożonego za zgodą jego rady oraz w celu ich opublikowania (por. kan. 164-179, 625 § 3).

b. Jedność i decentralizacja

112

Fundamentalna jedność całego Zgromadzenia stanowi istotną wartość, którą należy rozwijać dla dobra samego Kościoła.

Za tę jedność,
w dynamicznej wierności duchowi
i intencjom Założyciela,
są osobiście odpowiedzialni wszyscy,
a w pierwszym rzędzie przełożeni.

Jedność jednak nie oznacza uniformizmu:
w wykonywaniu władzy i organizowaniu wspólnot
czuć należy nad właściwym przystosowaniem,
uwzględniając sytuację osób i okoliczności (por. DZ 3).

DG 112

Odniesienie się do władzy wyższej dla uzyskania zezwolenia, zatwierdzenia lub potwierdzenia wymagane jest do ważności aktu

w wypadkach, gdy żąda tego prawo powszechnie lub gdy jest wyraźnie wzmiankowane w prawie własnym.

113

W tym celu, zgodnie z kryteriami decentralizacji, położonym na różnych szczeblach należy udzielić takich koniecznych uprawnień, by uniknąć zbyt częstego odwoływania się do władz wyższych.

W każdej prowincji i regionie
Dyrektorium prowincjalne i regionalne,
przyjęte przez właściwą kapitułę
prowincjalną lub regionalną
i zatwierdzone przez przełożonego generalnego,
za zgodą jego rady,
zawiera normy szczegółowe,
dostosowane do życia i działalności prowincji lub regionu.

DG 113

1. Własne dyrektoria winny posiadać również dystrykty. W wypadku dystryktów zależnych od przełożonego generalnego ich tekst winien uzyskać zatwierdzenie kapituły dystryktowej i potwierdzenie przełożonego generalnego za zgodą jego rady.
2. W wypadku dystryktów zależnych od prowincji dyrektorium takie zatwierdzane jest przez właściwego przełożonego prowincjalnego za zgodą jego rady.

114

Przełożeni w wykonywaniu swej władzy,
zgodnie z zasadą pomocniczości,

szanować będą prawowitą autonomię
prowincji i wspólnot.

Będą mogli też interweniować,
by inspirować, pomagać,
stwierdzać autentyczność poszukiwań
oraz strzec dobra wspólnego
w razie stwierdzonych zaniedbań.

W tym celu wizyty przełożonych wyższych
mogą i powinny być okazją do prawdziwego spotkania
duchowego i duszpasterskiego
zakonników i wspólnot,
dla dobra każdego z nich
i jedności całego Zgromadzenia.

DG 114

1. Przełożony wyższy, osobiście lub przez swego delegata, będzie często wizytował wszystkie domy prowincji, regionu i dystryktu, aby spotkać się ze wszystkimi współbraćmi i być na bieżąco zorientowanym w sytuacji poszczególnych wspólnot, a także w problemach, które mogą się rodzić we wspólnocie prowincjalnej, regionalnej i dystryktowej.
2. Przełożony wyższy, uwzględniając przepis nr 132,3 *Dyrektorium generalnego*, odbędzie wizytację kanoniczną własnej prowincji, regionu i dystryktu przynajmniej jeden raz w ciągu swego triennium w sposób przewidziany przez *Dyrektorium partykularne*.

2. Struktury i organy władzy

115

W Zgromadzeniu Księży Najświętszego Serca Jezusowego przełożonymi wyższymi są:
przełożony generalny i jego wikariusz,
przełożeni prowincjalni i ich wikariusze,
jeśli ustanowieni są na stałe,
a także przełożeni regionalni.

DG 115

1. Jeżeli *Dyrektorium prowincjalne* przewiduje urząd wikariusza przełożonego prowincjalnego powoływanego na stałe, zostaje on powierzony pierwszemu radnemu prowincjalnemu, kapłanowi po ślubach wieczystych. Wikariusz pełni swe funkcje nie w sposób niezależny, ale podporządkowany własnemu przełożonemu prowincjalnemu.
2. W prowincjach, w których nie jest przewidziany urząd ustanowionego na stałe wikariusza, jak również w regionach, dystryktach i wspólnotach lokalnych, gdy właściwy przełożony jest nieobecny lub gdy chwilowo, dla jakiegokolwiek powodu, nie może wypełniać swej funkcji, pierwszy radny lub następny w kolejności nominacji załatwia sprawy bieżące zgodnie z intencjami przełożonego, chyba że władza wyższa zarządziła inaczej.
3. W wypadku wakatu stanowiska przełożonego pierwszy radny lub wikariusz prowincjalny, jeśli taki urząd istnieje, staje się przełożonym *ad interim*, czyli aż do czasu, gdy kompetentna władza zadecyduje inaczej, z zachowaniem przepisu nr 136,2 *Dyrektorium generalnego*.

4. Po wygaśnięciu swego mandatu przełożony wypełnia zwyczajne funkcje aż do chwili przejścia tegoż urzędu przez jego następcę, o ile kompetentna władza nie zadecydowała inaczej.
5. Rezydencją własną przełożonych wyższych jest zazwyczaj właściwa kuria prowincjalna czy regionalna, chyba że inną decyzję podjął przełożony generalny po zapoznaniu się z opinią rady przełożonego wyższego, o którego chodzi, i za zgodą rady generalnej.

a. Wspólnota lokalna

116

Wspólnotę lokalną eryguje właściwy przełożony wyższy za zgodą swojej rady, zgodnie z normami prawa powszechnego i własnego, za pisemną zgodą biskupa diecezji i po uzyskaniu zezwolenia w formie *nie ma przeszkód (nulla osta)* przełożonego generalnego.

DG 116

Wspólnoty bezpośrednio podlegające przełożonemu generalnemu

1. Z ważnych powodów i za zgodą swojej rady oraz po uprzedniej konsultacji z zainteresowanym przełożonym wyższym przełożony generalny może przejąć pod swój bezpośredni nadzór dom lub wspólnotę terytorialną, tak dawniej, jak i nowo ufundowane.
2. W domach lub we wspólnotach terytorialnych, podległych bezpośrednio przełożonemu generalnemu, wszelkie uprawnienia, jakie normalnie należą do przełożonego wyższego, posiada także przełożony generalny wraz ze swoją radą.
3. Zakonnicy, członkowie wspólnoty bezpośrednio zależnej od przełożonego generalnego, nadal należą do swojej prowincji, re-

gionu i dystryktu zależnego od przełożonego generalnego i tam uczestniczą w wyborach i konsultacjach, z zachowaniem głosu czynnego i biernego.

4. Przełożony generalny, za zgodą swojej rady, określa w sposób bardziej szczegółowy, zgodnie z normami prawa powszechnego i własnego, status domów i wspólnot bezpośrednio od niego zależnych.

Domy filialne

5. Domem filialnym nazywa się dom zakonny związany z innym, zwanym domem głównym; jego członkowie wraz z mieszkającymi w domu głównym tworzą jedną i tę samą wspólnotę.

6. Dom filialny jest prawdziwym domem zakonnym i dlatego winien być prawnie erygowany, zgodnie z nr. 116 *Konstytucji* oraz kan. 609 § 1.

Rezydencje

7. Rezydencją jest dom nieerygowany kanonicznie, w którym, za zezwoleniem właściwego przełożonego wyższego, mieszkają zakonnicy należący do któregoś z domów zakonnych lub do wspólnoty terytorialnej kanonicznie erygowanych, z motywów apostolskich, studiów czy choroby (por. kan. 665 § 1).

8. Każda rezydencja, licząca przynajmniej dwóch zakonników, która nie posiada na miejscu własnego przełożonego, będzie mieć koordynatora. Mianuje go i określa jego zadania przełożony wyższy w porozumieniu z przełożonym lokalnym tych zakonników.

Status domów i ich zniesienie

9. Przełożony wyższy, za zgodą swojej rady i po uprzedniej konsultacji zainteresowanych wspólnot, decyduje o statusie domów

swojej prowincji, regionu lub dystryktu, o jego modyfikacji lub o zmianie przynależności domu filialnego.

10. Dom zakonny lub wspólnota zakonna prawnie erygowane mogą być zniesione przez przełożonego generalnego, za zgodą jego rady, na prośbę zainteresowanego przełożonego wyższego, przedstawioną za zgodą jego rady. Ponadto winien on zasięgnąć opinii biskupa diecezji.

11. Do kompetentnego przełożonego wyższego, za zgodą jego rady, należy prawo dysponowania dobrami zniesionego domu lub wspólnoty, zawsze jednak z zachowaniem *Norm zarządzania dobrami* (NAB), obowiązujących w Zgromadzeniu, i woli fundatorów lub ofiarodawców, jak również praw legalnie nabytych.

117

Na czele wspólnoty lokalnej stoi przełożony mianowany przez przełożonego wyższego za zgodą swojej rady lub wybrany przez samą wspólnotę zgodnie z normami *Dyrektorium partykularnego*.

Urząd przełożonego powierzany jest na okres nie dłuższy niż trzyletni; może on być ponowiony zgodnie z normami prawa powszechnego i własnego.

DG 117

1. Przełożonym lokalnym może być zakonnik po ślubach wieczystych, złożonych przynajmniej pięć lat wcześniej. Może być wyznaczony na drugie triennium.

2. Jeśli chodzi o trzecią kadencję, *Dyrektorium partykularne* podaje warunki, jakie należy spełnić, szczególnie w kwestii konsultacji wspólnoty.

Kompetentny przełożony wyższy, zanim przystąpi do nominacji na trzecie triennium, winien uzyskać od przełożonego generalnego zgodę w formie *nie ma przeszkód (nulla osta)*, udzielaną po zapoznaniu się ze zdaniem jego rady.

3. Zakonnik nie będzie utrzymywany na urzędzie przełożonego przez długi i ciągły okres czasu, nawet gdyby chodziło o różne wspólnoty.

Zakonnik, który przez okres kolejnych dwunastu lat pełnił urząd przełożonego w jednej czy w różnych wspólnotach, nie może być ponownie mianowany na przełożonego lokalnego bez co najmniej trzyletniej przerwy.

4. W czasie trwania mandatu przełożony nie może być odwołany ze swego urzędu, chyba że zaistnieją ważne motywy. Takie motywy winny być przedstawione przez przełożonego wyższego, za zgodą jego rady, przełożonemu generalnemu, który, za zgodą swej rady, może usunąć zakonnika z urzędu. Nie może też być przeniesiony przez przełożonego wyższego, chyba że w grę wchodzi wyższa konieczność prowincji, regionu, dystryktu (por. kan. 190; 624 § 3) i została wyrażona zgoda jego rady oraz samego zainteresowanego. W wypadku rezygnacji z urzędu przełożonego lokalnego musi ona być zaakceptowana przez przełożonego wyższego za zgodą jego rady.

Zarząd domu filialnego

5. Zarząd domu filialnego powierzony jest zakonnikowi, który kieruje nim w imieniu przełożonego wspólnoty i jest nazwany przełożonym delegowanym.

6. Przełożonego delegowanego mianuje przełożony wyższy z głosem doradczym swojej rady. Jest on mianowany na okres pozostawiony roztropnej ocenie tegoż przełożonego.

7. Zarówno statut domów filialnych, jak i ich relacje z domem głównym będą jasno sprecyzowane w *Dyrektorium partykularnym* lub, w wypadku jego braku, przez przełożonego wyższego, za zgodą jego rady.

118

W wykonywaniu swojego urzędu przełożony lokalny jest wspomagany przez radnych, wyznaczonych zgodnie z normami *Dyrektorium partykularnego*.

DG 118

Rada domowa może zostać utworzona z ogółu zakonników danej wspólnoty po ślubach wieczystych, po przeprowadzeniu konsultacji w samej wspólnocie zainteresowanej i na mocy decyzji przełożonego wyższego, podjętej po uprzedniej zgodzie jego rady. W takim wypadku przełożony wyższy wyznaczy tego, kto winien zastępować przełożonego w razie jego nieobecności lub gdy jest przeszkodzony.

Jednak gdy chodzi o domy formacyjne, *Dyrektorium partykularne* udzieli w tym względzie odpowiednich wskazań.

119

Administrację dóbr i troskę o sprawy materialne wspólnoty powierza się ekonomowi lokalnemu, pod władzą przełożonego i zgodnie z normami Zgromadzenia. Ekonomia lokalnego wyznacza się zgodnie z normami *Dyrektorium partykularnego*.

DG 119

1. Ekonom lokalny wyznaczany jest na okres trzech lat. Może być ponownie wyznaczony na ten urząd.

2. Na ogół nie należy kumulować dwóch urzędów, tj. przełożonego i ekonoma lokalnego, chyba że zaistniała wyjątkowa konieczność, którą ocenia przełożony wyższy.

b. Dystrykty

120

Dystryktem nazywa się zespół wspólnot określonego terytorium, który nie może jeszcze zostać prowincją czy regionem ze względu na brak autonomii personalnej lub/i finansowej.

Dystrykt może zależeć bezpośrednio od przełożonego generalnego lub od przełożonego prowincjalnego.

Erygowanie nowych dystryktów, zgodnie z warunkami ustalonymi przez *Dyrektorium generalne*, łączenie ich ze sobą, modyfikowanie czy zniesienie należy do kompetencji przełożonego generalnego za zgodą jego rady.

DG 120

1. Jedynie dystrykt zależny bezpośrednio od przełożonego generalnego, chociaż nie jest częścią zrównaną z prowincją, jest jednak uważany za część Zgromadzenia *w sensie szerokim*, a zakonnicy są prawnie członkami takiego dystryktu. Dystrykt zależny od prowincji uważany jest za jej część i dlatego zakonnicy, którzy w nim pracują przynależą do tej prowincji, z zachowaniem tego, co zostało określone powyżej w nr. 100,¹⁰ *Dyrektorium generalnego*.

2. W wypadku, gdy więcej jednostek Zgromadzenia bierze udział w tworzeniu dystryktu, przy jego erygowaniu zostanie

podpisana umowa pomiędzy stronami, które zamierzają gwarantować wysyłanie personelu lub/i środków finansowych.

3. Aby możliwe było erygowanie dystryktu, wymagane są:

- dobrze określony i rozpoczęty projekt apostolski;
- *Dyrektorium dystryktowe*;
- pisemna umowa z macierzystą prowincją albo też z kilkoma prowincjami czy regionami, gwarantującymi dopływ personelu i pomoc ekonomiczną;
- plan finansowy, gwarantujący pewną autonomię lokalną, przynajmniej gdy idzie o wydatki zwyczajne;
- wystarczająca liczba zakonników, pozwalająca rozpocząć projekt fundacji;
- posiadanie przynajmniej jednego domu kanonicznie erygowanego;
- zgoda dwóch trzecich zakonników, którzy należeć będą do przyszłego dystryktu.

Przełożony generalny, za zgodą swojej rady, w dokumencie rozpoczęcia procedury erygowania nowego dystryktu może ustanowić jeszcze inne wymogi.

Nie można przystępować do erygowania nowego dystryktu, do łączenia dystryktów, ich modyfikowania czy zniesienia po zwołaniu kapituły generalnej.

4. Jedynie dla dystryktu bezpośrednio zależnego od przełożonego generalnego przewidziana jest kapituła dystryktowa zwyczajna i nadzwyczajna. Kapituła zwyczajna zwoływana jest przez przełożonego dystryktu przed kapitułą generalną zwyczajną i nadzwyczajną. Kapituła nadzwyczajna natomiast może być zwołana przez przełożonego generalnego, za zgodą jego rady, na jednogłośnie prośbę przełożonego dystryktu i jego rady lub dwie trzecie współbraci po ślubach wieczystych, należących do dystryktu.

5. Do kompetencji kapituły dystryktowej należy:
- zajmowanie się wszystkimi sprawami dotyczącymi dystryktu i jego wspólnot;
 - wypracowywanie przepisów i redagowanie *Dyrektorium dystryktowego*, przy czym wymagane jest ich zatwierdzenie przez przełożonego generalnego, zgodnie z nr. 113 *Konstytucji* i *Dyrektorium generalnego*;
 - formułowanie zaleceń (dyrektyw) dla przełożonego dystryktowego i jego rady, które wymagają jednak dalszego zatwierdzenia przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady;
 - zajmowanie się sprawami przedłożonymi przez przełożonego generalnego i jego radę, zarówno w związku z kapitułą generalną, jak i ze zwyczajnym życiem dystryktu.
 - wybór spośród członków dystryktu delegatów i ich zastępców na kapitułę generalną.

121

Na czele dystryktu stoi przełożony dystryktu mianowany przez przełożonego wyższego, od którego zależy dystrykt, za zgodą jego rady, zgodnie z normami *Dyrektorium partykularnego*.

Przełożony dystryktu ma władzę delegowaną przez przełożonego wyższego.

Wspomagany jest przez radnych i ekonoma dystryktu, mianowanych zgodnie z *Dyrektorium generalnym* i *partykularnym*.

DG 121

1. Przełożonym dystryktu winien być kapłan po ślubach wieczystych od dziesięciu lat. Jest on mianowany na okres trzech lat; jego mandat może być ponowiony na drugie triennium.

Do mianowania na kolejne, trzecie triennium w tym samym dystrykcie wymagana jest większość kwalifikowana dwóch trzecich głosów ze strony zakonników po ślubach wieczystych, uczestniczących w konsultacji.

Nominacja przełożonego dystryktu zależnego od prowincji na jakiegokolwiek triennium winna być zatwierdzona przez przełożonego generalnego po zapoznaniu się ze zdaniem jego rady.

2. Przełożony dystryktu, poza kompetencjami przełożonego lokalnego, przysługującymi mu z prawa powszechnego i własnego, posiada kompetencje delegowane, określone na piśmie przez właściwego przełożonego wyższego za zgodą jego rady. Z zasady otrzyma on na mocy stałej delegacji uprawnienia możliwe do delegowania i te zadania, które przez *Konstytucje* i *Dyrektorium generalne* przewidziane są dla przełożonego prowincjalnego lub regionalnego, z wyjątkiem tych, które samo prawo własne rezerwuje wyłącznie dla przełożonego wyższego, od którego dystrykt zależy, lub które ci sami przełożeni zarezerwowali dla siebie.

3. Przełożonemu wyższemu, od którego zależy dystrykt, zarezerwowane są następujące uprawnienia, realizowane za zgodą jego rady, po przeprowadzonych konsultacjach, zgodnie ze wskazaniami *Dyrektorium partykularnego*:

- nominacja ekonoma dystryktu;
- nominacja magistra nowicjuszy;
- zezwolenie na przyspieszenie pierwszej profesji ze słusznych powodów (kan. 649 § 2);
- przedłużenie okresu ślubów czasowych do maksimum dziewięciu lat (Konst. 102);
- dopuszczenie do profesji wieczystej i do święceń (Konst. 96);
- zezwolenie na przedłużony pobyt poza domem zakonnym na okres nie dłuższy niż jednego roku (kan. 665 § 1);

- otwarcie nowych wspólnot i ich kanoniczne erygowanie, zgodnie z normami prawa (kan. 609 § 1);
- zawieranie ewentualnych umów z biskupem diecezjalnym przy otwieraniu nowych wspólnot lub centrów duszpasterskich, jak również przy przejmowaniu przez dystrykt opieki nad jakąkolwiek parafią;
- zatwierdzanie rocznych rozliczeń z zarządu dobrami doczesnymi, przedstawionych przez ekonoma dystryktu;
- zezwolenie, zgodnie z kan. 638 § 3, na alienację lub jakiekolwiek działanie, przez które majątek dystryktu mógłby ponieść szkodę.

4. Rada dystryktowa złożona jest z przynajmniej dwóch radnych lub jeśli dystrykt nie dysponuje wystarczającą ilością współbraci i jeśli tego zdania jest kompetentny przełożony wyższy, mogą do niej wchodzić wszyscy członkowie po ślubach wieczystych. Ich zadania są analogiczne do zadań radnych prowincjalnych. Mianowani są równocześnie z przełożonym dystryktu przez właściwego przełożonego wyższego za zgodą jego rady, zgodnie ze wskazaniem *Dyrektorium generalnego* i *partykularnego*.

c. Regiony

122

Region jest zespołem wspólnot określonego terytorium, który nie osiągnął samowystarczalności personalnej lub/i finansowej, a stąd nie może być ukonstytuowany jako prowincja.

Do przełożonego generalnego należy erygowanie, za zgodą jego rady, nowych regionów, łączenie ich między sobą, ich modyfikowanie lub zniesienie.

To, co mówi się w *Konstytucjach*, w *Dyrektorium generalnym* czy w innych źródłach prawa własnego o prowincjach, odnosi się również do regionów, chyba że normy prawa własnego stanowią co innego.

DG 122

1. Aby można było utworzyć region, wymagane są:
 - jasno określony i rozpoczęty projekt apostolski;
 - własne struktury formacyjne albo ewentualnie plan formacyjny gwarantowany przez zewnętrzne struktury formacyjne;
 - *Dyrektorium regionalne* i *Zasady formacji regionalnej* (*Ratio formationis regionalis*);
 - plan finansowy na pokrycie zwyczajnych wydatków;
 - pisemna umowa z prowincją macierzystą lub z kilkoma prowincjami gwarantującymi wysyłanie personelu i wsparcie ekonomiczne;
 - przynajmniej trzy domy kanonicznie erygowane;
 - wystarczająca liczba zakonników będących w stanie, zdaniem przełożonego generalnego, rozwijać projekt apostolski i zapewnić funkcjonowanie struktur i posług, a przede wszystkim wypełniać zadania przełożonego i wychowawcy;
 - zgoda dwóch trzecich zakonników, którzy należeć będą do przyszłego regionu.

Przełożony generalny, za zgodą swojej rady, może ustanowić jeszcze inne wymogi w dokumencie zezwalającym na wszczęcie procedury erygowania nowego regionu.

Nie można przystępować do erygowania nowego regionu, łączenia regionów, ich modyfikowania lub zniesienia po zwołaniu kapituły generalnej.

Na czele regionu stoi przełożony regionalny mianowany przez przełożonego generalnego, za zgodą jego rady, zgodnie z normami *Dyrektorium generalnego i regionalnego*. Powinien on być kapłanem, profesem po ślubach wieczystych, co najmniej od dziesięciu lat.

Przełożony regionalny, zgodnie z kan. 620, zrównany jest z przełożonym prowincjalnym, chyba że w przypadku niektórych kompetencji *Dyrektorium generalne* przewiduje inaczej.

Wspomagany jest on przez co najmniej dwóch radnych i ekonoma regionalnego, mianowanych zgodnie z normami *Dyrektorium generalnego i regionalnego*.

DG 123

1. Przełożony regionalny mianowany jest na trzy lata. Jego mandat może być ponowiony na drugie triennium. Mianowanie na trzecie triennium wymaga zgody kwalifikowanej większości dwóch trzecich zakonników regionu po ślubach wieczystych.
2. W odniesieniu do regionów dla przełożonego generalnego zarezerwowane są następujące uprawnienia, z których korzysta za zgodą swojej rady i po przeprowadzeniu wymaganych konsultacji:
 - otwieranie nowych wspólnot i ich kanoniczne erygowanie zgodnie z normami prawa;
 - udzielanie zezwolenia przełożonemu regionalnemu na zawieranie z biskupem diecezjalnym ewentualnych umów przy otwieraniu nowych wspólnot, centrów duszpasterskich, przejmowaniu ze strony regionu opieki nad jakąkolwiek parafią;

- zatwierdzanie nominacji ekonoma regionalnego zgodnie ze wskazaniami *Dyrektorium regionalnego*.

d. Wspólnota prowincjalna

124

Prowincja może być ukonstytuowana z zespołu wspólnot określonego terytorium, które wydają się wystarczająco dojrzałe do posiadania własnej władzy i administracji, i w których dzieła Zgromadzenia są na tyle zaawansowane, że mogą rozwijać się w sposób autonomiczny.

Do kompetencji przełożonego generalnego, za zgodą jego rady, należy erygowanie, łączenie, modyfikowanie lub zniesienie prowincji.

DG 124

1. Przed przystąpieniem do utworzenia, zmodyfikowania lub zniesienia prowincji przełożony generalny przeprowadzi konsultację z przełożonymi wyższymi określonego okręgu geograficznego, z ich radami oraz zainteresowanymi zakonnikami.
2. Do erygowania nowych prowincji stawia się następujące wymogi:
 - projekt apostolski jasno określony i rozpoczęty;
 - własne struktury formacyjne albo zagwarantowanie formacji początkowej w strukturach innych prowincji;
 - *Dyrektorium prowincjalne* i *Zasady formacji prowincjalnej* (*Ratio formationis provincialis*);
 - przewidywanie autonomii finansowej dla wydatków zwyczajnych i nadzwyczajnych;
 - przynajmniej pięć domów kanonicznie erygowanych;

- wystarczająca liczba zakonników, którzy zdaniem przełożonego generalnego będą w stanie rozwijać projekt apostołski i zapewnić funkcjonowanie struktur i posług;
- gotowość uczestniczenia w międzyprowincjalnych projektach apostołskich przez wysyłanie personelu;
- zgoda dwóch trzecich zakonników, którzy należeć będą do przyszłej prowincji.

Przełożony generalny, za zgodą swojej rady, może ustanowić jeszcze inne wymogi w dokumencie rozpoczynającym procedurę erygowania nowej prowincji.

Nie można przystępować do erygowania nowej prowincji, łączenia prowincji, ich modyfikowania lub zniesienia po zwołaniu kapituły generalnej.

3. Do kompetencji kapituły generalnej lub, poza okresem jej trwania, do kompetencji przełożonego generalnego za zgodą jego rady należy podjęcie decyzji w kwestii podziału dóbr prowincji zniesionej lub zmodyfikowanej, z zachowaniem wszakże zasady sprawiedliwości i słuszności, przy równoczesnym uszanowaniu woli ofiarodawców.

4. Przy tworzeniu nowej prowincji lub podziale już istniejącej na większą ilość jednostek zakonnic, których to dotyczy, mają swobodę wyboru prowincji, regionu czy dystryktu zależnego od przełożonego generalnego, z zachowaniem jednak przepisu nr 100,10 *Dyrektorium generalnego*.

5. Przełożony generalny, za zgodą swojej rady i na prośbę zainteresowanych przełożonych wyższych i ich rad, zachowując, co zostało powiedziane w nr. 124,1 i 124,3 *Dyrektorium generalnego*, może kanonicznie erygować prowincję jako konfederację jednostek, których większość członków wyraziła chęć należenia do nowej jednostki prawnej. Prowincja taka jest zarządzana przez jednego przełożonego prowincjalnego zgodnie z ustaleniami prawa

powszechnego i własnego, a także zawartymi w *Dyrektorium* takiej prowincji. To *Dyrektorium* może dopuszczać pewną autonomię jednostek, które weszły w skład prowincji konfederacyjnej.

125

W prowincji władzę w sposób zwyczajny sprawuje przełożony prowincjalny, wspomagany przez swoją radę, a w sposób nadzwyczajny i kolegialny, kapituła prowincjalna.

126

Przełożonego prowincjalnego mianuje przełożony generalny, za zgodą jego rady, lub wybierają go członkowie prowincji, zgodnie z normami *Dyrektorium generalnego i prowincjalnego*. Powinien on być kapłanem, profesem wieczystym co najmniej od dziesięciu lat.

DG 126

1. Przełożony prowincjalny jest mianowany lub wybierany na okres trzech lat. Według tej samej procedury może on otrzymać mandat na drugie triennium.
2. Na trzecią kadencję prowincja winna wyrazić swą zgodę przez kwalifikowaną większość dwóch trzecich.
3. Po trzech kolejnych trienniach nie może on być mianowany czy wybrany jako przełożony tej samej prowincji bez co najmniej trzyletniej przerwy.
4. Zanim przystąpi się, zgodnie z normami ustalonymi przez właściwe *Dyrektorium partykularne*, do rozpoczęcia procedury związanej z nominacją lub wyborem nowego zarządu prowincji.

cji ustępujący przełożony prowincjalny winien skonsultować się z przełożonym generalnym, do którego uprawnień należy udzielenie ewentualnych wskazań lub zmiana samej procedury. Na dokonanie takiej zmiany przełożony generalny winien uzyskać zgodę swej rady i wysłuchać zdania ustępującego przełożonego prowincjalnego i jego rady.

5. Do przełożonego generalnego, za zgodą jego rady, należy akceptowanie dobrowolnej rezygnacji, którą przełożony prowincjalny uzna za stosowne złożyć dla słuszych powodów, przewidzianych prawem powszechnym i własnym. Przełożony prowincjalny może być w ten sam sposób usunięty ze swego urzędu dla jakiegokolwiek ważnej przyczyny i po wysłuchaniu zdania rady prowincjalnej.

127

W zarządzaniu prowincją przełożonego prowincjalnego wspomagają przynajmniej czterej radni, wyznaczeni zgodnie z normami
Dyrektorium generalnego i prowincjalnego.

Do obowiązków przełożonego prowincjalnego i jego rady należy animacja i zarząd prowincji. W wypełnianiu tych zadań jest on wspierany przez swoją radę, która w sprawach przewidzianych przez prawo powszechne i własne winna wyrazić swoją zgodę lub opinię.

DG 127

1. Rada prowincjalna składa się zwykle z czterech członków. *Dyrektorium prowincjalne* może przewidzieć większą liczbę radnych.
2. *Dyrektorium prowincjalne* ustali, czy desygnacja radnych ma się odbywać przez nominację ze strony przełożonego generalnego za zgodą jego rady, czy przez wybory i następujące po nich za-

twierdzenie przez tegoż przełożonego generalnego za zgodą jego rady, po zapoznaniu się z opinią przełożonego prowincjalnego nominata. Dyrektorium to wskaże również procedurę, którą należy się kierować przy przeprowadzaniu konsultacji lub wyborów (por. *Dyrektorium generalne*, nr 111).

3. Radni prowincjalni obejmują swój urząd równocześnie z przełożonym prowincjalnym. Mogą być oni powoływani wielokrotnie na to stanowisko, zgodnie ze wskazaniem *Dyrektorium prowincjalnego*.

4. Do przełożonego generalnego za zgodą jego rady należy akceptowanie dobrowolnej rezygnacji i ewentualne usunięcie z urzędu radnego prowincjalnego dla jakiegokolwiek ważnej przyczyny. Usunięcie z urzędu może nastąpić jedynie na uprzednie pisemne żądanie przełożonego prowincjalnego, zawierające również zdanie pozostałych radnych prowincjalnych.

5. Ewentualne zastąpienie radnego prowincjalnego w czasie trwania mandatu dokonuje się przez nominację lub wybór, zgodnie ze wskazaniem nr 127,2 *Dyrektorium generalnego* i w zależności od ustaleń *Dyrektorium prowincjalnego*.

6. Przełożonego prowincjalnego wspomagają również: ekonom prowincjalny, sekretarz prowincjalny oraz sekretarz i prokurator misji. Spełniają oni swoje funkcje pod nadzorem przełożonego prowincjalnego oraz zgodnie z normami Zgromadzenia i prowincji.

7. Sekretarza prowincjalnego mianuje przełożony prowincjalny po wysłuchaniu zdania swej rady.

8. Zarówno prowincjalnego sekretarza działalności misyjnej, jak i prokuratora misji mianuje przełożony prowincjalny po wysłuchaniu zdania swej rady. Sekretarz misji może być jednocześnie prokuratorem misji. Sposoby ich nominacji, okres trwania mandatów oraz ich zadania określa *Dyrektorium prowincjalne*.

Administrację dóbr materialnych prowincji powierza się ekonomowi prowincjalnemu, który podlega przełożonemu prowincjalnemu wspomaganiem przez swoją radę, zgodnie z normami Zgromadzenia i prowincji.

Ekonoma prowincjalnego wyznacza się zgodnie z normami *Dyrektorium generalnego i prowincjalnego*.

DG 128

1. Ekonom prowincjalny jest mianowany na okres trzech lat przez przełożonego prowincjalnego za zgodą jego rady. Zwykle ekonom prowincjalny nie powinien być równocześnie radnym prowincjalnym.
2. W razie wakatu urzędu ekonoma prowincjalnego, z jakiegokolwiek przyczyny przed wygaśnięciem mandatu, przełożony prowincjalny wyznaczy ekonoma prowincjalnego, zgodnie z normami *Dyrektorium prowincjalnego*.
3. Zadaniem ekonoma prowincjalnego jest zarządzanie dobrami prowincji zgodnie z przepisami prawa powszechnego i prawa własnego Zgromadzenia pod kierunkiem przełożonego prowincjalnego. Jego bardziej specyficzne zadania określone są przez *Normy zarządzania dobrami* (NAB) oraz przez *Dyrektorium prowincjalne*. Uczestniczy on w posiedzeniach rady prowincjalnej, gdy rozważane są kwestie z zakresu jego kompetencji i za każdym razem, gdy rada uzna to za stosowne, celem wyrażenia swej opinii, ale bez prawa głosu.

Kapitułę prowincjalną należy zwoływać przed kapitułą generalną zwyczajną lub nadzwyczajną.

Dyrektoria prowincjalne mogą przewidzieć częstsze zwoływanie kapituły prowincjalnej.

Zwyczaj kapituła prowincjalna odbywa się w formie reprezentatywnej. Z mocy prawa członkami kapituły są: przełożony prowincjalny i jego radni, ekonom prowincjalny, przełożeni dystryktów oraz inni zakonnicy wymienieni w *Dyrektorium prowincjalnym*. Członkami delegowanymi są zakonnicy wybrani zgodnie z normami danej prowincji. Liczba delegatów z wyboru powinna być wyższa przynajmniej o jednego od liczby członków wchodzących z mocy prawa. *Dyrektorium prowincjalne* określi sposoby wyboru delegatów na kapitułę.

Dla słusznych racji i pod warunkami ustalonymi przez *Dyrektorium generalne* można przeprowadzić kapitułę prowincjalną w formie zgromadzenia ogólnego (*assembleare*), z mocą podejmowania decyzji.

Profesi po ślubach czasowych mają jedynie głos czynny, zgodnie z postanowieniami *Dyrektorium prowincjalnego*.

Decyzje kapituły prowincjalnej są promulgowane przez przełożonego prowincjalnego po zatwierdzeniu przez przełożonego generalnego, za zgodą jego rady. Pozostają one w mocy jedynie do czasu promulgacji decyzji następnej kapituły prowincjalnej, chyba że zostaną przez nią na nowo zatwierdzone.

DG 129

1. Kapituła prowincjalna zwyczajna zwoływana jest przez przełożonego prowincjalnego przed kapitułą generalną zwy-

czajną lub nadzwyczajną zgodnie ze wskazaniami przełożonego generalnego.

2. Kapituła nadzwyczajna może być zwołana przez przełożonego prowincjalnego za zgodą jego rady lub też na żądanie dwóch trzecich ogólnej liczby profesów wieczystych danej prowincji. W obu przypadkach przełożony prowincjalny jest zobowiązany przekazać informacje o jej zwołaniu do przełożonego generalnego.

3. Pozostałe normy dotyczące składu i sposobu przeprowadzania kapituły prowincjalnej są określane przez *Dyrektorium prowincjalne*, z uwzględnieniem przepisów prawa powszechnego i prawa własnego.

4. Przełożony generalny za zgodą swojej rady może zezwolić określonej prowincji na przeprowadzanie na stałe kapituły w formie zgromadzenia ogólnego (*assembleare*) pod warunkiem, że zwróci się o to przynajmniej absolutna większość członków danej prowincji po ślubach wieczystych, których nazwiska nie zostały prawnie skreślone z listy.

Przełożony prowincjalny za zgodą swojej rady, po uzyskaniu zezwolenia przełożonego generalnego, może skreślić z listy możliwych uczestników kapituły nazwiska członków nieaktywnych lub ciężko chorych, którzy zostali o to poproszeni i na to się zgodzili.

Jeśli kapituła przeprowadzana jest w formie zgromadzenia ogólnego (*assembleare*), wszyscy członkowie po ślubach wieczystych mają prawo i obowiązek uczestniczenia w niej od początku do końca, z wyjątkiem tych, którzy są z niej wykluczeni przez prawo powszechne i własne. Do ważności takiej kapituły wymaga się efektywnego uczestnictwa w niej absolutnej większości powołanych na nią członków po ślubach wieczystych.

Możliwość odbywania na stałe kapituły w formie zgromadzenia ogólnego (*assembleare*) może być dla słusznej przyczyny odwołana przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady.

5. Do zadań kapituły prowincjalnej należy:

a. W kwestiach związanych z prowincją:

- zajęcie się wszelkimi sprawami dotyczącymi prowincji i jej wspólnot;
- ocena sprawozdania przełożonego prowincjalnego na temat stanu prowincji;
- ocena sprawozdania ekonoma prowincjalnego na temat zarządu dobrami prowincji, poszczególnych jej wspólnot i innych osób prawnych podległych przełożonemu prowincji. Sprawozdanie to winno być uprzednio przebadane przez komisję kapitułną, ustanowioną zgodnie z *Dyrektorium prowincjalnym*;
- wypracowanie norm dla prowincji, a w szczególności zatwierdzenie lub modyfikowanie *Dyrektorium prowincjalnego*, z zastrzeżeniem aprobaty ze strony przełożonego generalnego zgodnie z nr. 113 *Konstytucji* i *Dyrektorium generalnego*;
- podejmowanie wiążących dla prowincji decyzji, z zachowaniem jednak przepisu nr 129 *Konstytucji*;
- formułowanie ewentualnych zaleceń (dyrektyw) dla przełożonego prowincjalnego i jego rady;
- przeprowadzenie wyborów na urzędy, które według *Dyrektorium prowincjalnego* winny być obsadzone na drodze wyborów kapitułnych.

b. W kwestiach związanych z przygotowaniem do kapituły generalnej:

- wybór spośród członków prowincji delegatów i ich zastępców na kapitułę generalną;
- przygotowanie dla kapituły lub przełożonego generalnego i jego rady wszelkich propozycji, które mogłyby mieć znaczenie dla całości Zgromadzenia.

6. Wszystkie decyzje, zatwierdzenia czy zmiany w samym *Dyrektorium*, a także zalecenia podejmowane są absolutną większością głosów członków obecnych na kapitule, chyba że inaczej postanawia *Dyrektorium prowincjalne*.

130

Oprócz kapituł i rad dla wspomagania przełożonego prowincjalnego i jego rady w zarządzaniu prowincją zostaną ustanowione inne ciała doradcze.

DG 130

1. Konferencja prowincjalna lub/i zgromadzenie ogólne prowincji winny być regularnie zwoływane przez przełożonego prowincjalnego, po uprzednim skonsultowaniu się ze swoją radą, zgodnie z normami *Dyrektorium prowincjalnego*, które określi ich częstotliwość, skład, cele i regulamin.
2. Przełożony prowincjalny, zgodnie z ustaleniami *Dyrektorium prowincjalnego*, może powołać dla posługi całej prowincji komisje, sekretariaty lub inne podobne organy celem studiowania określonych problemów, proponowania rozwiązań i programów dla różnych sektorów.

e. Zarząd generalny

131

Najwyższą władzę w całym Zgromadzeniu wykonuje w sposób zwyczajny przełożony generalny przy pomocy swej rady, w sposób zaś nadzwyczajny i kolegialny kapituła generalna.

W wypadku gdy przełożony generalny dojdzie do przekonania, że ma słuszny i proporcjonalnie ważny powód, żeby złożyć rezygnację ze swego urzędu, przedłoży swoje motywy kompetentnej dykasterii Stolicy Apostolskiej, odpowiedzialnej za przyjęcie lub odrzucenie rezygnacji. Do tej dykasterii należy również usunięcie przełożonego generalnego dla jakiegokolwiek ważnego motywu, przedstawionego przez wikariusza generalnego za zgodą pozostałych radnych generalnych.

132

Przełożonego generalnego wybiera kapituła generalna zgodnie z normami prawa powszechnego i *Dyrektorium generalnego Zgromadzenia*.

Powinien on być kapłanem w wieku co najmniej czterdziestu lat i profesem wieczystym co najmniej od dziesięciu lat.

Do jego wyboru wymaga się większości $\frac{2}{3}$ głosów w trzech pierwszych głosowaniach, a większości absolutnej w trzech następnych głosowaniach. Jeśli większość ta nadal nie zostanie osiągnięta, wtedy dwaj zakonnicy, którzy otrzymali największą ilość głosów, zachowują głos bierny, a tracą czynny. Zostaje wybrany ten z nich, który uzyska większość, w razie równej ilości głosów, starszy profesją lub starszy wiekiem, jeśli pod względem profesji są równi.

Przełożonego generalnego wybiera się na okres sześćioletni; można go wybrać ponownie tylko na drugie sześćościecie.

Przełożony generalny, wspomagany przez swą radę, rządzi i animuje Zgromadzenie w wypełnianiu jego misji w Kościele. W wierności natchnieniu ojca Dehona troszczy się on, uwzględniając różnorodność sytuacji, o jedność tego samego ducha i koordynację działalności. Funkcję tę pełni zwłaszcza przez wizytacje Zgromadzenia osobiście lub przez delegatów.

DG 132

1. Z wyjątkiem szczególnych przypadków przejęcie władzy przez nowego przełożonego generalnego dokona się w dniu zakończenia kapituły generalnej. Niemniej jednak sama kapituła, po skonsultowaniu z elektem, może absolutną większością głosów ustalić datę odmienną. W wypadku wyznaczenia takiej daty na czas po zakończeniu kapituły generalnej nie może ona przekroczyć trzech miesięcy od daty wyboru.
2. Wybrany przełożony generalny od momentu zaakceptowania swego wyboru wchodzi w skład prezydium kapituły jako wiceprzewodniczący lub jako przewodniczący w wypadku, gdy urząd przełożonego generalnego był nieobsadzony.
3. Zazwyczaj wizytacja kanoniczna przełożonego generalnego winna odbyć się w każdej prowincji przynajmniej raz w ciągu sześćdziesięciu lat. Natomiast w przypadku regionów i dystryktów zależnych od niego winien jej dokonać osobiście lub za pośrednictwem wizytatora wybranego przez niego spośród radnych generalnych jeden raz w czasie triennium właściwego przełożonego regionalnego lub dystryktowego.

133

Rada generalna składa się z co najmniej czterech radnych wybieranych przez kapitułę generalną, zgodnie

z normami i sposobem ustalonym przez
Dyrektorium generalne Zgromadzenia.

Wyboru tego dokonuje się w czterech pierwszych
głosowaniach bezwzględną większością
głosów ważnych, a w głosowaniu następnym
większością względną.

DG 133

1. Radnymi generalnymi winni być profesj po ślubach wieczystych od dziesięciu lat i w wieku co najmniej trzydziestu pięciu lat. Zanim przystąpi się do wyborów kapituła generalna ustali liczbę radnych na sześćciolecie.

Ich wybór dokonuje się po wyborze przełożonego generalnego, na drodze kolejnych i oddzielnych głosowań.

W wypadku równej ilości głosów oddanych na dwóch kandydatów, wybrany zostaje starszy profesją, a w drugiej kolejności, starszy wiekiem.

2. Na początku każdego sześćciolecia przełożony generalny, za zgodą swojej rady, mianuje spośród radnych kapłanów wikariusza generalnego Zgromadzenia. Staje się on pierwszym z radnych i podejmuje obowiązki, jakie zleci mu przełożony generalny. Ilekroć nastąpiłby wakat na urzędzie wikariusza, przełożony generalny, za zgodą swojej rady, mianuje go spośród radnych generalnych kapłanów, z wyjątkiem gdy wikariusz przejmuje urząd przełożonego generalnego.

3. Radni mogą być wybrani jedynie na drugi z rzędu sześcioletni mandat.

4. Pozostają oni na urzędzie aż do następnej wyborczej kapituły generalnej. Mogą być odwołani z urzędu przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady jedynie dla ważnych przyczyn.

Ze względu na słuszne i proporcjonalne powody mogą zrezygnować z urzędu, przedstawiając przełożonemu generalnemu swą rezygnację, która musi być zaakceptowana za zgodą jego rady. W wypadku wakatu któregoś z radnych generalnych przełożony generalny za zgodą swojej rady mianuje nowego radnego.

5. Radny generalny zazwyczaj nie powinien być ani sekretarzem generalnym, ani ekonomem generalnym.

134

W zarządzie i administracji oprócz radnych generalnych przełożonemu generalnemu pomagają inni współpracownicy generalni, a mianowicie: ekonom generalny, sekretarz generalny, prokurator generalny przy Stolicy Apostolskiej.

DG 134

1. Przełożony generalny, radni, ekonom oraz inni współpracownicy generalni, wymienieni w *Konstytucjach* w nr. 134, na czas trwania mandatu nie należą prawnie do prowincji, regionów i dystryktów podległych bezpośrednio przełożonemu generalnemu, z których pochodzą, ale wchodzą w skład kurii generalnej. Natomiast po zakończeniu ich urzędu przechodzą tym samym do jednostki pochodzenia.

2. Urząd sekretarza generalnego oraz prokuratora przy Stolicy Apostolskiej nie ma określonego czasu trwania; pozostaje on do roztropnego uznania przełożonego generalnego. Przyjęcie ich dobrowolnej rezygnacji i wyznaczenie ewentualnych następców należy do przełożonego generalnego po zapoznaniu się ze zdaniem jego rady.

3. Prokurator generalny przy Stolicy Apostolskiej zajmuje się sprawami Zgromadzenia w relacji do Stolicy Apostolskiej, zgod-

nie z wytycznymi przełożonego generalnego. W szczególności winien on być wezwany na posiedzenie rady, celem wysłuchania jego zdania, ilekroć prawo powszechne lub własne wymaga odniesienia się do Stolicy Apostolskiej.

4. Sekretarz generalny uczestniczy w posiedzeniach rady generalnej bez prawa głosu i z zadaniem sporządzania protokołów z posiedzeń tejże rady. Razem z przełożonym generalnym winien on podpisywać wszystkie dokumenty wydawane przez tego przełożonego. Jest on ponadto odpowiedzialny za prowadzenie sekretariatu i archiwum generalnego Zgromadzenia. Pod kierownictwem przełożonego generalnego jest on także koordynatorem pracy kurii generalnej.

5. W kurii generalnej mogą być ustanowione także inne zadania lub urzędy dla posługi całemu Zgromadzeniu, pod kierunkiem przełożonego generalnego. On sam, po wysłuchaniu zdania swojej rady, zatroszczy się o zamianowanie osób do tych zadań i określi czas trwania ich urzędów. Zadania i urzędy kurii generalnej wykonywane są zgodnie z zarządzeniami wydanymi przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady.

135

Ekonom generalny jest mianowany przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady, zgodnie z normami *Dyktorium generalnego*.

Pozostali współpracownicy generalni mianowani są przez przełożonego generalnego po wysłuchaniu zdania jego rady.

DG 135

1. Ekonom generalny mianowany jest, za zgodą rady, na okres trwania mandatu przełożonego generalnego; zamianowanie to winno się dokonać w ciągu roku od wyboru tegoż przełożonego general-

nego. Pozostaje on na urzędzie aż do kolejnej nominacji na następną kadencję lub aż do chwili przejęcia urzędu przez jego następcę.

2. Ekonomem generalnym winien być zakonnik po ślubach wieczystych od dziesięciu lat i w wieku co najmniej trzydziestu pięciu lat. Może być zamianowany jedynie na kolejną drugą kadencję, jak o tym mowa w pkt. 1, z zachowaniem tego, co określone jest w późniejszym pkt. 5.

3. Członek rady generalnej nie może równocześnie pełnić funkcji ekonoma generalnego, za wyjątkiem, gdy wakatu na tym urzędzie następuje po zwołaniu kapituły generalnej. Decyzję taką podejmuje przełożony generalny za zgodą swojej rady.

4. Jeśli ekonom generalny uzna, że ma słuszny i proporcjonalny powód, aby zrezygnować ze swego urzędu, winien przedstawić na piśmie motywy przełożonemu generalnemu, do którego należy decyzja przyjęcia dymisji, po zapoznaniu się ze zdaniem rady.

5. W wypadku wakatu na urzędzie ekonoma generalnego nowy ekonom mianowany jest do zakończenia mandatu urzędującego przełożonego generalnego. Okres ten nie jest wliczany do liczby ewentualnych przyszłych kadencji.

6. Zadaniem ekonoma generalnego jest zarządzanie dobrami Zgromadzenia zgodnie z normami prawa powszechnego Kościoła, prawa własnego Zgromadzenia i pod kierunkiem przełożonego generalnego. Jego bardziej konkretne zadania określone są w *Normach zarządzania dobrami* (NAB). Uczestniczy on w posiedzeniach rady generalnej, kiedy rozważane są kwestie z zakresu jego kompetencji i za każdym razem, gdy rada uzna to za stosowne, celem wyrażenia swej opinii, ale bez prawa głosu.

136

Kapituła generalna stanowi wybitny znak jedności i posłannictwa całego Zgromadzenia,

zebranego w jego reprezentantach.
Stanowi ona najwyższą władzę Zgromadzenia.

Kapituła generalna zwyczajna powinna być
zwołana każdorazowo, gdy trzeba przystąpić
do wyborów generalnych.

Kapituła ta zajmować się będzie również problemami
dotyczącymi całego Zgromadzenia.

W razie koniecznej modyfikacji *Konstytucji* wymaga się
większości $\frac{2}{3}$ głosów kapituły generalnej oraz aprobaty
Stolicy Apostolskiej, do której należy również prawo
ich autentycznej interpretacji.

DG 136

1. Kapituła generalna jest zwoływana przez przełożonego generalnego, po uzyskaniu zgody rady, przynajmniej dwanaście miesięcy przed otwarciem kapituły zwyczajnej i sześć miesięcy przed rozpoczęciem kapituły nadzwyczajnej.

2. W wypadku wakatu na urzędzie przełożonego generalnego kapituła jest zwoływana przez wikariusza generalnego i winna się odbyć nie później niż sześć miesięcy od momentu ogłoszenia wakatu, z wyjątkiem sytuacji, gdy wakat urzędu przełożonego generalnego następuje po zwołaniu kapituły zwyczajnej. Wtedy urząd przełożonego generalnego obejmuje wikariusz generalny lub radny wskazany przez poniższy nr 136,3 i trwa aż do zakończenia bieżącego sześćciolecia. Do przełożonego generalnego *ad interim* należy mianowanie, za zgodą rady, tylu radnych, by ich liczba osiągnęła czterech.

3. Gdyby z jakiegokolwiek przyczyny zaistniał wakat zarówno urzędu przełożonego generalnego, jak i wikariusza, najstarszy profesją radny kapłan przejmuje zwyczajny zarząd Zgromadzeniem

i zwołuje kapitułę generalną zgodnie z normami prawa własnego, z zachowaniem tego, co zostało powiedziane w nr. 136,2.

4. Zwołanie kapituły generalnej, tak zwyczajnej, jak i nadzwyczajnej, winno być dokonane na piśmie i określać zarówno datę rozpoczęcia i miejsce odbycia kapituły, jak i datę definitywnego zakończenia kapituł prowincjalnych, regionalnych i kapituł dystryktów zależnych od przełożonego generalnego. W wypadku kapituły nadzwyczajnej winny być także wskazane motywy jej zwołania i tematyka pracy.

137

Kapituła generalna nadzwyczajna może być zwołana przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady i po konsultacji z przełożonymi prowincjalnymi i regionalnymi, celem zajęcia się sprawami szczególnej wagi dla życia Zgromadzenia.

Powinna być ona zwołana przez przełożonego generalnego, kiedy domagają się tego $\frac{2}{3}$ przełożonych prowincjalnych i regionalnych.

Na mocy prawa członkami kapituły generalnej, tak zwyczajnej, jak i nadzwyczajnej, są: przełożony generalny, radni generalni, ekonom generalny, sekretarz generalny, prokurator przy Stolicy Apostolskiej (por. Konst. 134), przełożeni prowincjalni i regionalni. Do nich dołączają delegaci wybrani przez kapituły prowincjalne, regionalne i dystryktów zależnych od przełożonego generalnego, zgodnie z kryteriami wskazanymi przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady.

1. Przełożony generalny, po konsultacji przełożonych prowincjalnych i regionalnych oraz po zasięgnięciu zdania swojej rady, określi przy zwoływaniu kapituły liczbę delegatów przewidzianych dla każdej prowincji, regionu i dystryktu zależnego od przełożonego generalnego, proporcjonalnie do ilości zakonników w odpowiednich jednostkach.
2. Poza motywami wynikającymi z prawa powszechnego głos czynny i bierny traci zakonnik, który przedstawił swojemu przełożonemu wyższemu podanie o przeniesienie do stanu świeckiego, o inkardynację do którejś z diecezji lub też ten, który prosił i otrzymał pozwolenie na zamieszkanie poza domem zakonnym, dopóki nie powróci do wspólnoty, chyba że zarówno prośba, jak i zezwolenie zostały podjęte z powodu studiów, apostołatu, zdrowia czy trudnych sytuacji rodzinnych. To samo dotyczy zakonników, wobec których własny przełożony wyższy wydał deklarację o bezprawnej nieobecności we wspólnocie.
3. Ogólna liczba delegatów z wyboru na kapitułę generalną będzie zawsze przynajmniej o jednego wyższa od liczby członków „z prawa”.
4. Wszyscy zakonnicy prawnie powołani na kapitułę generalną winni w niej uczestniczyć, chyba że chodzi o uzasadnioną prawem nieobecność, którą ocenia przełożony generalny.
5. Przełożeni prowincjalni i regionalni, którzy nie mogą wziąć udziału w kapitule, zastępowani są zgodnie z prawem przez ich właściwego wikariusza lub pierwszego radnego. Gdyby któryś z nich został wybrany delegatem, wówczas jest on zastępowany z tego tytułu przez zastępcę delegata, zgodnie z kolejnością wyborów.
6. Miejsce delegatów, którzy nie mogą brać udziału w kapitule, zajmują zastępcy delegatów, według kolejności wyborów.

7. W formie pomocy dla członków kapituły z prawa i delegatów z wyboru przełożony generalny, z głosem doradczym swej rady, może zaprosić jako obserwatorów innych zakonników ze wspólnot terytorialnych czy innych sektorów działalności niereprezentowanych na kapitule oraz innych członków zgodnie z regulaminem kapituły.

8. Po rozpoczęciu kapituły niedopuszczalne jest jakiekolwiek zastępstwo za należących do niej członków, z wyjątkiem przełożonego generalnego i radnych, których wybrała kapituła. Dotyczy to również sytuacji, gdy znika przeszkoda, dla której członkowie zostali zastąpieni.

9. Przygotowanie kapituły generalnej będzie powierzone komisji przygotowawczej, podległej przełożonemu generalnemu i jego radzie, która wypełniać będzie swoją pracę w kontakcie z prowincjami, regionami i dystryktami. Komisja ta ustanawiana jest przez przełożonego generalnego za zgodą jego rady.

10. Podczas kapituły przełożony generalny ze swoją radą nadal załatwiają bieżące sprawy zwyczajnego zarządzania, chyba, że sama kapituła zdecyduje, że leży to w jej kompetencjach.

138

Decyzje kapituły generalnej pozostają w mocy jedynie do czasu promulgowania decyzji następnej kapituły generalnej, chyba że zostaną przez nią na nowo zatwierdzone.

DG 138

1. Do kapituły generalnej należy przede wszystkim:
 - zachowanie duchowej spuścizny Zgromadzenia, o czym mowa w kan. 578, i promowanie w harmonii z nią adekwatnej odnowy;
 - zajmowanie się sprawami większej wagi dla życia Zgromadzenia;

- wybór przełożonego generalnego i jego rady;
 - zmiana norm *Konstytucji*, o czym mowa w nr. 136;
 - zmiana *Dyrektorium generalnego* i *Norm zarządzania dobrami* (NAB);
 - podejmowanie innych decyzji, które wszyscy zobowiązani są zachowywać (kan. 631 § 1);
 - formułowanie zaleceń dla przełożonego generalnego i jego rady oraz dla innych przełożonych wyższych Zgromadzenia.
2. Zmiany w *Dyrektorium generalnym* i w *Normach zarządzania dobrami* (NAB) będą zatwierdzane przez kapitułę generalną absolutną większością głosów.
3. Zarówno decyzje (wnioski) kapituły generalnej, o których mowa w nr. 138 *Konstytucji*, jak i zalecenia, o których mowa w nr. 138.1 *Dyrektorium generalnego*, zatwierdzane są większością absolutną.
4. Zmiany *Konstytucji*, *Dyrektorium generalnego* i innych zbiorów prawa własnego na płaszczyźnie całego Zgromadzenia promulgowane są dekretem przełożonego generalnego i wchodzi w życie po upływie miesiąca od ich publikacji. Wszystkie inne normy winny być promulgowane do trzech miesięcy od zamknięcia kapituły generalnej i wchodzi w życie po miesiącu od ich publikacji, chyba że kapituła generalna zadecydowała inaczej.

139

Przynajmniej raz w czasie swojej kadencji przełożony generalny, za zgodą swojej rady, zwoła konferencję generalną o charakterze doradczym.

DG 139

1. Członkami konferencji generalnej są: przełożony generalny, który jej przewodniczy, radni, ekonom generalny i sekretarz ge-

neralny, przełożeni prowincjalni, regionalni i dystryktów zależnych od przełożonego generalnego. Dołączają do nich ci, których powoła przełożony generalny, po uprzedniej konsultacji przełożonych wyższych i swojej rady.

2. Oprócz konferencji generalnej przełożony generalny, za zgodą swojej rady, zwoła zebranie przełożonych wyższych Zgromadzenia przynajmniej dwa razy w czasie swego sześćciolecia; jeśli przełożony generalny uzna za stosowne, mogą w tym zebraniu uczestniczyć również przełożeni dystryktów. Takie zebranie, które posiada charakter jedynie konsultatywny, ma za zadanie analizowanie sytuacji Zgromadzenia i jego struktur, weryfikowanie wykonania decyzji i innych programów zatwierdzonych przez kapitułę generalną oraz zajmowanie się problemami o szczególnej ważności tak dla całego Zgromadzenia, jak i jego poszczególnych jednostek.

3. Przełożony generalny, za zgodą swojej rady, może ustanowić jako pomoc dla zarządu generalnego sekretariaty generalne, komisje lub inne podobne organy dla animacji określonego sektora Zgromadzenia, celem badania problemów, przygotowania rozwiązań i programów.

4. Konferencje przełożonych wyższych mogą być tworzone na poziomie stref geokulturowych. Statuty takich konferencji podlegają zatwierdzeniu ze strony przełożonego generalnego za zgodą jego rady.

CZĘŚĆ PIĄTA

ADMINISTRACJA DOBRAMI MATERIALNYMI

W zarządzaniu dobrami doczesnymi,
 jak i w całym naszym życiu
 ostateczną normą i najwyższą regułą
 dla nas zakonników
 powinna być Ewangelia (por. DZ 2).

Ze wspólnotowego charakteru
 własności dóbr zakonnych
 wypływa odpowiedzialność za nie wspólnoty jako takiej,
 jak również współodpowiedzialność wszystkich.

Ekonomowie, pod odpowiedzialnym kierownictwem
 przełożonych i ich rad,
 są administratorami tych dóbr;
 będą oni informować i konsultować wspólnotę
 w szczerym i braterskim dialogu,
 zwłaszcza o kierunkach działania
 czy ważniejszych decyzjach.

DG 141

Ekonomowie jako zarządzający dobrami Zgromadzenia, poza tym, że działają w zależności od własnych przełożonych i ich rad, winni stosować się do prawa powszechnego i własnego, szczególnie zaś do *Norm zarządzania dobrami* (NAB).

Nasz sposób administrowania i zarządzania dobrami
 winien być świadectwem życia ewangelicznego.

Sprawiedliwość, umiar, pomoc
i wzajemne dzielenie się z innymi
będą dla nas zasadami postępowania.

Zachowamy je w sprawach ekonomicznych,
przy nabywaniu, zachowaniu, podziale
i używaniu dóbr doczesnych.

143

Starając się o odpowiednie zaopatrzenie
osób i wspólnot w dobra i o rozwój dzieł,
będziemy zwracać uwagę na obowiązek solidarności,
na potrzeby biednych i Kościoła
oraz będziemy unikać wszelkiego luksusu,
nieumiarkowanego poszukiwania zysku
i gromadzenia dóbr.

144

Tak pojęta i praktykowana administracja dóbr
jest prawdziwą służbą wspólnotową i kościelną.

145

Zgromadzenie jako takie, a także każda prowincja, region,
dystrykt czy wspólnota lokalna, jako osoby prawne,
mają prawo nabywania, posiadania i administrowania
dobra doczesnymi. Jednak własność wspólnot,
regionów i prowincji jest własnością podporządkowaną,
zgodnie z partykularnym prawem Zgromadzenia.

W administrowaniu dobrami zachowujemy powszechne prawo kościelne i cywilne oraz rozporządzenia naszego prawa partykularnego, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i naszych sumień oraz dla bezpieczeństwa podejmowanych działań.

Akty nadzwyczajnego zarządzania dobrami podlegają zatwierdzeniu kompetentnego przełożonego wyższego, za zgodą jego rady, a ponadto, w wypadkach przewidzianych przez prawo powszechne, aprobachie Stolicy Apostolskiej.

ZAKOŃCZENIE

Kształtując nasze życie według tych *Konstytucji*,
 zgodnie z wymogami naszej profesji,
 utwierdzać się będziemy w wierności
 dla naszego powołania i misji
 Księży Najświętszego Serca Jezusowego.

Nasze życie zakonne
 jest uczestnictwem w rozwoju,
 próbach i poszukiwaniach świata i Kościoła.

Dlatego spotyka się z nieustannym
 kwestionowaniem i wyzwaniem.
 Jesteśmy zobowiązani
 do refleksowania i wyrażania na nowo
 jego misji, form obecności i świadectwa.

Pewni niezawodnej wierności Boga,
 zakorzenieni w miłości Chrystusa,
 jesteśmy świadomi,
 że nasz wybór życia zakonnego,
 aby mógł pozostać żywy,
 wymaga ciągłego spotkania z Panem na modlitwie,
 ustawicznego nawracania się do Ewangelii,
 dyspozycyjności serca
 i postawy otwartej na przyjęcie **Bożego dzisiaj**.

INDEKSY

I. INDEKS ANALITYCZNY

- numery *Konstytucji* oznaczono drukiem **pogrubionym**
- numery *Dyrektorium generalnego* z inicjałem DG oznaczono *kursywą*

Administracja (*por.* → **Dobra materialne**)

- dobra dziedziczne **45**
- dobra wspólnoty lokalnej **119**
- dystryktu *DG 121,3*
- prowincji **128 DG 128,3 129,5**
- Zgromadzenia **145 DG 135,6**
- funduszami kurii generalnej *DG 51,2*
- dziełami kościelnymi *DG 32,1*
- dobrami związanymi z urzędami i powierzonymi zadaniami *DG 54,5*
- duch i normy **140-146 DG 51,1-5**
- służba wspólnocie i Kościołowi **144**
- akty nadzwyczajnego zarządzania dobrami **146**
- zachowanie prawa kościelnego i cywilnego **146**

Adoracja (*por.* → **Eucharystia**)

- w służbie Kościoła **31**
- wymóg naszego powołania **83**
- czas adoracji **79b**

Akolitat (*por.* → **Urząd**)

- *DG 96,2*

Apostolat (*por.* → **Misja**, → **Służba**)

- ojca Dehona **5**
- w naturze Zgromadzenia **1 4-5 6 30**
- zgodnie z duchem wynagrodzenia **23**
- *owocność naszego poświęcenia 27* przez: celibat poświęcony Bogu **41 43** | ubóstwo i służbę dla Królestwa **48 50-52** | życie wspólnotowe i apostołstwo **60-62 70** | modlitwa apostołska **76**

- *ukierunkowanie apostolskie* **30 31 32** przez: troskę o biednych **31** | działalność misyjną **31 33** | adorację pojętą jako służbę Kościołowi **31**
- w Kościele powszechnym i lokalnym **32 34 DG 34,1-2**
- formacja apostolska **91 93 94 99 104**

Archiwum

- zachowanie testamentu i innych dokumentów *DG 45,6* oraz tekstów pierwszej profesji *DG 100,6*
- odpowiedzialność sekretarza generalnego za archiwum generalne *DG 134,4*

Asceza

- aby żyć obowiązkami wypływającymi z celibatu **42**
- osobista reguła życia **71**
- skupienie **71**
- używanie środków masowego przekazu **71 DG 71**
- czas ciszy i samotności **79**

Bierzmowanie

- sakrament i powołanie **13**

Biskup (ordynariusz miejsca, konferencja biskupów)

Jego interwencja:

- konkretne zaangażowania **34**
- apostolski projekt wspólnoty *DG 59*
- publikacje **79e**
- formacja do urzędów i święceń *DG 96,2*
- erygowanie domu **116**
- zniesienie domu *DG 116,10*
- eksklaustracja zakonnika duchownego *DG 105,2*
- zawieranie umów *DG 121,3 123,2*

Celibat poświęcony Bogu (*por. → Czystość*)

- dar od Boga **41**
- ślub **8 40** i zobowiązania z niego wypływające **41**
- dla wolności serca **42**
- celibat poświęcony i miłość braterska **42**
- celibat poświęcony i wspólnota **42**
- celibat poświęcony i świadectwo **43**

Charyzmat

- ojca Założyciela **1 87**
- charyzmat proroczy **27**
- w rozpoznawaniu powołań **86 87**

Chrystus (Jezus Chrystus)

Określenia Chrystusa:

- Syn Boży **2 19** | Zbawiciel **2** | Pan **19** | Nowy Adam **10** | Pierwszy, Ostatni, Żyjący **11** | Serce ludzkości **19** | Sługa **56**

Miłość Chrystusa:

- **3 4 18 23 43 63 68 77 81 147**

Ofiara Chrystusa:

- **6 40 41 79 81 109**

Dzieło Chrystusa:

- Zbawienie **3 20** | pojednanie **7** | zwiastowanie Królestwa **10 11** | dopełnienie **20** | Kościół, Ciało Chrystusa **25 38 106** | dla biednych **28 44**

Nasze życie w Chrystusie:

- zjednoczenie z Chrystusem **4 5 14 16-18 21 22 26 40 79 83 85**
- w ślad za Chrystusem **9 13 14 41 59 86**
- znać Chrystusa **16 18 21 78**
- odpowiedzieć na miłość Chrystusa **4 23**
- świadczyć o miłości Chrystusa **60 67**
- w posłuszeństwie **10 53**
- oczyszczenie przez Chrystusa **29**
- wolność **40 57**
- braterstwo **65 106**

Chrzest

- a powołanie zakonne **13**

Cierpienie

- w kulcie miłości i wynagrodzenia **7 24 25**
- nasza miłość do tych, którzy cierpią **18**
- solidarność w cierpieniu **8**

Czystość (por. → Celibat poświęcony Bogu)

- żyć w doskonałej czystości **41**

Decentralizacja

- *jedność i decentralizacja* **112-114**
- kryteria **113**
- władza przełożonych **113**
- pomocniczość **114**

Dehon

- jego łaska i jego charyzmat **1**
- jego doświadczenie wiary **2-5 16**
- ojciec Dehon i Najświętsze Serce Jezusa **2 3**
- uwrażliwienie na grzech **4**
- formy jego wynagrodzenia **4 5**
- idea założenia Zgromadzenia **6 7 26**
- orientacje apostołskie **30-33**
- domy adoracji *DG 83,2*
- święci patronowie *DG 85*
- idea wynagrodzenia *DG 81*

Nasza dynamiczna wierność Założycielowi:

fundamentalna jedność Zgromadzenia **112** | formacja sercańska *DG 91,2* | uczniowie ojca Dehona **17 52** | przyczyniać się, by jego charyzmat przynosił owoce **87** i żyć jego dziedzictwem **26** | w jedności z Chrystusem **16 17** | według *Ecce venio 7 58 95* i *Sint unum 95* | świadczyć o miłości Chrystusa **43** | w działalności apostołskiej **94** | dla królestwa sprawiedliwości **32** | poprzez obecność wśród biednych **52** | w życiu modlitwy **79b** | inspiracja zarządu generalnego **129**

Diakonat (por. → Świecenia)

- kryteria formacji *DG 96,2*
- kandydaci do diakonatu *DG 96,3*
- dopuszczenie w dystrykcie *DG 121,3*
- informowanie członków jednostki przed dopuszczeniem *DG 103,2*
- przesłanie zaświadczenia o święceniach *DG 96,4*

Dialog

- warunki **67**
- w życiu wspólnotowym **55 73 109**
- dialog interpersonalny **72**
- w formacji **92**
- w administracji dóbr **141**
- organy dialogu **110**

Dobra materialne (*por. → Administracja*)

- obowiązki wypływające ze ślubu ubóstwa **45**
- dzielenie się dobrami **46**
- administracja dóbr wspólnoty lokalnej **119** |
provincialnej **128** | generalnej **135** | dziełami kościelnymi
DG 32,1, związana z powierzonymi zadaniami *DG 54,5*
- przeznaczenie dóbr prowincji zniesionej *DG 124,3*

Doświadczenie

- wiary ojca Dehona **1 16**
- nasze doświadczenie wiary **9 16**
- doświadczenie miłości **2**

Duch Święty

Obecność Ducha Świętego:

- w wyznawaniu Chrystusa **9**
- w człowieku o sercu nowym **3**
- dar Ducha Świętego **11**

W naszym życiu zakonnym:

- u początków Zgromadzenia **1**
- w rozwijaniu życia zakonnego **15**
- w naszym przybliżaniu się do tajemnicy Chrystusa **16**
- zaangażowanie w celibat i otwarcie się
na Ducha Świętego **42**
- posłuszeństwo i wrażliwość na Ducha Świętego **57**
- życie wspólnotowe i dar Ducha Świętego **59**
- przyjęcie Ducha Świętego w modlitwie **78**

W naszym posłannictwie:

- wynagrodzenie, przyjęcie Ducha Świętego **23**

- dla uświęcenia wspólnoty ludzkiej **31**
- w duszpasterstwie powołań **86 87 89**

Duszpasterstwo

- powołań **86-90**
- braki w duszpasterstwie Kościoła **5**
- nasza dyspozycyjność duszpasterska **30 DG 59**
- wizytacje przełożonych jako spotkania duszpasterskie **114**

Dymisoria

- **DG 96,3**

Dyrektorium dystryktowe

Odniesienia w numerach: **DG 8,3 113,1-2 120,3 120,5**

- pojęcie **DG 8,3**
- przyjęcie **DG 113,1-2 120,5**
- konieczność *Dyrektorium dystryktowego* dla erygowania dystryktu **DG 120,3**

Dyrektorium generalne

Odniesienia w numerach: **73 96 98 111 120-123 126-129 132**

133 135 DG 8,1 8,3 32,1 59 73,1 111,3 114,2 115,3 120,1 120,5 121,2 121,4 124,4-5 127,5 129,5 138,1-4

- zatwierdzenie i promulgacja **DG 8,1**
- zmiany **DG 138,1-2**
- ogłoszenie i wejście w życie **DG 138,4**

Dyrektorium partykularne

Odniesienia w numerach: **32 73 96a 99 100 111 117-119**

121 DG 8,3 8,6 69,2-3 73,1 79,3 80,3 91,1 91,3 96,2 98,4 103,1-2 104,2 110,3 111,2-3 114,2 117,2 117,7 118 121,3 126,4

- pojęcie i ważność **DG 8,3**

Dyrektorium prowincjalne

Odniesienia w numerach: **79b 113 126-129 DG 8,3 115,1**

124,2 127,1-3 127,5 127,8 128,2-3 129,3 129,5-6 130,1-2

- pojęcie **DG 8,3**
- przyjęcie i modyfikowanie *Dyrektorium prowincjalnego* **113 DG 129,5**

Dyrektorium regionalne

Odniesienia w numerach: **113 123 DG 8,3 122,1 123,2**

- pojęcie **DG 8,3**
- przyjęcie, zatwierdzenie **113**

Dyspensa

- od ślubów czasowych **DG 105,3**

Dyspozycyjność (por. → Oblacja, → Oddanie)

- Jezusa w posłuszeństwie **53**
- nasza dyspozycyjność wobec maluczkich w jedności z Chrystusem **18**
- w życiu wspólnotowym **54**
- dla odnowy życia zakonnego **147**
- formacja do dyspozycyjności **95**
- Maryja wzorem dyspozycyjności w wierze **85**

Dystrykt

Odniesienia w numerach: **8 68 74 75 90 107 120 121 129 137**

145 DG 8,3 15 33,2 34,1 51,1-2 59 69,1-2 91,1 98,1 100,3 100,6 100,8 100,10 100,12 111,2-3 113,1-2 114,1-2 115,2 116,3 116,9 117,4 120,1-5 121,1-4 124,4 132,3 134,1 136,4 137,1 137,9 139,1

- Dyrektorium dystryktowe **DG 8,3**
- studiowanie rozwoju **DG 15**
- dyspozycyjność członków poza własnymi granicami **DG 33,2**
- pomoc dla dystryktu w trudnościach **DG 51,1-2**
- przynależność do dystryktu po profesji **DG 100,8**
- kryteria ustanowienia nowych wspólnot w dystrykcie **DG 59**
- głosowanie w dystrykcie **DG 69,1-2**
- *Zasady formacji (Ratio formationis)* dla dystryktu **DG 91,1**
- rytuał przyjęcia **DG 98,1 100,3**
- wizytacja dystryktu **DG 114,1-2**
- zadania pierwszego radnego **DG 115,2**
- status wspólnot dystryktu **DG 116,9**
- pojęcie, erygowanie, zmiany, zniesienie **120**

- wymagania dotyczące erygowania *DG 120,3*
- przełożony dystryktu *DG 121,1-3*
- uprawnienia zarezerwowane przełożonemu wyższemu *DG 121,3*
- ekonom dystryktu *DG 121,3*
- rada dystryktowa *DG 121,4*
- osobowość prawna **145**

Dystrykt zależny od przełożonego prowincji:

przynależność prawna członków dystryktu **120 129**

DG 100,8 | *Dyrektorium dystryktowe DG 113,2* |

część prowincji *DG 120,1* | zatwierdzenie nominacji przełożonego dystryktu *DG 121,1*

Dystrykt zależny od przełożonego generalnego:

120 137, przynależność prawna członków dystryktu

DG 100,8 120,1 | miejsce formacji początkowej

DG 100,12 | *Dyrektorium dystryktowe DG 113,1* |

część Zgromadzenia *DG 120,1* | kapituła dystryktowa

DG 120,4-5 136,4 | wizytacja kanoniczna przełożonego

generalnego *DG 132,3* | delegaci dystryktu na kapitułę

generalną *DG 137,1* | udział przełożonego dystryktu

w konferencji generalnej *DG 139,1*

Dzielenie się

- Chlebem **17**
- dobrami **46 51 63 142 DG 51,1**

Dzieło kościelne

- powierzenie i umowa *DG 32,2*
- odpowiedzialny oraz akty administracji nadzwyczajnej *DG 32,2*

Ekonom

- normy generalne administracji **141 DG 141**

Ekonom generalny:

- **134** | nominacja **135** | nominacja i kadencja *DG 135,1 135,5* | wymagane warunki *DG 135,2* | rezygnacja *DG 135,4* | zadania *DG 135,6* | administracja funduszami generalnymi *DG 51,2* | spreczne obowiązki *DG 135,3*

133,5 | przestaje należeć do swojej jednostki *DG 134,1* |
członek kapituły generalnej **137** i konferencji generalnej
DG 139,1 | uczestnictwo w posiedzeniach rady generalnej
DG 135,6

Ekonom prowincjalny:

- mianowanie i funkcja **128 129** *DG 127,6 128,1-3 129,5*

Ekonom regionalny:

- **123**; potwierdzenie mianowania *DG 123,2*

Ekonom dystryktu:

- **121**, mianowanie *DG 121,3*

Ekonom lokalny:

- mianowanie i funkcja **119** | kadencja *DG 119,1* |
kumulacja obowiązków *DG 119,2*

Eksklaustracja

- udzielona przez przełożonego generalnego *DG 105,2*

Eucharystia (*por. → Msza św.*)

- *wierni w łamaniu Chleba* **80-84**
- źródło i szczyt życia chrześcijańskiego i zakonnego **80**
- ofiara Nowego Przymierza **81**
- dla odkrywania tajemnicy Chrystusa **17 84**
- codzienna celebacja **81**
- nasze posłannictwo adoracji **31 83**
- skuteczność w całym życiu **5 81**
- preferowanie koncelebry *DG 80,1*
- intencje mszalne *DG 80,2-3 81*
- kaplica *DG 83,1*

Ewangelia

- natchnienie naszego Zgromadzenia **1**
- nasze życie w służbie Ewangelii **25 33 34**
- w ciągłym nawracaniu się do Ewangelii **147**
- ubóstwo według Ewangelii **46 52**
- najważniejsza norma działania **140 142 144**
- formacja w nowicjacie **98**

Formacja (domy formacyjne)

- różne aspekty **91-93 DG 91,1-3**
- cel **94 95**
- odpowiedzialność wspólnotowa **88 91**
- dla jedności apostołskiego życia zakonnego **93**
- kryteria formacji **DG 96,2**
- *formacja stopniowa* **96-104 DG 96-104**: w postulacie **97** | w nowicjacie **98-99 DG 98-99** | po pierwszej profesji **100-103 DG 100 102 103** | po profesji wieczystej **104**
- formacja wspólna **DG 8,5**
- specyficzna dla braci **DG 8,6**
- formacja księży i świeckich **DG 34,2**
- funkcja wychowawcy **DG 91,3**
- prezentacja kandydatów **DG 96,1**
- informacja o kandydatach dla jednostki **DG 103,2**
- miejsce formacji początkowej **DG 100,12**
- *formacja stała (ciągła)* **104 DG 104,1-3**
- *domy formacyjne*: do tego przystosowane **DG 100,12** | domy międzyprovincialne **DG 100,12** | studia na innych uczelniach **DG 100,13** | rada domowa **DG 118**

Głos (czynny, bierny)

- zakonnicy po ślubach wieczystych **DG 111,1**
- zakonnicy po ślubach czasowych **129 DG 111,2**
- zakonnicy w domach podległych bezpośrednio przełożonemu generalnemu **DG 116,3**
- wybór delegatów do kapituły prowincjalnej **129**
- utrata głosu czynnego i biernego **DG 137,2**

Głosowanie

- *przy wyborach*: przełożony generalny **132** | radni generalni **133**
- głosowanie tajne w radzie **DG 110,1**

Gościnność

- **63 DG 63,2**

Grzech

- wrażliwość ojca Dehona **4**
- odmowa miłości z powodu nędzy ludzkiej **4**

- w naszym życiu wynagrodzenia: dostrzeganie **22 79** |
środek zaradczy przez miłość **7** i nawrócenie **79**

Instytut (*por.* → **Zgromadzenie**)

- tytuł **1**
- początek **2**
- natura i natchnienie **1 8**
- charakter własny **6**
- osobowość prawna **6**
- podział na jednostki **8**
- definicja kanoniczna **8**
- zasady i przepisy (*por.* → **Prawo**, → **Dyrektorium**,
→ **Wspólnota**, → **Administracja**)
- życie wspólnotowe **70**
- na mocy ślubów **101**
- w posłuszeństwie **54**
- w służbie Kościołowi **16**
- formacja do życia w Zgromadzeniu **94**
- przejście z innego instytutu *DG 105,5*

Interwencje prawne:

- zarządzanie dobrami dziedzicznymi *DG 45,3*
- alienacja dóbr dziedzicznych w nagłym przypadku
DG 45,4
- rozkazy formalne *DG 54,2-3*
- prezentacja kandydatów *DG 96,1*
- promowanie formacji ciągłej *DG 104,2*
- dopuszczenie do profesji w niebezpieczeństwie śmierci
DG 100,5

Inwestycje

- które sprzeciwiają się pokojowi *DG 51,5*

Jednostka

*Odniesienia w numerach: 74 DG 32,1-2 33,2 33,4 51,2 100,9-
-11 103,2 120,2 124,4 139,2*

Jedność (Zgromadzenia) (*por.* → **Komunia**)

- w *Sint unum* **8 DG 63,1**
- w równości **8**

- w posłudze władzy **106-107**
- *jedność i decentralizacja* **112-114**
- we wspólnocie **63**
- poprzez aktywne uczestnictwo **75**
- odpowiedzialność przełożonych **112**
- przez wizytacje przełożonych wyższych **114**
- dla dobra Kościoła **112**
- przez jedność Kościoła i dzięki Eucharystii **84**

Kapituła

- organ dialogu **110**
- władza nadzwyczajna i kolegialna **125 131**

Kapituła dystryktowa

- pojęcie *DG 120,4*
- zadania *DG 120,5 113,1*

Kapituła generalna

- władza **131**
- zadania **136 DG 137,10 138,1-4**
- *częstotliwość zwoływania*: kapituły zwyczajnej **136 DG 136,1 137,1** | kapituły nadzwyczajnej **137 DG 136,4** | podczas wakatu urzędu przełożonego generalnego *DG 136,2-3*, sposób zwołania *DG 136,4*
- skład **137 DG 137,1-8**
- regulamin *DG 8,2*
- obserwatorzy *DG 137,7*
- *normy wyborów*: przełożonego generalnego **132** | radnych generalnych **133 DG 133,1**
- modyfikacja *Konstytucji* **136 DG 138,1**
- zatwierdzenie i modyfikacja *Dyrektorium generalnego* *DG 8,1 138,1-2*
- modyfikacja prawa własnego *DG 138,1-2*
- decyzje i zalecenia *DG 138,3*
- przeznaczenie dóbr prowincji zniesionej *DG 124,3*
- rozkazy formalne *DG 54,2*
- weryfikacja administracji funduszami generalnymi *DG 51,2*

- objęcie władzy przez przełożonego generalnego *DG 132,1*
- przewodniczenie kapitule generalnej *DG 132,2*
- komisja przygotowawcza *DG 137,9*

Kapituła prowincjalna

- władza **125**
- kompetencje *DG 129,5*
- częstotliwość **129**
- zwoływanie *DG 129,1-2*
- skład i przebieg **129** *DG 129,3-4*
- w formie zgromadzenia ogólnego (*assembleare*) **129**
DG 129,4
- sposoby wyboru **129**
- zatwierdzenie *Dyrektorium prowincjalnego* **113**
- zatwierdzenie i ogłoszenie decyzji **129**
- rozkazy formalne *DG 54,2*
- komisja przygotowawcza *DG 129,5*
- większość decyzyjna *DG 129,6*

Kapituła regionalna

- rozkazy formalne *DG 54,2*
- zatwierdzenie *Dyrektorium regionalnego* **113**

Kapłaństwo

- dla urzędu przełożonego **111**, regionalnego **123**,
prowincjalnego **126**, generalnego **132**, wikariusza
generalnego *DG 133,2*

Komisja

- przed kapitułą prowincjalną *DG 129,5*
- przygotowująca kapitułę generalną *DG 137,9*
- komisje lub sekretariaty generalne *DG 139,3*
- komisje lub sekretariaty prowincjalne *DG 130,2*

Komunia (por. → Jedność, → Zjednoczenie)

- z Chrystusem w świecie **22** | z miłością Chrystusa do
Ojca **23** | w cierpieniu Chrystusa **24**
- z życiem Kościoła dla sprawiedliwości **32**
- nowa ludzkość, zjednoczenie w Królestwie **43** |
zjednoczenie braterskie **65**

- Eucharystia dla zjednoczenia **84**
- z naszymi zmarłymi **69**

Konfederacja → Prowincja (konfederacyjna)

Konferencja (*por.* → Zgromadzenie)

- na różnych szczeblach **110**
- konferencja generalna **139**: członkowie *DG 139* | prezentacja sprawozdania z funduszy *DG 51,2*
- konferencja prowincjalna *DG 130,1*
- konferencja episkopatu: dyrektywy dotyczące formacji *DG 96,2*
- konferencja przełożonych wyższych obszarów geokulturowych *DG 139,4*

Konsekracja → Ślub

Konstytucje

Odwołanie w numerach: DG 8,3 120,5 121,2 129,5 138,1 138,3-4

- zatwierdzane przez Kościół **108 136 DG 8,1**
- zmiany **136 DG 138,1**
- promulgacja zmian *DG 138,4*
- autentyczna interpretacja **136**
- obowiązek wierności **147**

Konsultacje

- przed każdą nominacją *DG 111,3*
- w domach podlegających bezpośrednio przełożonemu generalnemu *DG 116,3*
- *we wspólnocie lokalnej*: trzeci mandat przełożonego lokalnego *DG 117,2* | dla utworzenia rady lokalnej *DG 118* | określenie statusu wspólnoty *DG 116,9*
- odpowiedzialnych za formację i członków wspólnoty przy dopuszczeniu kandydatów *DG 96,1*
- mistrza nowicjatu *DG 98,5*
- *przełożonego wyższego*: ustanowienie wspólnoty zależnej od przełożonego generalnego *DG 116,1* | przed rozpoczęciem procedury konsultacji związanej z nominacją *DG 126,4* | przed zwołaniem kapituły

generalnej *DG 137,1* | przed nominacją członków konferencji generalnej *DG 139,1*

- dla ustanowienia kompetencji przełożonego dystryktu *DG 121,3*, przełożonego regionu *DG 123,2*
- biskupa diecezjalnego w celu zniesienia domu zakonnego *DG 116,10*

Kościół

W ogólności:

- wspólnota miłości **3 81** | Ciało Chrystusa **106** | oświecony przez Ducha Świętego **15** | osłabiony przez grzech **4 7** | duszpasterskie braki **5**

W Kościele:

- misja Założyciela **1** | charyzmat Zgromadzenia **1 6** | Zgromadzenie apostołskie **30** | nasze doświadczenie wiary **9** | nasze doświadczenie zakonne **15 101 114** | nasza łączność z Kościołem **82 101 102**

W służbie Kościoła:

- przez nasze powołanie **6 16 26 30 32 34 54 59**
- przez wierność jego nauczaniu **37 51 96a**
- przez słuchanie słowa Bożego **57**
- przez sprawowanie Eucharystii **82** i adorację **31**
- przez wynagrodzenie **7 24 25**
- przez promocję sprawiedliwości i miłości **32**
- przez ubóstwo **46 51** i posłuszeństwo **54**
- przez kult maryjny **85**

Królestwo

- zwiastowane przez Chrystusa **10**
- w modlitwie Chrystusa **11**
- społeczność ziemską i królestwo Boże **38**
- aspiracje ludzi **37**
- ku pełni Królestwa **29**
- królestwo Serca Jezusowego i wynagrodzenie sercańskie **4**
- *w życiu zakonnym:*
 - prymat Królestwa **14 38** | celibat dla Królestwa **41 43** | potwierdzone przez życie wspólnotowe **60**

Kuria

generalna:

- członkowie *DG 134,1* | koordynator pracy kurii generalnej *DG 134,4* | inne zadania lub urzędy w kurii generalnej *DG 134,5*

prowincjalna:

- członkowie *DG 127,6* | archiwum kurii prowincjalnej *DG 45,6 100,6* | rezydencja przełożonego prowincji *DG 115,5*

regionalna:

- archiwum kurii regionalnej *DG 45,6 100,6* | rezydencja przełożonego regionalnego *DG 115,5*

dystryktowa:

- archiwum kurii dystryktowej *DG 45,6 100,6*

Lektorat (*por.* → **Urząd**)

- *DG 96,2*

Maryja

- obecność i doskonały wzór **85**
- jej *Ecce ancilla* **6 85**

Miłość (*por.* → **Miłość bezinteresowna**)

Doświadczenie ojca Dehona i nasze doświadczenie:

- aktywna obecność **2** | źródło zbawienia **3 28** | miłość bezinteresowna **35** i niedoceniana **4**, przeszkoda do miłości **29** | rozpoznana w Sercu Jezusa **2 21** i w Eucharystii **81** | objawienie miłości Ojca **10**, w Jego planie **19**

Nasze powołanie i misja:

- inicjacja **9** i poświęcenie **15** | zrozumieć miłość **18 21** | żyć miłością: miłość wzbudzona przez Chrystusa **20** | kult miłości **7**
- w jedności z oblacją Chrystusa **16**; odpowiedź na miłość **23**, zapobieganie brakom miłości **7**, głoszenie miłości Chrystusa **17** | jako prorocy miłości **7 17** | wejście w nurt miłości **21**, aby uleczyć ludzkość **25**, na chwałę i radość Boga **25**

- w profesji rad ewangelicznych **40**: w konsekrowanym celibacie **41 43** | w ubóstwie **46 51** | w posłuszeństwie **53**
- wspólnota i miłość braterska **67**
- kult eucharystyczny i miłość **81 84**
- formacja w prymacie miłości **95**
- podstawy jedności Zgromadzenia **106**

Miłość bezinteresowna (*por. → Miłość*)

- w Kościele, wspólnota miłości **3**
- aby żyć wiarą **9**
- profesja dążenia do doskonałej miłości **14**
- celibat poświęcony Bogu i miłość braterska **42**
- wobec współbraci chorych i w podeszłym wieku **68**
- wobec współbraci, którzy odeszli ze Zgromadzenia **DG 45,5**

Misja (*por. → Apostolat*)

- ojca Dehona **1**
- w zamiarze Założyciela **31**
- charyzmat prorocki **26**
- orientacje apostołskie **30**
- działalność misyjna **31**
- sposoby naszego uczestnictwa **34**
- misje osobiste i wspólnotowe **62**
- modlitwa otwarta na misje **78**
- formacja do misji **91**
- refleksja na temat misji **70 75 147 DG 34,1**
- wyznaczanie urzędów, które dotyczą misji Zgromadzenia **DG 8,4**
- kryteria **DG 8,4**
- pośród wyzwań świata **9**
- wynagrodzenie pośród świata **7 23**
- uniwersalna misja Kościoła **DG 33,1**
- misja poza naszymi granicami **DG 33,1**
- dla nowego świata **10**, bardziej ludzkiego **37**
- w wysiłku zmierzającym do wyzwolenia **36**
- rola cierpienia **24**

Mistrz nowicjatu (*por.* → **Nowicjat**)

- mianowanie **98**, mianowanie mistrza nowicjatu dla dystryktu *DG 121,3*
- potrzebne kwalifikacje *DG 98,2*
- kierownictwo nowicjuszy *DG 98,4*
- okresowe sprawozdania z funkcjonowania nowicjatu *DG 98,4*
- opinie dla właściwej rady jednostki *DG 98,5*

Modlitwa

- *wierni modlitwie 76-79*
- dla wierności osobistej **76 147**
- dla życia wspólnego **78 79**
- czas modlitwy wspólnotowej **79a.c**
- codzienna *DG 79,1*
- duch modlitwy i modlitwa osobista **79b**
- formacja do modlitwy **92**
- przystosowanie według wskazań Kościoła *DG 79,4*

Modlitwy za zmarłych

- po śmierci współbrata *DG 69,2*
- roczne za wszystkich zmarłych współbraci *DG 69,5*
- za papieża i biskupa diecezjalnego *DG 69,7*
- za przełożonego, radnych i współpracowników zarządu generalnego *DG 69,4*
- po śmierci rodziców *DG 69,3*
- roczne za rodziców i dobroczyńców *DG 69,6*

Msza św. (*por.* → **Eucharystia**)

- koncelebrowana *DG 80,1*
- intencje *DG 80,2-3*
- intencja wynagradzająca *DG 81*

NAB → **Normy zarządzania dobrami**

Nadzieja

- w naszym doświadczeniu wiary **9**
- Chrystus, nadzieja zbawienia **19**
- oczekiwanie ludzi **37**
- żywa nadzieja w miłości bratniej **64**

Naśladowanie Chrystusa

- w naśladowaniu Chrystusa **9-85**
- w wierze **9**
- przez powołanie zakonne **14**
- charyzmat **86**
- w celibacie konsekrowanym **41**
- w ubóstwie **44**
- w posłuszeństwie **53**
- w życiu wspólnotowym **59**
- w solidarności z ludźmi **29**

Nawrócenie

- nędza ludzka wzywa do nawrócenia **50**
- wezwanie do ustawicznego nawracania się **79 95**
- ustawiczne nawracanie się do Ewangelii **147**

Nie ma przeszkód (*nulla osta*)

- erygowanie wspólnoty lokalnej **116**
- nominacja przełożonego lokalnego na trzecie triennium **DG 117,2**
- wydatki nadzwyczajne dzieła kościelnego **DG 32,2**

Nieobecność

- poza domem nowicjatu **98b 99**
- poza wspólnotą **105**
- tylko do jednego roku **DG 105,1 121,3**
- deklaracja o nieprawnej nieobecności **DG 137,2**
- przełożonego **DG 115,2 118**

Nominacje

- poprzedzone konsultacją **DG 111,3**
- mistrz nowicjatu **98 DG 121,3**
- przełożony lokalny **117** | na trzecie triennium **DG 117,2**
- przełożony delegowany **DG 117,6**
- koordynator rezydencji **DG 116,8**
- przełożony dystryktu **121 DG 121,1**
- przełożony regionalny **123 DG 123,1**
- przełożony prowincjalny **126 DG 126,1-4**
- radni dystryktu **DG 121,4**

- radni regionalni **123**
- radni prowincjalni **127 DG 127,2**; zastąpienie radnego prowincjalnego **DG 127,5**
- wikariusz prowincjalny **DG 115,1**
- wikariusz generalny **DG 133,2**
- brakujący radny generalny **DG 136,2 133,4**
- ekonom dystryktu **DG 121,3**
- ekonom regionalny **123**, zatwierdzenie nominacji **DG 123,2**
- ekonom prowincjalny **DG 128,1-2**
- ekonom generalny **135 DG 135,1-2 135,5**
- sekretarz prowincjalny **DG 127,7**
- sekretarz generalny oraz prokurator generalny **135**
- sekretarz i prokurator misji **DG 127,8**
- pozostałe posługi lub urzędy w kurii generalnej **DG 134,5**
- komisja przygotowawcza kapituły generalnej **DG 137,9**

Normy zarządzania dobrami (NAB)

Odniesienia w numerach: DG 8,2 116,11 128,3 135,6 138,1-2 138,4 141

- zmiany **DG 138,1-2 138,4**
- ogłoszenie i wejście w życie **DG 138,4**

Nowicjat (por. → Mistrz nowicjatu)

- natura i cel **98**
- rozpoczęcie **DG 98,1**
- dom nowicjatu **98a-b**
- dopuszczenie **96b DG 98,1**, w niebezpieczeństwie śmierci **DG 100,5**
- ceremonia wstąpienia **DG 98,1**
- rola przełożonego lokalnego **DG 98,3**
- kanoniczny czas trwania **98b.d 99**
- orientacja apostolska **99**
- opuszczenie lub wydalenie **98e**

Nulla osta → Nie ma przeszkód

Obecność

- *obecność Boga i Chrystusa w świecie:*

miłość Ojca **9** | Królestwo **11** | odkupienie **12** | Chrystus
w życiu ludzi **22 28** | w życiu wspólnotowym **60** |
w Eucharystii **82 84**

- w życiu ojca Dehona **2**
- nasza obecność wśród ludzi: przez ubóstwo **52**
| w celibacie poświęconym **41** | konieczność
przystosowania naszych form obecności **147**

Oblacja (*por.* → **Dyspozycyjność**, → **Oddanie**)

- Zgromadzenie Oblatów **6**
- z Chrystusem i tak jak Chrystus **16 17 21 35 77**
- jedyna konieczność **26**
- oblacja wynagradzająca **6**
- ofiara Ojcu **22**
- za naszych braci **21** i wspólnotę ludzką **31**
- w uwrażliwieniu na wyzwania świata **35**
- według naszych orientacji apostoelskich **31**
- oblacja i cierpienie **24**
- oblacja i posłuszeństwo **53**
- oblacja i Eucharystia **81**

Obszary geokulturowe

- *DG 139,4*

Oddanie (*por.* → **Dyspozycyjność**, → **Oblacja**)

- w cierpieniu **24 68**
- w nędzy **44**
- Zgromadzeniu *DG 45,6*

Odkupienie

- już obecne **12**
- *nasze odkupienie:*
przez *Ecce venio* **6 57** | współpraca z dziełem
odkupienia **23** | włączenie się w nurt zbawczej miłości **21**
| uczestnictwo w zbawczej łasce **22** | ofiarowanie
cierpienia **24**

Odnowienie

- miesięczne *DG 79,3*

Odpowiedzialność (*por.* → Współodpowiedzialność)

- w ubóstwie **47 49**
- przełożeni dla dobra wspólnego **56**
- formacja do odpowiedzialności **89 92**

Ofiara

- obłacja ojca Dehona **5**
- w posłuszeństwie **53**
- ofiara eucharystyczna **81**
- ofiara duchowa naszego życia dla Boga **53**
- w adoracji **83**

Ojciec święty

- rozkazy formalne *DG 54,2*
- posłuszeństwo **54**
- zobowiązania po śmierci *DG 69,7*

Patronowie (Zgromadzenia)

- Najświętsza Maryja Panna **85**
- święci patronowie *DG 85*

Pisemny wniosek

- dopuszczenie do ślubów *DG 100,1 100,6*
- przedłużenie ślubów czasowych *DG 102,1*
- wydalenie ze stanu duchownego *DG 137,2*

Pojednanie

- służy pojednania **7**
- posługa jednania **78**
- przez miłość **25**
- przez życie wspólnotowe **61**
- przez adorację **83**
- częste przystępowanie do sakramentu pojednania **79**

Pokuta

- liturgia pokutna *DG 79,2*

Pomocniczość

- w sprawowaniu władzy **114**

Posługi lektora i akolity → Akolitat, → Lektorat, → Urząd

Posłuszeństwo

Chrystusa wobec Ojca:

- **3 10 19**

Nasze posłuszeństwo:

- zjednoczenie w Chrystusie **35** | w dyspozycyjności **53** | dla odkupienia ludzi **14** | obłacja **58**
- ślub posłuszeństwa **8 40 53-58**
- materia ślubu **53**
- rozkaz formalny *DG 54,1-4*

Postulat

- natura i cel **97**
- dopuszczenie przez przełożonego wyższego **96b**
- kandydaci *DG 96,1*
- odejście lub usunięcie **97**

Powołanie

- szczególny dar **13**
- specjalna łaska w Kościele **26**
- umocowanie przez kontemplację Serca Jezusowego **21**
- dla służby Kościołowi **16**
- włączenie się w zbawczy nurt **21**
- uczestnictwo w misji kościelnej, które rozwija powołanie **34**
- powołanie własne i życie wspólnotowe **61**
- *duszpasterstwo powołań 86-90*: rozpoznanie i wiedza ludzka **88 89** | rola wspólnot **88 89 91-93**

Praca

- w ubóstwie i solidarności **48**
- dla kultu miłości i wynagrodzenia **7**
- rozpoczęcie pracy apostołskiej poza jednostką *DG 73,4*

Prawo

Odniesienia w numerach:

- prawo powszechne: **59 96a 98 105 109 116 117 127 132 146 DG 8,1 8,4 32,1 45,2 51,1 54,5 59 63,2 73,5 96,3-4 98,4 99 100,4 102,1 105,1-5 110,1 111,1 111,3 112 116,4 116,6**

117,4 121,2 124,5 125,5 128,3 129,3-4 134,3 135,6 137,2 141

- prawo partykularne Kościoła lokalnego *DG* 32,1 54,5
- prawo własne: **116 117 122 127 145 146** *DG* 8,1-3 73,5
110,1 111,1 112 116,4 121,2 124,5 126,5 128,3 129,3-4
134,3 135,6 136,3 138,4 141

Prezbiterat (*por.* → **Święcenia**)

- kryteria formacji *DG* 96,2
- kandydaci *DG* 96,3
- dymisoria *DG* 96,3
- świadectwo święceń *DG* 94,4
- informowanie członków jednostki przed dopuszczeniem
DG 103,2

Profesja

- życie zakonne i rady ewangeliczne **8 40**
- dążenie do miłości doskonałej **14**
- zjednoczenie naszego życia z obłacją Chrystusa **40**
- wyrażenie całkowitej konsekracji **40**
- profesja błogosławieństw **40**
- profesja rad ewangelicznych i solidarności ludzkiej **38 53**
- profesja i wierność *Konstytucjom* **147**
- *dopuszczenie do profesji* **96b 100**:
prośba o dopuszczenie *DG* 100,1 | formuła profesji **100**
| rytuał *DG* 100,3 | warunki ważności **102** *DG* 100,4
| tekst profesji *DG* 100,6 | zaświadczenie *DG* 96,4
100,7 | włączenie do Zgromadzenia *DG* 100,8 |
w niebezpieczeństwie śmierci *DG* 100,5
- charakter przyjęcia **102**
- okres trwania ślubów czasowych **102** *DG* 102,1
- przyspieszenie pierwszych ślubów w dystrykcie *DG* 121,3
- przedłużenie ślubów czasowych *DG* 102,1
- odnowienie *DG* 102,2
- miejsce *DG* 100,2
- rejestr profesji *DG* 100,7
- *profesja wieczysta* **102**:
przygotowanie do ślubów wieczystych *DG* 103,1 |
warunki ważności **102** | informowanie członków

jednostki przed dopuszczeniem [DG 103,2](#) | dopuszczenie w dystrykcie [DG 121,3](#) | nabycie głosu czynnego i biernego [DG 111,1](#) | przesłanie świadectwa profesji [DG 96,4](#)

- profesja wieczysta wymagana do pełnienia urzędu przełożonego [112 126 132](#)
- do bycia radnym generalnym [DG 133,1](#)
- dla mistrza nowicjatu [DG 98,2](#)
- do dopuszczenia do święceń [DG 96,3](#)
- wyznanie wiary [108](#)

Prokurator generalny

- współpracownik generalny [134](#)
- mianowanie [135](#)
- czas trwania urzędu [DG 134,2](#)
- odwołanie [DG 134,2](#)
- kompetencje [DG 134,3](#)
- członek kapituły generalnej [137](#)
- przerwa w przynależności do swojej jednostki [DG 134,1](#)
- wchodzi w skład kurii generalnej [DG 134,1](#)

Prorok (proroczy)

- prorocy miłości [7](#)
- charyzmat proroczy [27](#)
- świadectwo profetyczne życia zakonnego [39](#)

Prowincja

- Odniesienia w numerach:* [8 68 74 75 79 90 107 110 111 113 114 115 120 122 124-130 145](#) [DG 8,3 15 33,2 34,1 51,1-2 59 69,1-2 91,1 96,2 98,1 100,3 100,8 100,10 100,12 111,2 113,2 114,1-2 115,2 116,3 116,9 117,4 120,1 120,3 121,1 122,1 124,1-5 126,2-3 127,6 128,3 129,2 129,4-5 130,2 132,3 134,1 137,1 137,9](#)
- w statucie Zgromadzenia [8](#)
 - utworzenie, modyfikacje i zniesienie [124](#) [DG 124,1-5](#)
 - osobowość prawna [145](#)
 - prawowita autonomia [114](#)
 - władza zwyczajna i nadzwyczajna [125](#) [DG 126,1-5](#)

- wikariusz prowincjalny *DG 115,1-2*
- wspólna misja **74**
- współpraca w duszpasterstwie powołań **90**
- relacje ze wspólnotami i Zgromadzeniem **75**
- *Dyrektorium partykularne:*
Dyrektorium prowincjalne **113** | dla konkretnych zaangażowań **32** | wspólnoty terytorialne **73**
- studiowanie historii *DG 15*
- dyspozycyjność członków do dzieł poza jednostką *DG 33,2*
- włączenie do prowincji przez profesję *DG 100,8*
- przejście do innej jednostki *DG 100,9-10*
- prowincja a członkowie zarządu generalnego *DG 134,1*
- wizytacja przełożonego generalnego *DG 132,3*
- *prowincja konfederacyjna* *DG 124,5*

Przejście

- pomiędzy jednostkami Zgromadzenia *DG 100,9-10*
- do innego instytutu *DG 105,5*

Przełożony

- *posługa władzy* **106-139**
- zasady ogólne **106-114**
- wyznaczenie **111**
- wyznanie wiary **108**
- odpowiedzialność wspólnotowa **55 56 72**
- w posłuszeństwie **54**
- organizacja życia wspólnotowego **70 79c-e**
- konieczne uprawnienia **113**
- zasady wykonywania władzy **113 114**
- wizytacje przełożonych **114 DG 114,1-2**
- rola w dopuszczaniu do ślubów **102**
- dialog z kandydatami do życia zakonnego **92**
- rola w zarządzaniu dobrami **141**
- nieobecność i przeszkoda *DG 115,2*
- wakaty stanowiska *DG 115,3*
- wygaśnięcie mandatu *DG 115,4*

Przełożony delegowany

- DG 117,5-6

Przełożony dystryktu

- nominacja **121**, zatwierdzenie nominacji przełożonego dystryktu zależnego od prowincji DG 121,1
- wymagane kwalifikacje DG 121,1
- okres trwania mandatu DG 121,1
- władza **121** DG 121,2, kompetencje zarezerwowane dla przełożonego wyższego DG 121,3
- wchodzi z mocy prawa w skład kapituły prowincjalnej **129**

Przełożony generalny (por. → Przełożony wyższy)

- najwyższa władza zwyczajna **131** | jako przełożony wyższy **115** | władza podczas kapituły generalnej DG 137,10
- wybór, funkcja, czas trwania **132**
- wymagane przymioty **132**
- przejęcie władzy DG 132,1
- rezygnacja z urzędu i usunięcie DG 131
- przestaje należeć do swojej jednostki pochodzenia DG 134,1
- przełożony generalny *ad interim* DG 136,2
- wizytacja kanonicza w jednostkach DG 132,3

Interwencje prawne:

- tworzenie, modyfikacje prowincji **124** DG 124,1 124,2 124,5, regionów **122**, dystryktów **120**
- erygowanie, przeniesienie i zniesienie nowicjatu **98a**
- zwołanie kapituły generalnej **136 137** DG 136,1-4 137,1-10
- powołanie komisji przygotowawczej kapituły DG 137,9
- zwołanie konferencji generalnej **139**, mianowanie członków konferencji DG 139,1
- zwołanie zebrania przełożonych wyższych DG 139,2
- zatwierdzenie statutu konferencji przełożonych wyższych DG 139,4
- ustanowienie sekretariatów i komisji generalnych DG 139,3
- zrzeczenie się dóbr dziedzicznych **45d**
- promulgacja *Dyrektorium generalnego* DG 8,1

- zatwierdzenie *Dyrektorium prowincjalnego i regionalnego* **113**, dystryktu *DG 113,1*
- zatwierdzenie *Zasad formacji (Ratio formationis)*: generalnych (*Ratio generalis*) i partykularnych (*Ratio particularis*) *DG 91,1* | formuły profesji **100**
- modlitwy za zmarłych *DG 69,1 69,4*
- przejście z jednej jednostki do innej *DG 100,9*
- eksklustracja *DG 105,2*
- dyspensa od ślubów czasowych *DG 105,3*
- domy zależne bezpośrednio od przełożonego generalnego *DG 116,1-4*
- zgoda w formie *nie ma przeszkód (nulla osta)* na erygowanie domu **116**, zniesienie domu zakonnego *DG 116,10*
- zgoda w formie *nie ma przeszkód (nulla osta)* na trzecie triennium dla przełożonego lokalnego *DG 117,2*
- zgoda na kapitułę w formie zgromadzenia ogólnego (*assembleare*) *DG 129,4*
- zatwierdzenie decyzji kapituły prowincjalnej **129**
- przyjęcie rezygnacji lub usunięcia radnego generalnego *DG 133,4*
- mianowanie radnego generalnego w przypadku wakatu *DG 136,2 133,4*
- mianowanie wikariusza generalnego *DG 133,2*
- mianowanie ekonoma generalnego **135** *DG 135,1*
- mianowanie pozostałych członków kurii **135** *DG 134,2*
- zmiany procedur wyboru przełożonego prowincjalnego *DG 126,4*
- przyjęcie rezygnacji lub usunięcie przełożonego prowincjalnego *DG 126,5*
- mianowanie lub zatwierdzenie wyboru radnego prowincjalnego *DG 127,2*
- przyjęcie rezygnacji lub usunięcie radnego prowincjalnego *DG 127,4*
- mianowanie przełożonego regionalnego *DG 123,2*
- uprawnienia zarezerwowane w sprawach regionu *DG 32,1 123,2*

- zatwierdzenie nominacji przełożonego dystryktu *DG 121,1*
- usunięcie przełożonego lokalnego *DG 117,4*
- zgoda dla przełożonego wyższego na pracę apostołską poza własną jurysdykcją *DG 73,4*
- otwarcie nowych fundacji *DG 33,4*

Przełożony lokalny

- nominacja **117**
- wymagane kwalifikacje *DG 117,1*, trzeci mandat *DG 117,2*
- okres trwania mandatu **117** *DG 117,3*
- odwołanie, przeniesienie, rezygnacja *DG 117,4*
- kumulacja urzędów *DG 119,2*

Interwencje prawne:

- zarządzanie dobrami dziedzicznymi *DG 45,3*
- alienacja dóbr dziedzicznych w wypadku nagłym *DG 45,4*
- nakazy formalne *DG 54,2-3*
- prezentacja kandydatów *DG 96,1*
- promocja formacji stałej *DG 104,2*
- dopuszczenie do profesji w niebezpieczeństwie śmierci *DG 100,5*

Przełożony prowincjalny

- przełożony wyższy **115**
- nominacja lub wybór **126** *DG 126,4*
- wymagane kwalifikacje **126**
- okres trwania mandatu *DG 126,1-3*
- kuria prowincjalna *DG 127,6*
- wikariusz prowincjalny *DG 115,1-2*
- przełożony *ad interim* *DG 115,3*

Interwencje prawne:

- nominacja ekonoma prowincjalnego *DG 128,1-2*
- przebywanie poza domem zakonnym *DG 105,1-2*
- zwołanie kapituły prowincjalnej *DG 129,1-2*, konferencji

provincialnej lub/i zgromadzenia ogólnego (*assembleare*)
DG 130,1

- promulgacja decyzji kapituły **129**
- mianowanie sekretarza provincialnego *DG 127,7*
- mianowanie sekretarza działalności misyjnej *DG 127,8*
- powoływanie komisji, sekretariatów *DG 130,2*

Przełożony regionalny

- przełożony wyższy **115**
- nominacja i okres trwania mandatu **123** *DG 123,1*
- wymagane kwalifikacje **123**
- uprawnienia **123** *DG 123,2*
- współpracownicy **123**

Przełożony wspólnoty terytorialnej

- *DG 73,3 73,5*

Przełożony wyższy

- pojęcie **115**
- rezydencja przełożonego wyższego *DG 115,5*
- zebrania przełożonych wyższych *DG 139,2*
- konferencje przełożonych wyższych dla określonych obszarów *DG 139,4*

Interwencje prawne:

- mianowanie przełożonego dystryktowego **121**, lokalnego **117**, delegowanego *DG 117,6*
- nominowanie przełożonego lokalnego na trzecie triennium *DG 117,2*
- przeniesienie i przyjęcie rezygnacji przełożonego lokalnego *DG 117,4*
- skład rady domowej *DG 118*
- kompetencje przełożonych wspólnot terytorialnych *DG 73,3*
- kompetencje przełożonych dystryktów *DG 121,3*
- mianowanie mistrza nowicjatu **98**
- kierownictwo nowicjuszy *DG 98,4*
- rozpoczęcie nowicjatu *DG 98,1*
- ceremonia przyjęcia do nowicjatu *DG 98,1*

- przedłużenie nowicjatu **98d**
- miejsce profesji *DG 100,2*
- przyjęcie profesji *DG 100,4*
- rytuał profesji *DG 100,3*
- dopuszczenie **96b**
- wydalenie z postulatu **97**, nowicjatu **98e**
- dopuszczenie do profesji w niebezpieczeństwie śmierci *DG 100,5*
- przedłużenie profesji czasowej **102** *DG 102,1*
- wyznaczenie formatorów *DG 91,3*
- promowanie formacji stałej *DG 104,2*
- informowanie członków jednostki przed dopuszczeniem *DG 103,2*
- dymisoria *DG 96,3*
- świadectwo święceń *DG 96,4*
- przejście zakonnika między jednostkami *DG 100,9-10*
- zmiana testamentu **45c**
- alienacja dóbr dziedzicznych *DG 45,4*
- pozwolenie na publikacje **79e**
- ustanowienie wspólnot lokalnych **116**, terytorialnych *DG 73,2*
- status domu zakonnego *DG 116,9 117,7*, wspólnoty terytorialnej *DG 73,3*
- zniesienie wspólnoty *DG 116,10-11*
- ustanowienie rezydencji *DG 116,7*
- mianowanie i określenie zadań koordynatora rezydencji *DG 116,8*
- podpisywanie umów *DG 32,1*
- urzędy i posługi przyjmowane osobiście przez zakonnika *DG 54,5*
- administracja nadzwyczajna dziełami powierzonymi *DG 32,1-2*
- zatwierdzenie *Dyrektorium dystryktowego* *DG 113,2*
- wizytacja kanonicza *DG 114,1-2*
- informacja o śmierci nowicjusza lub profesa *DG 69,1*

Przeszkoda

- w pełnieniu funkcji przełożonego *DG 115,2 118*
- w udziale członka w kapitule generalnej *DG 137,4-6*

Rada

- na różnych szczeblach **110**
- dla powzięcia decyzji **109**
- ciała doradcze w prowincjach **130**
- odpowiedzialność w zarządzaniu **141**
- sposób głosowania *DG 110,1*
- protokół z posiedzenia rady *DG 110,2-3*
- zadania radnego podczas nieobecności lub przeszkody przełożonego *DG 115,2*

Rada przełożonego generalnego:

- funkcja **131 132** | zasady wyboru **133 DG 133,1-2** | ponowny wybór *DG 133,3* | nominacja brakujących radnych *DG 133,4 136,2* | czas kadencji *DG 133,4*; rezygnacja i usunięcie z urzędu *DG 133,4* | niemożliwość pełnienia innych urzędów *DG 133,5* | radni przestają należeć do swoich jednostek *DG 134,1* | modlitwy za zmarłych, którzy byli członkami rady generalnej *DG 69,4*

Kompetencje:

- decyzje za zgodą rady: **45d 98a 113 120 123 124 126 129 135 137 139 DG 73,4 91,1 100,12 105,2-3 113,1 115,5 116,1-2 116,4 116,10 117,4 120,3-5 122,1 123,2 124,2-3 124,5 126,4-5 127,2 127,4 129,4-5 133,2 133,4 134,5 135,1 135,3 136,1-2 137,9 139,2-4**
- decyzje z opinią rady: **135 DG 117,2 134,2 134,5 135,4 137,1 137,7**

Rada przełożonego wyższego – kompetencje:

- decyzje za zgodą rady: **73 96b 98 102 111 116 117 121 DG 54,5 73,2 98,1 100,3 113,2 116,9-11 117,4 117,7 118 121,2-4**
- decyzje z opinią rady: **98d-e DG 32,2 102,1 115,5 117,6 121,1 139,1**

Rada przełożonego prowincjalnego:

- funkcje **127** | skład *DG 127,1* | sposób wyznaczenia **127** *DG 127,2* | czas kadencji *DG 127,3* | rezygnacja lub usunięcie *DG 127,4* | zastąpienie *DG 127,5*

kompetencje:

- decyzje za zgodą rady: *DG 105,1 128,1 129,4*
- decyzje z opinią rady: *DG 126,4-5 127,4 127,7-8 129,2 130,1*

Rada przełożonego regionalnego:

- **123**

Rada przełożonego dystryktu:

- **121** *DG 120,4 121,4*

Rada przełożonego lokalnego:

- **118**: skład *DG 118* | konsultowana przy dopuszczeniu kandydatów *DG 96,1*

Rady ewangeliczne → Śluby

Ratio formationis → Zasady formacji

Region

- Odniesienia w numerach: 8 68 74 75 79 90 107 111 113 115 120 122 123 145* *DG 8,3 15 32,1 33,2 34,1 51,1 54,2 69,1-2 91,1 96,2 98,1 100,3 100,8 100,10 100,12 111,2 114,1-2 115,2 116,3 116,9 117,4 120,3 122,1 123,1-2 124,4 132,3 134,1 137,1-2*
- w strukturze instytutu **8**
 - charakter **122**
 - utworzenie, modyfikacja, zniesienie **122** *DG 122*
 - osobowość prawna **145**
 - przełożony regionalny *DG 123,1-2*
 - dyrektorium *DG 8,3*
 - dyspozycyjność członków do dzieł poza jednostką *DG 33,2*
 - włączenie do regionu przez profesję *DG 100,8*
 - przejście do innej jednostki *DG 100,9-10*
 - region a członkowie zarządu generalnego *DG 134,1*
 - wizytacja przełożonego generalnego w regionie *DG 132,3*

Regulamin

- kapituły generalnej *DG 8,2 137,7*

Reguła życia

- *DG 8,1*

Rejestr

- przyjęcia do nowicjatu *DG 98,1*
- profesji *DG 100,7*

Rekolekcje

- przed nowicjatem *DG 98,1*
- przed pierwszą profesją **100**
- przed odnowieniem ślubów *DG 102,2*
- przed profesją wieczystą *DG 103,1*
- roczne *DG 79,3*

Rezydencja

- zakonna *DG 73,1 116,7* | koordynator *DG 116,8*
- przełożonego wyższego *DG 115,5*

Rezygnacja

- przełożony generalny *DG 131*
- radny generalny *DG 133,4*
- sekretarz generalny i prokurator generalny *DG 134,2*
- ekonom generalny *DG 135,4*
- przełożony prowincjalny *DG 126,5*
- radny prowincjalny *DG 127,4*
- przełożony lokalny *DG 117,4*

Równość

- członków Zgromadzenia **8**
- głosów w wyborze radnych generalnych *DG 133,1*

Rytuały Zgromadzenia

- przyjęcie do nowicjatu *DG 98,1*
- śluby zakonne *DG 100,3*

Sekretariaty generalne lub komisje

- *DG 139,3*

Sekretarz

- generalny **134 135** *DG 133,5 134,1-2 134,4 139,1*

- prowincjalny *DG 127,6-7*
- sekretarz misji *DG 127,6.8*

Separacja

- z instytutem *DG 45,5 105,3-4*

Serce (Najświętsze Serce)

- w nazwie Zgromadzenia **1 6 8 16 26 147**
- doświadczenie ojca Dehona **2-4**
- Chrystus, Serce ludzkości **9**
- *Serce przebite i Serce otwarte* **2 21**:
symbol miłości **2 3 21** | gdzie rodzi się człowiek o nowym sercu **3** | misterium serca **21**, obiekt kontemplacji **21**, z kultu miłości i wynagrodzenia **7** | w słuchaniu Słowa Bożego **17** | utwierdza nas w naszym powołaniu **21** | jednoczy nas z ludźmi **38** | ze „świętymi Najświętszego Serca” **85**
- *serce człowieka* **3 5 20 35 42 46 64 68 76 147**

Sint unum

- w modlitwie Chrystusa **63**
- zasada życia wspólnoty **63**
- w formacji **95**
- w komunii *DG 63,1*

Skupienie

- troska o klimat skupienia **71**

Słowo Boże (por. → Ewangelia)

- wierni słuchaniu Słowa **17**
- aby odkryć Chrystusa **17 77**
- posłuszeństwo natchnieniom Ducha Świętego wyrażanym w Słowie Bożym **57**

Służba (por. → Apostolat)

- Chrystus Sługa **56**
- dla wielu **10**
- *Zgromadzenie w służbie Kościoła* **6 16 30**:
przez złączenie się z Chrystusem **22** | w służbie Ewangelii **33 34** | Ludu Bożego **27** | jedności między ludźmi

- 59 | pojednania 7 | w naszych różnych zadaniach 22
- | w działalności misyjnej 31 | w posłuszeństwie 55
- 56 | w opiece nad chorymi i w podeszłym wieku 68 |
- w administracji dobrami 144
- posługa władzy 65 66
- formacja w kierunku służby 89

Solidarność (solidarny)

- Chrystusa z ludźmi 22
- nasza solidarność z Chrystusem 22
- z ludźmi w ślad za Chrystusem 29
- w służbie ubogim 51
- w życiu wspólnotowym 67
- między różnymi jednostkami Zgromadzenia 75
- w administracji dóbr 143

Sprawiedliwość

- charakteryzuje nowego człowieka 12
- odkupienie i sprawiedliwość 12
- królestwo i sprawiedliwość 38
- dążenie do sprawiedliwości 36
- w życiu ubóstwa 51 DG 51,4
- w zarządzaniu dobrami 142 146

Stolica Apostolska (por. → Ojciec święty)

- zatwierdzenie *Konstytucji* 136 DG 8,1
- rozkazy formalne DG 54,2
- posłuszeństwo 54
- wytyczne dla *Zasad formacji (Ratio formationis)* DG 91,1
- przyjęcie rezygnacji i usunięcie przełożonego generalnego DG 131
- relacje za pośrednictwem prokuratora generalnego DG 134,3
- zatwierdzanie aktów nadzwyczajnych 146

Strój zakonny

- 98c

Śluby (por. → Profesja)

- śluby publiczne 8
- konsekracja Bogu 26

- profesja rad ewangelicznych i solidarność ludzka **38**
- ślub celibatu konsekrowanego **41**
- ślub ubóstwa **45**
- ślub posłuszeństwa **54 DG 54,1-4**
- śluby wieczyste i święcenia **DG 96,3**
- odnowienie **DG 100,3 102,2**
- przedłużenie **DG 121,3 102,1**
- dyspensa **DG 105,3**

Środki społecznego przekazu

- umiarkowane używanie **71 DG 71**

Świadeństwo

- prymat Królestwa **13 38**
- przez profesję rad ewangelicznych **40**
- świadectwo prorocze **39**
- miłość Chrystusa w celibacie poświęconym **43**
- prawdziwej wolności przez posłuszeństwo **57**
- prawdziwej jedności przez życie wspólnotowe **59**
- dla oczyszczania wysiłku ludzkiego **29**
- poprzez dialog braterski **67**
- wymaga stałej refleksji i nowych form wyrażania **147**

Świadkowie

- wydania rozkazu formalnego **DG 54,4**
- profesji **DG 100,4**

Święcenia (por. → **Diakonat, → **Prezbiterat**)**

- kryteria formacji **DG 96,2**
- wymagane warunki **DG 96,3**
- informowanie członków jednostki **DG 103,2**
- dopuszczenie w dystrykcie **DG 121,3**
- świadectwo wysyłane do proboszcza parafii chrztu **DG 96,4**

Świętość

- w ślad za Chrystusem **13**
- świętość człowieka nowego **12**

Testament

- **45c DG 45,6**

Ubóstwo (ubodzy)

- ubodzy według Ewangelii **44-52**
- Chrystus i ubóstwo **8 28 40**
- w ślad za Chrystusem ubogim **14 35 44**
- wolność serca **46**
- znak dla świata **46**
- dla misji apostoelskiej **31**
- uwaga poświęcona ubogim **5 50 51**
- ślub ubóstwa, jego zobowiązania **45**
- odpowiedzialność osobista i zależność **47 DG 47**
- styl życia **49 DG 49,1**
- solidarność i dzielenie się **48 51 52 DG 51,1**
- ubóstwo i praca **48**
- ubóstwo i obłacja **52**
- ubóstwo i rezygnacja **44**
- formacja do ubóstwa **95**
- w administrowaniu dobrami **143**
- użytkowanie dóbr dziedzicznych **DG 45,1-4**

Umowa

- przy powierzeniu dzieła kościelnego **DG 32,1**
- w przypadku dystryktu **DG 120,2-3**
- w przypadku regionu **DG 123,2 122,1**

Urząd (por. → Akolitat, → Lektorat)

- udzielany przez Ducha Świętego **86**
- tylko dla określonych członków **8**
- blisko ubogich **31**
- w aktywności misyjnej **33**
- w posłudze pojednania **78**
- w duszpasterstwie powołań **90**
- w posłudze władzy **107**
- formacja, dopuszczenie do urzędów/posług **96 DG 8,5 96,2**
- posługi i urzędy **DG 8,4**

Usunięcie

- przełożony generalny **DG 131**
- radny generalny **DG 133,4**

- przełożony prowincjalny *DG 126,5*
- radny prowincjalny *DG 127,4*
- przełożony lokalny *DG 117,4*

Wakat urzędu

- przełożonego generalnego *DG 136,2-3*
- przełożonych *DG 115,3*
- wikariusza generalnego *DG 133,2 136,3*
- ekonoma generalnego *DG 135,3 135,5*
- ekonoma prowincjalnego *DG 128,2*

Wiara

- ojca Dehona **2**
- nasze doświadczenie wiary **9 16**
- wiara, która kieruje życiem **9**
- przeżyta w miłości **9**
- wierzyć w odkupienie **12**, w nadejście Królestwa **37**
- w rozwoju życia zakonnego **15**
- w życiu wspólnotowym **79**
- życie eucharystyczne **80 83**
- Maryja i gotowość w wierze **85**
- wychowanie do wiary w postulacie **97**

Wiek

- dopuszczenia do poszczególnych etapów formacji **96a**
- dla złożenia profesji wieczystej **102**
- na urząd przełożonego generalnego **132**
- na urząd radnego generalnego *DG 133,1*
- na urząd ekonoma generalnego *DG 135,2*

Wikariusz

- przełożony wyższy **115**
- wikariusz przełożonego generalnego *DG 69,4 131 133,2 136,2-3*
- wikariusz przełożonego prowincjalnego *DG 115,1-3 137,5*

Wizytacje

- przełożonych wyższych **114** *DG 114,1-2*
- przełożonego generalnego **132** *DG 132,3*
- pozostali wizytatorzy *DG 132,3*

Władza

- *posługa władzy* **106-139**
- ministerium **107**
- uczestnictwo w obłacji Chrystusa **109**
- Kościół gwarantem władzy **108**
- w odniesieniu do ślubu posłuszeństwa **54**
- stopnie, normy, model **107**
- interwencja w przypadku wyborów *DG 111,3*
- zasada pomocniczości **114**
- odwołanie się do władzy wyższej **113**
- władza najwyższa **131**, prowincjalna **125**
- kapituła generalna **138**, kapituła prowincjalna **129**

Wolność (wolny)

- naszego ciała (Rz 8,23) **10**
- dzieci Bożych **11**
- wysiłek wyzwolenia w świecie **36**
- w ślubowaniu rad ewangelicznych **40**
- przez celibat konsekrowany **42**
- aspiracje ludzi **57**

Wspólnota (życie wspólnotowe)

Natura:

- w Kościele wspólnota miłości **3**, wezwani do życia we wspólnocie **59-79**
- samo życie wspólnotowe **8**, na wzór pierwszych wspólnot chrześcijańskich **59**, *Sint unum* **63**
- jako świadectwo i służba **31 59**: przez praktykowanie rad ewangelicznych **60** | w celibacie poświęconym Bogu **42** | w ubóstwie **49** | w posłuszeństwie **55** | przez modlitwę **78 79**
- w służbie misji **61-63**: w specjalnej postaci życia chrześcijańskiego **63** | ognisko życia ewangelicznego **63** | rozwoju ludzkiego **20**

Organizacja:

- struktury i styl życia **70 112**
- cel specyficzny *DG 51,3*
- otwartość na działalność duszpasterską *DG 51,3*
- kryteria założenia *DG 59*
- wspólnota lokalna **116-119**
- wspólnota terytorialna **73 DG 73,1-5**
- wspólnota bezpośrednio podlegająca przełożonemu generalnemu *DG 116,1-4 73,2*
- wspólnota poza terytorium jurysdykcyjnym jednostki *DG 73,4*
- wspólnota filialna: pojęcie *DG 116,4* | natura *DG 116,5* | zarządzanie *DG 117,5-7*
- wspólnoty formacyjne międzynarodowe *DG 100,12*
- wspólnota dystryktowa **120-121**
- wspólnota regionalna **122-123**
- wspólnota prowincjalna **124-130**
- erygowanie **116 120 122 124**
- prawowita autonomia **114**
- relacje wspólnota – dystrykt, region, prowincja **75**

Formacja do życia wspólnotowego:

- w duszpasterstwie powołań **88 91**
- doświadczenie w postulatcie **92**, w nowicjacie **98**, w osobistej decyzji profesji **102**

W administracji dobrami:

- osobowość prawna **145** | charakter wspólnotowy dóbr zakonnych i odpowiedzialność wspólnoty **141**

Zob. również: → Formacja (domy formacyjne)

Współodpowiedzialność (por. → Odpowiedzialność)

- w życiu wspólnotowym **67**
- w odniesieniu władza – posłuszeństwo **55 109**
- w wyznaczaniu obowiązków **111**
- w zarządzaniu dobrami **141**

Wybory

- procedury *DG 111,3*
- konieczność zatwierdzenia **111**

- *przełożonych*: w ogólności *DG 111,3* | prowincjalnych **125**
DG 126,4 | generalnych **132**
- radnych generalnych **133** *DG 130 133,1 133,3*
- wybór lub nominacja radnych prowincjalnych *DG 127,2-5*
- *delegatów na kapitułę generalną*: *DG 120,5 129,5b 137,1-3*

Wydalenie (*por. → Rezygnacja*)

- postulantów **97**
- nowicjuszy **98e**
- profesów **105**, *DG 45,6*
- z urzędu lub zadań *DG 54,5*

Wyjście (odejście) z Instytutu

- postulantów **97**
- nowicjuszy **98e**
- profesów **105**
- sprawiedliwość i miłość wobec odchodzących *DG 45,5*

Wynagrodzenie

- *słownictwo*: odpowiedzieć na miłość **4 23** | zapobiegać (brakom Kościoła) **5** (grzechowi, brakowi miłości) **7**
- ofiara wynagradzająca Chrystusa **6**
- kult miłości i wynagrodzenia **7**
- nasze wynagrodzenie i powołanie wynagradzające **23**
- przez cierpienie **24**
- intencja wynagradzająca *DG 81*

Zakonnicy (życie zakonne)

- instytut apostolski **1**
- profesja życia zakonnego **8**
- życie zakonne i ofiara **6**
- życie zakonne i solidarność ludzka **38**
- świadectwo prorocze **39**
- w perspektywie duchowości uznanej przez Kościół **26**
- historia, w rozwoju **15 147**
- ustawiczne nawracanie się **147**

Założyciel → Dehon

Zasady formacji (*Ratio formationis*)

- generalne *DG 8,2 8,5 91,1*

- partykularne (prowincjalne, regionalne, dystryktowe) *DG 91,1*
- prowincjalne *DG 124,2*
- regionalne *DG 122,1*

Zaświadczenie

- przyjęcia do nowicjatu *DG 98,1*
- pierwszej profesji *DG 100,7*
- ślubów wieczystych oraz święceń diakonatu i prezbiteratu *DG 96,4*

Zbawienie

- przez miłość Ojca **9**
- dokonane przez Chrystusa **20**
- w miłości **3**
- przez zjednoczenie z obłacją Chrystusa **77**
- w modlitwie **78**

Zgromadzenie (por. → Instytut, → Konferencja)

- ogólne (*assembleare*) *DG 130,1*
- przełożonych wyższych Zgromadzenia *DG 139,2*
- kapituły prowincjalnej w formie zgromadzenia ogólnego (*assembleare*) **129** *DG 129,4*

Zjednoczenie (przyłgnięcie) (por. → Jedność, → Komunia)

- ojca Dehona w Chrystusie **4**
- w naszym życiu:
powołanie zakonne **14** | zasada i centrum **17** | jedynie konieczne **26**
- dla służby **22** i wynagrodzenia **21**
- przez modlitwę **79**
- przez sakramenty **54**
- przez posłuszeństwo **53**
- przez dyspozycyjność **18**

Zmarli

- łączność w modlitwie i nadziei **69**
- zawiadomienie o śmierci *DG 69,1*
- modlitwy *DG 69,2-7*

II. INDEKS CYTATÓW BIBLIJNYCH

Mt 5,3	44
Mt 5,29	42
Mt 6,33	38
Mt 19,11	41
Mt 19,21	44
Mt 25,40	28 68
Mt 26,41	76
Mk 10,21	90
Mk 10,45	10
Łk 4,18-19	28
Łk 10,2	87
Łk 18,1	76
Łk 22,24-27	107
J 4,34	53
J 6,54-56	83
J 13,8	68
J 13,13-15	107
J 15,4	17
J 17,11	95
Dz 2,42	63 76 80
Dz 2,42.44-45	59
Rz 8,14-15	78
Rz 8,21	11
Rz 8,22-23	10
Rz 8,26	78
Rz 8,32	19
Rz 12,1	22 81
Rz 15,16	31
1 Kor 10,17	84
1 Kor 11,24-26	82
1 Kor 12.3	9
1 Kor 15,28	10

2 Kor 5,18	7 78
2 Kor 8,9	44
Gal 2,20	2
Ef 1,3-14	19
Ef 1,17-18	77
Ef 3,8	31
Ef 3,17-19	17
Ef 4,24	12
Ef 5,2	22
Kol 1,24	24
1 Tes 4,7	13
1 Tes 4,8	23
Hbr 5,8-9	19
Hbr 10,5-7.10	53
Hbr 10,7	58
1 P 2,21	13
1 J 3,16	21
1 J 4,16	9
Ap 1,17-18	11

III. INDEKS ŹRÓDEŁ

II Sobór Watykański

Gaudium et spes (KDK)

9 **36**

26-27 **36**

38 **23**

Lumen gentium (KK)

11 **80**

12 **27**

31 **29 40**

44 **6 40**

45 **108**

46 **38**

55 **85**

65 **85**

Perfectae caritatis (DZ)

1 **14 40**

2 **140**

3 **112**

14 **109 110**

15 **60**

Paweł VI

Evangelica testificatio (ET)

17 **50 51**

25 **109**

39 **64**

55 **88**

Ojciec Dehon

Études sur le Sacré-Coeur

I, s. 114 **3**

Couronnes d'amour

III, s. 199 **5**

<i>Dyrektorium duchowe</i>	
cz. I, § 3	6
cz. II, rozdz. VII	DG 85
cz. II, rozdz. IV, § 1	DG 85

<i>Notes Quotidiennes (NQ)</i>	
XXV, 5	7
1.3.1893	31

<i>Souvenirs</i>	
XI	32
XV	31

<i>Testament duchowy</i>	79b
--------------------------	------------

SPIS TREŚCI

Skróty	7
Prezentacja nowego wydania typicznego z 2009 roku	9
Prezentacja wydania z 1986 roku	11

CZĘŚĆ PIERWSZA

ZGODNIE Z CHARYZMATEM ZAŁOŻYCIELA	17
--	-----------

1. Zgromadzenie powołane i posłane przez Ducha Świętego	19
2. Zgodnie z doświadczeniem wiary ojca Dehona	19
3. W służbie Kościoła	21
4. W braterskiej wspólnotcie	23

CZĘŚĆ DRUGA

W NAŚLADOWANIU CHRYSTUSA... ..	25
---------------------------------------	-----------

A. Z CHRYSTUSEM W SŁUŻBIE KRÓLESTWA	27
1. Nasze doświadczenie wiary	27
2. Świadkowie prymatu Królestwa	28
3. Zjednoczeni z Chrystusem w Jego miłości i obłacy dla Ojca	31
4. Uczestnicząc w misji Kościoła	35
5. Wrażliwi na wezwania świata	42
B. ABY KONTYNUOWAĆ WSPÓLNOTĘ UCZNIÓW	45
1. Wezwani do wyznania błogosławieństw	45
a. Żyjąc w celibacie poświęconym Bogu	45
b. Ubodzy według Ewangelii	47
c. Otwarci na Boga w posłuszeństwie	53
2. Wezwani do życia we wspólnotcie	57
a. W służbie wspólnej misji	59
b. Wierni braterskiej wspólnotcie (Dz 2,42)	60
c. We wspólnotcie życia	64
d. Wierni modlitwie (Dz 2,42)	68

3. Wierni w łamaniu chleba (Dz 2,42)	71
4. Z Maryją Dziewicą	75

CZĘŚĆ TRZECIA

WPROWADZENIE W NASZE ŻYCIE ZAKONNE	77
---	-----------

1. Duszpasterstwo powołań	79
2. Formacja	81
a. Różne aspekty formacji	81
b. Cel formacji do naszego życia zakonnego	84
3. Formacja i stopniowe włączanie do Zgromadzenia	85

CZĘŚĆ CZWARTA

POSŁUGA WŁADZY	99
-----------------------------	-----------

1. Zasady i podstawy	101
a. Dialog i współodpowiedzialność	102
b. Jedność i decentralizacja	105
2. Struktury i organy władzy	108
a. Wspólnota lokalna	109
b. Dystrykty	114
c. Regiony	118
d. Wspólnota prowincjalna	121
e. Zarząd generalny	130

CZĘŚĆ PIĄTA

ADMINISTRACJA DOBRAMI MATERIALNYMI	143
---	------------

ZAKOŃCZENIE	149
--------------------------	------------

INDEKSY	153
----------------------	------------

I. INDEKS ANALITYCZNY	155
II. INDEKS CYTATÓW BIBLIJNYCH	198
III. INDEKS ŹRÓDEŁ	200

